

பாஸ் பாத்தி

வரை T.S. யோசவா

பாப்பாத்தி

(வன்னாத்திப்பூச்சி)

வன் T. S. யோசுவா

வெளியீடு:
காவேரி கலாமன்றம்

நால் : பாப்பாத்தி
விடயம் : புதினம்
ஆசிரியர் : வண T. S. மோசவா
முதற் பதிப்பு : 2019 மார்கழி
பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு
அட்டை வடிவமைப்பு : ஓவியர் வே.வசந்தரூபன்
வெளியீடு : காவேரி கலா மன்றம்
பக்கம் : 162 + 17
விலை : 150/=
பதிப்பு : சிவா பதிப்பகம், கிளிநோச்சி.

Book : Pappaththi
Subject : Novel
Author : Rev T. S. Joshua
First Edition : 2019 December
Copy Right : Author
Cover design : Artists V.VasanthaRupan
Publication : Kaveri Kala Manram
Pages : 162 + 17
Price : 150/=
Printers : Siva Printers, Kilinochchi.
ISBN : 978-955-7825-03-8
Bar Code : 9789557825038

சமர்ப்பணம்

இருஞ்குள் புகுந்து
ஒளியற்றி தென் ஆசியாவின்
முதலாவது பெண்கள் விடுதி
பாடசாலையை
உடுவிலில் அமைத்த
திருமதி ஹரியட் வின்சலோ
அம்மையாருக்கு
இந் நூலை சமர்ப்பணம்
செய்கின்றேன்

டේ ගස්ලුම් මුණ්...

තුම්පි පිඳිත්තු විශෙෂයාදී, තාණ්ଡිල් පොට්ටු මීන් පිඳිත්තු, බරම්පිල් ඉඩ විශෙෂයාදී, බාය්කාල් බුරම් න්රායා, කුරුක්කු පොට්ටු නන්ටු පිඳිස්ස, බවුක්ක වෙශ්ඩි එන්නෙය් බාන්කි, සහ්ඩා උගෙලතාන් පිගුන්කි, අුරුදු උගෙල කලන්තු, සැට්ටාන් සොරු ඇුක්කි, පාලෙල මරත්තඩ අඟික්කු පට්ටු තුණී කට්ටි, අභේ මාට්සාමි යාක්කි, සරවණණ පුෂාරියාක්කි, සොරු පගෙත්තු නාමි නිගෙනත්තු කොණ්ඩාදී, බයිඹු මුට් නාප්පිට්ටු, පිශ්චු අඩ්පාණ සොංඛුක්කුප් තබ්බියාදිපට්ටු පාණ ඉගෙත්තු,

“டேய் பயலுகளா யார்டா
என் முட்டியை உடைச்சது
சட்டி பயலுகளே சொல்லுங்கடா”

என பாட்டியிடம் திட்டு வாங்கி, குட்டு
வாங்கி, தலைகுணிஞ்சு, மூச்சிக்
காட்டாம் நிக்கக்குள்ள அந்த
நிசாப்தத்தில்,

சரசர என்று வேலியோரம் கரட்டான்
ரெண் டு பாவட்டன் செழியில்
ஒடிவிளையாடக் கண்டு, அதன்
வால் பிடித்து நூல் கட்டி பூனைக்கு
உசிக்காட்ட, ஆளையாள் தள்ளி
யடித்து பாவட்டை இலை விலக்க,
பஞ்சவர்ண பாப்பாத்தி பட்டெடுத்து
மேல் பறக்க, நாம் நடக்க, அது
பறக்க, பாப்பாத்தி யோட ஒடி
பாட்டியின்ர மணிப்பயறு தான்
மிதிக்க,

“யாருடா தோட்டத்திற்குள்ள
அங்கிட்டு இங்கிட்டு ஓடுரது.”

என பாட்டி கத்தி வாய் மூட, பாட்டி
பாண்டியன் பாப்பாத்திய புடிச்
சிட்டான்! புடிச் சிட்டான்! என
சின்னான் கத்த

ஏய் பாப்பாத்தி, யாரு புள்ள
உன பிடிச்சது, இவனுங்க
சும்மாவே இருக்க மாட்டானுங்க
போல, எனப் பாட்டி வெகுண்டெழு
யாரும் புடிக்கல் பாட்டி பறக்கிற

பாப்பாத்திய தான் பாண்டியன்
பிடிச்சிட்டான் என பாப்பாத்தி குரல்
குடுக்க...

“ நியம் பறக்கிற பாப்பாத்தி தாண்டி”
என பாண்டி நான் அவள் முற்றத்தில்
நின்ற முருங்கையில் எழுதி விட

“உனக்கேண்ட இந்த வயசல
இந்த வேல” என அந்த மரத்தி
லேயே அப்பா கட்டி வைச்சி நாலு
சாத்துச் சாத்த, கூட்டாஞ்சோறு
பங்காளிகள் தூர நின்று அதை
இரசிக்க, அத பார்த்து அழுத புள்ள
நான் சிரிக்க, இப்படி அத்தனை
நினைவுகளும் இன்றும் பேசும்
சித்திரங்களாய் கண் முன் தோன்றி
மறையும் நேரத்தில் தான், இத்தனை
அழகான வாழ்க்கையும் தொலைத்து
விட்டு தொலை தூர தென்றலுக்காய்
சிறஞ் விரிக்க துடிக்கும் என்
காலத்தின் கண் மணிகளுக்காய்
நான் சிந்திய கண்ணீர் துளிகளில்
ஒன்று இங்கே ஏந்தப்படுகின்றது...

இத்தனைக்கும் பிறகும் இத்தனை
சுமைகளுக்கு என்னும் இந்த
மண்ணிலேயே வாழத்துடிக்கும்
மனிதர்களில் நாலும் ஒருவன்.

வண. T.S. யோசவா

அண்நிதுரை

யுத்தம் முடிந்து பத்தாண்டுகளாகி விட்டது. என்றாலும் இன் னும் தமிழ் ச் சமூகம் யுத்த வடுக்களிலிருந்து விடுபடவில்லை. அது யுத்த வடுக்களையும் யுத்தப் பாதிப்புகளையும் சுமந்து கொண் டேயிருக் கிறது. ஆனால், இந்தப் பத்தாண்டுகளிலும் ஏராளமான திட்டங்களும் உதவிகளும் நிவாரணமளிப்புகளும் யுத்தப் பாதிப்பைப் போக்கவென்று உருவாக்கப்பட்டு மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பணிகளில் அரசாங்கம், வெளிநாட்டு அரசுகள், உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேசத் தொண்டர் நிறுவனங்கள், புலம் பெயர் தமிழ் ச் சமூகத்தினர் எனப் பல தரப்புகளும் ஈடுபட்டுள்ளன. என்றாலும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலை உயரவில்லை. அவலங்கள் தீரவில்லை. பிரச்சினைகள் குறைய வில்லை. இந்த நிலை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நீடிக்கும் என்றும் தெரியவில்லை. மக்களுடைய இந்தப் பின்னடைவு நிலைக்குக் காரணம் என்ன என்ற ஆய்வுகளையும் அவதானங்களையும் யாரும் செய்யக் காணோம். ஊடகங்கள் தொடக்கம் அரசியல் கட்சிகள், செயற் பாட்டு நிறுவனங்கள், பல் கலைக் கழக

சமுகத்தினர் வரையில் இந்த விடயத்தில் உரிய கவனத்தைக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. என் பதால் இந்த மக்களின் வாழ்நிலையில் இப்போதைக்கு மாற்றங்களை உணர முடியாதென்பது உறுதி. இதனால்தான் இளைய தலைமுறை குறித்த கவலையளிக்கும் சேதிகளைத் தினமும் கவலையோடு அறிந்து கொண்டிருக்கிறது. வழிகாட்டல்களும் வழிப்படுத்தல்களுமில்லாத, புதிய ஏற்பாடுகள் போதாது என்ற நிலையில் இளைய தலைமுறை தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது.

அப்படியான தடுமாற்றங்களின் விளைவே அவர்கள் போதைப்பொருள் பாவனை, விற்பனை எனச் சமுகச் சீரழிவுகளை நோக்கிச் சரிய வேண்டியுள்ளது. விவசாயம் செய்வதற்குப் பதிலாக, கால்நடைகளை வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக, கடற்நோழிலை புதிய முறையில் செய்ய வேணும் என்று சிந்திப்பதற்குப் பதிலாக, சுயதொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்குப் பதிலாக கசிப்புக் காய்ச்சுவது, கள்ள மண் ஏற்றுவது, காட்டில் மரங்களை வெட்டி விற்பது, கஞ்சா கடத்துவது போன்ற குறுக்குவழித் தொழில்கள் கலபமானது, வருவாய் கூடியவை என்ற எண்ணத் தோடு செயற்படுகிறார்கள்.

அப்படியென்றால் எங்கோ தவறிருக்கிறது, குறை பாடிருக்கிறது என்றுதானே பொருள்.

இதைப்போலவே “சமாதானத்தை உருவாக்கி, பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்தினோம். மக்களையும் நாட்டையும் கையேந்தும் நிலையிலிருந்து

விடுவித்தோம்” என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, யுத்த வெற்றியையே பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகும் தங்களுக்கான அரசியல் முதலீடாகக் கொள்ளும் கவலைக்குரிய நிலை தென்பகுதியில் காணப்படுகிறது. எனவே நாடு இன்னமும் தீராப் பிரச்சினை களுக்குள்ளேயே சிக்கிக் கிடக்கிறது.

யுத்த நெருக்கடிகள் தீராத சாபத்தைப்போல வேறு ரூபங்களில் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதிலிருந்து மக்களையும் நாட்டையும் மீட்பதற்கான வழியைக் காண்போர் குறைவாகவே உள்ளனர். இந்த நிலையைக் குறித்த ஆழமான கவலை, வண. யோசவா அவர்களை இவற்றின்பால் கரிசனைப்பட வைத்துள்ளது. அதன் விளைவே இந்தப் “பாப்பாத்தி” என்ற நூல்.

“யுத்தம் முடிந்த பிறகும் தமிழ் மக்கள் இரத்தம் சிந்தாத யுத்தத்தினால் தொடர்ந்தும் பாதிக்கப்பட்டுக் கொண் டேயிருக்கிறார்கள். வழிகள் பலவும் அடைக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். எதைக் கேட்டாலும் “எங்களால் முடியாது, எங்களிடம் எதுவுமே இல்லை” என்று சொல்கிறார்கள்.

எனினும் அவர்களுக்கான வழி இந்தப் பூமியில் தாராளமாக உண்டு. இந்தத் தேசத்திலேயே உண்டு. வளங்களும் வேண்டியளவுக்குள்ளன. ஆனால், இதை அவர்கள் கண்ட நிவதில்லை. அவற்றைக் கண்டறியும் விதமாக யாரும் அவர்களுக்குச் சரியான முறையில் இதையெல்லாம் அடையாளம் காட்டுவதுமில்லை.

இதனால் “நமக்கு வழியில்லையே” என்று பலரும் இருஞக்குள் அமிழ்ந்து போய் விடுகிறார்கள். இது ஒரு வகையில் அவர்களுடைய அறியாமை, இயலாமை, இதை நீக்கி ஓவ்வொரு மனிதரையும் ஓவ்வொரு குடும்பத் தையும் தன்னம்பிக்கை கொள்ள வைக்க வேணும் என்று விரும்புகிறார் யோசவா. தன்னம்பிக்கையே வலுவான, அற்புதமான சிறுகு. அதுவே மிகச் சிறந்த ஆயுதம் என்பது யோசவா அவர்களின் சிறப்பு. அவர் எப்போதும் யதார்த்தத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர். புதிய சிந்தனை களைச் செயல் வடிவமாக்குவதில் அக்கறையோடி ரூபவர் என்பதாகும். காவேரி கலாமன்றத்தின் வழியாக கடந்த பதினெந்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக கலைத் துறை, இலக்கிய வெளிப்பாடுகளுக்கான ஏற்பாடு, பிற பொதுப்பணிகள் என்ற அளவிலே பலவற்றைச் செய்து வருகிறார். இதன் இன்னொரு வடிவமே இந்தக் கதை களும் ஏனைய வெளிப்பாடுகளுமாகும்.

யோசவா அவர்களுடைய கதைகள் ஓவ்வொன்றும் அவற்றின் அறிவுடிப்படையில் அதற்கான விழுமியங்களோடு உண்மையை அணுக முற்படுகின்றன. அறிவியல் பூர்வமாக எதையும் பார்க்க வேண்டும் என்பதே அறிவொழுக்கத்தின் விதியாகும். மனித இருப்பெண்பது இந்த அறிதலிலேயே மையமிட்டுள்ளது. இதையே யோசவா அவர்களும் வலியுறுத்துகிறார். எனவே இவற்றை நம்பிக்கை ஒளிக் கதைகளாக அல்லது விதைப் பெட்டிக் கதைகளாக ஆக்கியளிக் கமுயன்றிருக்கிறார்.” இவ்வாறு, யோசவா அவர்களுடைய ஏழாவது நூலான “சாமி” கதைகளின் தொகுதிக்கு எழுதிய மதிப்புரையில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இப்பொழுது யோசவாவின் எட்டாவது நூல் “பாப் பாத்தி” வந்திருக்கிறது.

அடிப்படையில் இது “சாமி”யின் தொடர்ச்சியாக இருந்தாலும் இதனுடைய விரிதளம் வேறு. மேலும் பன் முகத் தன் மையும் நுட்பமும் கூடியது. விழிப்புணர்வுட்டல், நல்லனவற்றை நோக்கித் தூண்டுதல், நம்பிக்கையளித்தல், புதிய கோணங்களில் சிந்தித்தல், புதிய பாதைகளை அடையாளங்காணுதல், புதிய சாத்தியங்களை உருவாக்குதல் என்றவாறான தளத்தில் இந்த நால் உள்ளதைக் காணலாம். “சாமி” ஈழத்தமிழ்ச்சமூகத்திற்கு ஒரு விதைப்பெட்டி என்றால், “பாப்பாத்தி” விதைப்புக்கும் வளர்ப்புக்கும் விளைச் சலுக்கும் அறுவடைக்கும் நம்மைத் தயார்ப்படுத்துவது. ஆக முன் னோக்கிய சிந்தனையே இதனுடைய அடியோட்டமாகும். யோசுவா அவர்களுடைய சிந்தனையே இதுதான். எதையும் (Positive) நேர்மறையாகக் காண்பது. எந்தச் சூழலிலும் நல்லன வற்றையே தெரிவது.

இதனால்தான் போரினால் பாதிப்படைந்த - தோற் கடிக்கப்பட்ட - சமூகமானது எப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும், எப்படிச் செயற்பட வேண்டும் என்பதைக் குறித்து “பாப்பாத்தி”யின் மூலம் நம்முடன் உரையாட முற்படு கிறார் யோசுவா. யுத்தத்தில் வெளிப்படையாக ஏற்பட்ட தோல்வியும் பாதிப்பும் தான் நம் கண்களுக்குப் புலப்படுகிறது. அதைப்பற்றியே நாம் அதிகமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், யுத்தத்திற்குப் பிறகு மேற் கொள்ளப்பட்டு வரும் நிவாரணம், வாழ்வாதாரம், மீன் கட்டுமானம், புனரமைப்பு என்பவற்றுக்குப் பின்னால் உள்ள “வேர்களை பிடுங்குதல்” என்ற வேலைத்திட்டம் இன் அழிப்பை விட அபாயமானது என்பது யோசுவா அவர்களின் புரிதல்.

இதை அவர் விளக்குகிறார், “இந்தச் சமூகம் இன்று தனது உரிமைகளுக்கான கோரிக்கை களிலிருந்து விடுபட்டு, அந்த உரிமைக்கான போராட்டத்தில் தமிழீது ஏவப்பட்ட அடக்கு முறைகளால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளுக்கான நியாயங்களைக் கேட்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளதே அடக்கு முறையாளர்களின் வெற்றி” என. “அரசியல் கைதிகள் விவகாரம், காணாமலாக்கப் பட்டோர் பிரச்சினை, போர்க்குற்றத்துக்கான நீதி விசாரணை, இழப்பீடுகளைக் கோருதல் என இந்தப் பட்டியல் நீண்டது. மேலும் “இந்தச் சமூகத்தின் உயர் பெறுமதிகளாக இருந்த (Highest values of Tamil community) முற்றிலுமாகச் சிதைக்கப்பட்டுள்ளது. உழைக்கும் உணர்வுகள் சிதைக் கப்பட்டு கையேந்தும் சமூகமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. உழைக்கும் சமூகமே உரிமையைக் குறித்துச் சிந்திக்கும். கையேந்தி வாழ்வர்கள் ஏதாவது கிடைத்தால் போதும், வாழ்ந்து விட்டுப்போவோம் என்ற மனப்பான்மைக்காளாகி விடுவர்” என்று கூறுகிறார்.

அரசும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் புலம் பெயர் மக்களும் அமைப்புகளும் சரியான திட்ட மில்லாமல் செய்த, செய்து கொண்டிருக்கும் உதவி களில் பலவும் மக்களைச் சோம்பேறிகளாகவும் பொறுப்பற்றவர்களாகவும் மாற்றி விட்டது. செய்யப்பட்ட உதவிகள் நெறிப்படுத்தப்பட்டு, பொருளாதார மேம்பாட்டை நோக்கி வழிகாட்டப்பட்டிருந்தால் யுத்தம் முடிந்து பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் உதவியை எதிர்பார்ப்போராகவும் நிவாரணத்துக்கு ஏங்குவோராகவும் இருக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்காது. மட்டுமல்ல, யுத்தப் பாதிப்புகளுக்கு நீதியும் நிவாரணமும் கோருவதே இன்று

நமது முதல் கோரிக்கையாகவும் உள்ளது. இது அடிப்படையைப் பற்றிப் பேசாமல் அடிப்படைச் சிதைவு உண்டாக்கிய விளைவைப் பற்றிப் பேசுவதாகும்.

இது ஒரு எச்சரிக்கைச் சமிக்ஞை. இந்த நிலையைக் கணக்கிற்கொண்டு நாம் உரிய மாற்றங்களைச் செய்யவில்லை என்றால் இந்தச் சமூகத்தின் வீழ்ச்சி மிகப் பெரியதாகி விடும். அது தமிழ்ச்சமூகத்துக்கு மட்டுமல்ல, இந்த நாட்டுக்கே நல்லதல்ல என்பது யோசவா அவர்களின் வாதம்.

யுத்தத்திற்குப் பிறகு மேற்கொள்ளப்படும் நிழல் யுத்தத்தில் சமூகத்தின் வேர்கள் வெட்டப்படுகின்றன. முதலாவது வேர் கல்வி. தேடி, ஆய்ந்து ஒழுகுதல் பன்முக ஆற்றலுக்கான கல்வி என்ற அடிப்படை இல்லா மலாக்கப்பட்டு வேலைக்கான கல்வி என்ற அளவில் சுருக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்வியில் அறம், விழுமியம், நம்பிக்கை, சக மனிதர் மீதான நேசம் மற்றும் சமூகப் பற்று போன்றவற்றுக்கு இடமில்லை. பதிலாக போட்டி நிலையே உருவாகியுள்ளது. இந்தப் போட்டியில் குழிபறிப்புகள் தொடக்கம் பல சீரழிவுகளும் பெருகியுள்ளன. இரண்டாவது, உழைப்பு. எந்த நிலையிலும் மற்றவர்களின் தயவில் வாழ முற்படாமல் தங்கள் சொந்தக் கையை நம்பி வாழும் உயர் பண்பு இன்று காணாமலாக்கப்பட்டுள்ளது. உழைப்பில்லை என்றால் களவும் பொய்யும் கொலையும் போதைப் பொருள் விற்பனையுமே பெருகும்.

இன்று சமூகம் இந்தக் கீழ்நிலையை நோக்கியே நகர்ந்து கொண்டுள்ளது. முன்றாவது, நேரமை. நேரமை என்பது உயிருக்கு நேர் என்ற அடிப்படை சிதைந்து ஏதோ

என்னவோ என்ற நிலையே உருவாகியுள்ளது. காலையில் தூற்றுவார்கள். மாலையில் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அதே ஆட்களுடன் இணைந்து கொள்வர். ஒரு நற்சமுகம் இதை எப்படி ஆகுறிக்க முடியும்? நான்காவது, சேமிப்பு. இன்று சேமிப்பைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே முடியாத அளவுக்குப் பலருக்கும் வாழ்க்கை நெருக்கடிகள். ஆனால், பணம் மட்டும்தான் சேமிப்பு என்றில்லை. அறிவு, அனுபவம், துறைசார் ஆற்றல், மனித உறவு போன்றவற்றைச் சேகரிப்பதே சிறப்பு. இதுதான் பெரும் கொடையாகும். அடுத்தது ஒற்றுமை. ஒற்றுமை என்பது எல்லோரும் ஒன்றாக இருப்பது என்றில்லை. எல்லோரும் எல்லோரையும் மதிப்பது. நம்மை விட மற்றவர்கள் உயர்வானவர்கள் என்று உணர்வதும் உணர்த்துவதும். அப்படி மதிக்கிறபோதுதான் மாற்றுறுதியாக நல்லுறவும் நம்பிக்கையும் ஏற்படும். இவையெல்லாம் தெளிவான உலகப் பார்வையோடு சம்மந்தப்பட்டவை. இவற்றை வலியுறுத்தும் யோகவா, இதுவே இன்று மெய்யான முறையில் நம் சமுகத்தை மீள் நிலைப்படுத்துவதற்கும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் அவசியமனவை என்கிறார்.

இந்தப் புத்தகத்தில் தமிழ்ச்சமுகமும் இலங்கை என்ற நாடும் இன்று சிந்திக்க வேண்டிய விடயங்களைப் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டிய முறையைப் பற்றியும் ஆழமாகப் பேசப்படுகிறது. “இலங்கை கூட்டுக் களவாணிகளால் ஆளப்படும் ஒரு நாடு. இலங்கையின் ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதாரமும் அரசியல்வாதி களிடமும் அவர்களின் பினாயிகளிடமும் முடக்கப் பட்டுள்ளது. நாட்டின் மக்கள் இந்தக் களவாணிக் கும்பலுக்கு நீண்டகாலப் பரம்பரை அடிமைகளாக குத்தகைக்கு தங்களைத் தாங்களே எழுதிக்

கொடுத் துள்ளனர்” என்ற உண்மை பளிச்செனச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. இவ்வளவுக்கும் இது அரசியல் விமர்சனப் புத்தகமல்ல. சமூகவியல் ஆய்வோடும் அல்ல. ஒரு கதையின் வழி நகரும் பிரதி. அப்படி யென்றால் இது நாவலா என்றால், அதுவுமல்ல. ஆனால், ஒரு கதைப் பிரதி. ஒரு பிரதி கொண்டிருக்கக்கூடிய பன்முகத் தன்மையில் இவையெல்லாம் பேசப்படுகின்றன. மறுவளமாக உள்ளோடிப் பார்த்தால் இது ஒரு அரசியல் பிரதி. சமூக ஆய்வேடு. தொழில் முனைவோருக்கான ஊக்கி. சமத்துவத்துக்கும் இன நல்லுறவுக்குமான வழிகாட்டி. கல்வியாளர் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடநூல். எனிய மக்களுடைய வாழ்க்கையின் மீது ஏற்படுத்தும் வெளிச் சம். மு.தலையசிங் கத் தின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் இதுவொரு “மெய்யுள்”.

போர்ப்பாதிப்புகளின் மத்தியில் சுய கெளரவத் தோடும் ஊக்கத்தோடும் வாழ்கின்ற மனிதர்களை அடையாளம் காட்டுகிறார் யோசவா. தெருவோரத்தில் நின்று பழங்களை விற்று அந்தப் பணத்தில் கல்வி யைத் தொடரும் சிறுவன், யுத்தத்தில் காலொன்றையும் சகோதரர்களையும் இழந்தபோதும் சோர்ந்து விடாமல் சுயதொழில் முயற்சியாக மாடுகளை வளர்த்துப் பெற்றோரைப் பாதுகாக்க முயற்சிக்கும் இளைஞர், இடப்பெயர்வுகளின்போதும் தன்னுடைய குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்துக்குக் கை கொடுத்த கோழி வளர்ப்பைக் கைவிடாத மனிதர், தன்னம்பிக்கையோடு விவசாய பண்ணையை உருவாக்கி வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் குடும்பம் என உழைப்பாளிகளான நம்பிக்கை மனிதர் களுக்கே பாப்பாத்தியில் முன்னிடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. உழைப்பாளிகளுக்கும் நம்பிக்கையாளர்களுக்குமே

வரலாற்றிலும் இடமிருக்கும். சமூகத்திலும் இடமிருக்கும். இதையே பாப்பாத்தியின் வழியாகச் சமூகத்திலும் வரலாற்றிலும் பதிவுசெய்ய விளைந்துள்ளார் யோசுவா.

பாப்பாத்தியில் உள்ள மனிதர்களைப்போன்ற உழைப்பாளிகளை நானும் அறிவேன். ஆனால், தரதிருஷ்டவசமாக இவர்களுடைய தொகை குறைவு. இதைக் கூட்டுவதே நம்முன்னாலுள்ள சவாலும் பணியுமாகும். இன்று பலரும் உழைப்பைக் கைவிட்டு நிவாரணத்தையும் உதவிகளையும் எதிர்பார்த்தே வாழ்க்கையை ஒட்டுகின்றனர். “பாப்பாத்தி”யில் இவர்களுக்கு இடமுமில்லை. மதிப்புமில்லை.

இங்கிலாந்தின் சிரோப்ஸ்செயார் நகரில் உள்ள ஹபர் அடாம் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் ரேணு என்ற மாணவி “இலங்கையில் வறுமையும் தமிழரும்” என்ற தலைப்பில் பேசுவதிலிருந்து தொடங்கும் கதையில் ரேணு, தன்னுடைய ஆய்வுப்பணிக்காக வன்னிக்கு வந்த போது சந்திக்க நேர்ந்த, யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலிருக்கும் சுரேஸ் என்ற இளைஞரைத் திருமணம் செய்வது வரையில் நிகழ்கிறது. இதற்குள் பிரித்தானியச் சூழலில் கட்டமைந்துள்ள பன்மைத்துவ வாழ்க்கை, புலம்பெயர் தமிழ் மக்களின் மனநிலை, அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புகள், இலங்கையில் தமிழ், சிங்களச் சமூகங்களிலிருந்து புதிய மாற்றங்களைக் குறித்துச் சிந்திக்கும் மணிதர்கள், மலையகத்திலிருந்து வன்னிக்குப் பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் ஏனையோருடன் எப்படிப் போராட்டத்திற்கும் போருக்கும் முகம் கொடுத்து வாழ்கின்றனர் என இன்றைய உலக ஒழுங்கில் பன்முக வாழ்க்கை எப் படியெல் லாம் கட்டமைந் துள் எது என் நு

உணர்த்தப்படுகிறது. இது முக்கியமானது. யாரும் இன்று தனித்து, தனியொரு சமூகமாக வாழ முடியாது என்பது மறுக்க முடியாத யதார்த்தம். இதைப் புரிந்து கொண்டு நம்மை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். இங்கே ரேணுவின் திருமணம் இதற்கு ஒரு சிறு சாட்சியம். மேலும் இங்கிருந்து புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடு செல்ல வேண்டும் என்ற கனவோடு வாழ்கின்ற இளைய தலைமுறையினரின் எண்ணத்துக்கு மாறாக இங்கிலாந்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண் இலங்கைக்கு வந்து வாழ விரும்புவது இன்னொரு கவனப்புள்ளியாகும். இதில் இலங்கையின் இனத்துவ முரண் நிலைகள், வர்க்கப் பிரச்சினைகள், அரசியல் சீரழிவு, புதிய இன நல்லுறவுக்கான உரையாடல்கள், பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், அதைத் தீர்ப்பதற்கான புதிய பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்குரிய முயற்சிகள் எனப் பலவற்றையும் உள்ளடக்கி, சமகாலத்துக்கான உரையாடலை உருவாக்கியுள்ளார் யோசவா.

வாழ் க்கை முறையில் கொண்டிருந்த அடிப்படைகளை இழக்கும்போது நமக்கு நெருக்கடிகளே ஏற்படுகின்றன. இந்த நெருக்கடிகளுக்கான காரணங்களை நாம் ஆராய்ந்தறிவதோ புரிந்து கொள்ள முற்படுவதோ இல்லை. எந்த விதமான முன் யோசனையும் இல்லாமல் அடிப்படைகளைத் தொலைத்து விட்டு அவதிப்படுகிறோம். இதற்கு யார் யாரையோ எல்லாம் குற்றம் சாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இதை நமது சிந்தனை, செயல் என்பவற்றின் வழியாகக் கடந்து செல்ல முடியும் என்பதே யோசவா அவர்களுடைய சேதியும் நம்பிக்கையுமாகும். “ஒரு காலத்தில் நல்லின மாடுகளின் பாலில் இருந்த ஆரோக்கியத்தைச் சுலைத்தோம். அது தாய்ப்பாலுக்கு இணையான பாலாக

இருந்தபடியால் நாட்டு மாடுகள் வீட்டில் தெய்வங்களாகப் போற்றப்பட்டன. ஆனால், இன்று கால்நடை வளர்ப்பில் வியாபாரம் முதலிடம் பெற்றதோ அன்றோடு குடும்ப ஆரோக்கியம், குடும்பப் பொருளாதாரம், தேசத்தின் பொருளாதாரம் எல்லாம் சரிந்து விட்டது” என்ற அவருடைய பார்வை நாம் உள்ளூக்க வேண்டிய ஒன்று. இங்கே நமக்கு ஒரு முரண்பாடு அல்லது கேள்வி தோன்றக் கூடும். கால்நடை வளர்ப்பை அதற்கான வழிமுறைகளோடு ஊக்குவிக்கும் அரசாங்கம், அதற்கான கால்நடை அபிவிருத்தி நிறுவனங்களின் வழியாக குடும்பத் தின் பொருளாதாரத் தையும் நாட்டின் பொருளாதாரத் தையும் உயர்த் துவதந் கென் ரே செய்கிறது. அது வியாபார நோக்கில் அமைவதையே நோக்காகக் கொண்டது. அப்படியென்றால் எது சரி? எது தவறு? என்ற கேள்வி இங்கே எழுகிறது. இந்தப் பிரதியில் வரும் சுரேஸ், மாடு வளர்ப்பைப் பிரதான தொழிலாகக் கொள்கிறார். சுந்தரவிங்கம், இராசன் போன்றவர்கள் கோழிவளர்ப்பு, விவசாயச் செய்கை போன்றவற்றில் ஈடுபடுகின்றவர்கள். இவர்கள் தமது குடும்பத்திற்கான வருவாயை ஈட்டு வதற்கு இவற்றைச் செய்கின்றனர். என்றால், இதில் வியாபார நோக்குண்டே என்று யாரும் வாதிடக்கூடும். ஆனால், இவர்கள் அனைவரும் குழலோடு இணைந்த வாழ்க்கையையே வாழ்கின்றனர். ரேணு தன்னுடைய தந்தை, கணவர், தந்தையின் நண்பர் போன்றோருடன் இணைந்து உருவாக்கும் திட்டமே பெரிய திட்டமாக மாறுகிறது. இதற்கான பல்கலைக் கழகமொன்றை உருவாக்குவது வரையில். இது நிச்சயமாக வணிகத் திட்டமாகவே இருக்க வாய்ப்புண்டு எனச் சிலர் கூறக்கூடும். இல்லையென்றால் இன்றைய உலக ஒழுங்கில் தாக்குப்பிடித்து வெற்றியடைய

முடியாது என. ஆனால், இதைத் துறைசார்ந்த கற்கையோடும் சூழலோடும் இணைந்ததாகச் செய்வதன் வழியாக இதில் ஒரு சமனிலை பேணப்பட முடியும் என உணர்த்துகிறார். ஏனெனில் பின்னாளில் தன்னுடைய பல்கலைக்கழக கல்வியை முடித்துக் கொண்ட ரேணு, இங்கிலாந்திலிருந்து புறப்பட்டு இலங்கைக்கு வந்து நண்பர்கள், உறவினர்களோடு உறவாக்கும் பல்கலைக்கழகம் இந்தச் சூழலுக்கு இசைவானதாக, இயல்பு வாழ்க்கையைச் செழுமைப்படுத்தக்கூடியதாக அமையக் கூடும் என்று காட்டப்படுகிறது. அந்தப் பல்கலைக்கழகம் வன்னியில் ஒரு புதிய திறப்பைச் செய்கிறது. இது யோசவா அவர்களுடைய கனவு, யோசவாவின் கனவு மட்டுமல்ல, நம்முடைய கனவும் தான்.

இது ஒரு விஞ்ஞானப் புனைவைப் போல நடைமுறை ஒன்றுக்கான பிரதி. சமூக வளர்ச்சிக்கும் பொருளாதார உயர்ச்சிக்குமான நிப்போட். (Report of the Socio & Economic Development)

நிறைவில் சமகாலத்தைப்பற்றிய ஒரு கவனிப்பு அண்மையில் நடைபெற்ற சனாதிபதி தேர்தலில் தமிழர் தரப்பிலிருந்து முன்வைக் கப்பட்ட 13 அம்சக் கோரிக்கைகளையிட்டு இந்தப் “பாப்பாத்தி” சினங்கொள்கிறது. இது பலவீனமான கோரிக்கை என்று வரையறுக்கிறது. பதிலாக, முதலாவதாக அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் இராணுவம் வெளியேற வேண்டும். இலங்கை முழுவதிலும் காணாமலாக்கப்பட்டோரின் அனைத்து உறவுகளுக்கும் பொறுப்புக் கூறப்பட வேண்டும். அனைத்து அரசியற் கைதிகளையும் விடுதலை செய்ய வேண்டும். இலங்கையின் ஒன்பது

மாகாணங்களுக்கும் உரிய பொலிஸ் அதிகாரமும் காணி அதிகாரமும் வழங்கப்பட வேண்டும். இலங்கையில் உள்ள எந்த வழிபாட்டிடங்களையும் அழிக்க முடியாது என.

ஆக இதைத் தனியொரு சமூகத்தின் பிரச்சினை என்று வரையறுக்காமல் பரந்த தளத்திலான பிரச்சினை என்று அடையாளப் படுத்தும்போது அதனுடைய உணர்தலும் அதற்கான பெறுமாணங்களும் வேறாக இருக்கும். அது உண்டாக்கும் சாத்தியங்கள் பெறுமதிகளும் கூடுதலாக இருக்கும் என்பது சரியானதே.

எனவே மொத்தத்தில் நம் காலத்துக்குரிய ஒரு பிரதியை உருவாக்கியிருக்கிறார் யோசவா அவர்கள். பல்கலைகழகங்களும் மாகாணசபையும் அரசியலை முன்னெடுக்கும் நிறுவனங்களும் சேர்ந்து செய்திருக்க வேண்டிய பணியினை தனியொரு மனிதர் செய்திருக்கிறார். அதற்கான சிந்தனையே இதற்கான பெறுமதியாகும்.

பாப்பாத்தியைப் படிக்கும்போது நம்மை நாமே பார்த்து நான் வேண்டியள்ளது. அந்த நானம் என்பது அகவிழி திறப்பதற்கான தியானமானால் சிறப்பு.

கிளிநோச்சி

கருணாகரன்

29.10.2019

அத்தியாயம் : 01

ஓரு கோடை காலத்தின் தொடக்கத்தில் இங்கிலாந்தின் சிரோப்ஸ் செயார் நகரம் சூரிய வெளிச்சத்தை வரவேற்கத் தொடங்கியிருக்கின்றது. அதிகாலைக் குளிரையும் பனித் தூறலையும் சூரிய வெளிச்சம் மெதுவாக துரத்திக்கொண்டிருந்தது. என் கட்டிலிருந்து மெதுவாக ஜன்னல் வழியாக மேகங்களின் ஒட்டத்தைப் பார்க்கின்றேன். மேகங்கள் வேகமாக ஓடுவதால் மெதுவான காற்றும் வீச்ததொடங்கியிருந்ததை உணர்ந்துக்கொண்டு, ஓ.. சில நேரம் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் மழைபெய்யப் போகுதோ, அதற்குள் காலை உணவுக்காக உணவுச் சாலைக்கு செல்ல வேண்டும் என்ற யோசனை வர வேகமாக வெளிக்கிட்ட தொடங்கினேன்.

நினைத்தது போல மெல்லிய மழைத்தூறல் தொடங்கியிருந்தது. கடந்த மூன்று வருடங்களாக இந்த மழைத்தூறலின் நடுவில் ஹபர்அடாம் பல்கலைகழகத்தின் பூந்தோட்ட நடுவில் நடந்து செல்கின்ற இந்த இனிமையான அனுபவங்களின் நாட்கள், இன்னும் சில காலங்கள் தான் என நினைத்துக்கொண்டு உணவுச்சாலைக்குள் நுழைந்தேன். உணவுச்சாலையின் வாசலில் நான் வழமையாக பார்க்கும் ஹபர் அடாம் பல்கலைக்கழகத்தின் நூற்றைம் பது வருடத் தினை நினைவுபடுத் தும் கல வெட்டில் வழிக்காட்டுவதற்காய் வாழ்ந்து விடு “Live 2 Lead” என்ற வாசகம் என்னை உற்சாகத்தோடு வரவேற்க சென்மேரி உணவுச்சாலைக்குள் புகுந்தேன். வழமைபோலவே எனக்கு முன்னமே என் பல்கலைக்கழக நண்பிகளான ரூத்துக் ராமாட்டுவும் வந்திருந்தார்கள். என்ன! இன்டைக்கு வழமை போல நல்ல தூக்கம் போல! என்ற வார்த்தைகளோடு காலை

வணக்கத்தைத் தெரிவித்தார்கள் காலை உணவுக்காக இரண்டு பான் துண்டுகளுடன் ஒரு பொரித்த முட்டையுடன் ஒரு கப் சூரஞ்சு சாற் ருடன் உணவு மேசைக்கு வந்தமர்ந்தேன்.

என்ன! உன்னுடைய அனுபவ பகிர்வை நல்ல நித்திரை முழிச்சு ஆயத்தப்படுத்தியிருகிற போல என்றாள் நக்கலாக ராமாட்டா. இல்லை மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கின்றது ராமாட்டா, ஜயோ ஏன் தான் இந்த தலைப்பை எடுத்தேனோ தெரியவில்லை, அனுபவம் கொண்டிராத பகிர்வுகளால் யாரையும் புரியவைக்க முடியாது என்பதற்கு என்னுடைய தலைப்பு ஒரு பாடமாக அமைந்து விட்டது என்று அழுத்தமாகக் கூறினேன்.

இல்ல ரேணு, நீ எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பு சவாரசியமானது, "இலங்கையில் வறுமையும் தமிழரும்" என்ற உன் தலைப்பில் ஒரு இளத்தின் வரலாறு, அதன் இருப்புக்குமான போராட்டங்கள், அதன் வளங்கள், அந்த சமூகத்தின் சிந்தனை ஆற்றல், பழக்கவழக்கங்கள் பற்றி நீ எடுத்திருந்த குறிப்புக்கள் உணர்வுபூர்வமானது. நீ இன்று சிறப்பாக செய்வாய் தளர்ந்து போகாதே என்று ரூத் ஊக்கப்படுத்தினாள். ரூத் இங்கிலாந்தின் கேம்ரிட்சு பகுதியை சேர்ந்தவள், விவசாய பொருளாதாரவியல் முதுமானிப் பட்டத்திற்காக மாட்டில் பால் கறக்கவும், குளிர்காலத்தில் மாட்டின் சாணிகளை வளித்து அள்ளிப்போடவும் உன்னால் முடியாது என்று பெற்றோர்கள் கூறியும் தனது விவசாய பொருளாதாரவியல் களுக்காக தனது மிகப்பெரிய செல்வாக்கு நிறைந்த குடும்ப வசதிகளை அற்பமாக நினைத்து எங்களோடு கல்வி கற்று வருகின்றாள்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

நாங்கள் மூவரும் காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு அரங்கை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தோம். அப்போதுதான் எங்கள் கால்நடை ஆராச்சி பேராசிரியர் மிட்ச் அவர்கள் எதிர்ப்பட்டு ஹாய் ரேணு கங்கிராயுலேஷன், இன்றைக்கு உன்னுடைய அனுபவப்பகிர்வைக் கேட்பதற்காக என்னுடைய நன்பர் ஒருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். அது உனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரலாம் ஏனென் றால் அவர் இலங்கையிலிருந்து வருகை தந்திருக்கும் ஒரு பொருளாதார பேராசிரியர், அவர் உன் அனுபவப்பகிர்வை கேட்பதற்கு ஆவலாக இருக்கின்றார் என்றார். மிட்சின் அறிவிப்பு எனக்கு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டது போல இருந்தது. ஏனென் றால் இதுவரை என்னுடைய ஆயத்தங்கள் எல்லாமே அனுமானங்களிலிருந்து பிறந்தவைகளே, அனுபவங்களிலிருந்து வந்தவை அல்ல. இருந்தாலும் யாருக்கு இலங்கைபற்றித் தெரியப்போகின்றது கொஞ்சம் அலங்கரித்து சொல்வதற்கு ஆயத்தப்படுத்தியிருந்தேன். ஆனால் இப்போது அது முடியாது போலாகிவிட்டது. வந்தவர் சிங்களவரா அல்லது தமிழரா என்று தெரியவில்லை, தமிழர் என்றால் ஆகப் பிரச்சினையாகப் போகின்றதே என நினைத்துக்கொண்டு அரங்கத்திற்குள் வந்தோம். அங்கே எங்கள் வகுப்பை சேர்ந்த அனைத்து மாணவர்களும் வந்து அமர்ந்திருந்தார்கள். என்ன உன்னைப்பார்த்தால் நிரம்பிய குடம்போல் ஆடாமல் அசையாமல் வருகிறாய் போலிருக்கின்றது “எட்கிண்டலாக கூறினான்” “எட்டு” எப்போதும் நகைச்சுவை உணர்வோடு பேசுவான் அண்மைக்காலத்தில் எட்டுக்கும் எனக்கும் இருக்கின்ற மன முறிவுகளால் அவனது நகைச்சுவையை நான் முன்பு போல ரசிப்பதில்லை என்பது அவனுக்கும் தெரியும்.

சொன்னது போல காலை ஒன்பது மணிக்கு ஆராட்சி மாணவர்களின் அனுபவ பகிர்வு மற்றும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கு ஆலோசகராக விளங்கும் பேராசிரியர் செல்டன் யோன் அவர்கள் மேடைக்குள் நுழைந்தார். அறிவும் ஆற்றலும் தூரதரிசனமும் மிக்க ஒரு மனிதாபிமான மனிதர் அவர். என்னுடைய ஆய்வு மற்றும் அனுபவப் பகிர்வில் என் கதைகளில் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டவர் செல்டன். பல நேரங்களில் என் உள் எத்தை உன் கதைகள் தைக்கின்றன என்று கூறுவார். ஒரு சிறந்த மாட்டுப் பண்ணையாளராக விளங்கும் செல்டன் ஹபர்அடாம் பல் கலைகழகத்தின் கலாநிதி பட்டப்படிப்புக்களின் பிரிவுக்குப் பொறுப்பானவர், என்னை கலாநிதி பட்டத்தை படித்து முடிக்க வேண்டும் என்று அதிகமாக ஊக் கப் படுத் துபவர். எங் க முதுகலைமானியை முடிப்பதற்குள்ளேயே பாதி வயது வந்தாகிவிட்டது, வீட்டில் கலியாணத்திற்கு காலம் வந்து விட்டது என்று சங்கு ஊதத்தொடங்கிவிட்டார்களே என்று நினைக்க பேராசிரியர் செல்டன் பேசுத்தொடங்கினார்.

அவரது பேச்சைத்தொடங்க மைக்கை உயர்த்தி விட்டு நேராக யாரையோ பார்ப்பது போல் தெரிந்தது, அனைவரும் திரும்பிப்பார்த்தோம். பேராசிரியர் மிட்சுடன் இலங்கை பேராசிரியர் அரங்கிற்குள் வந்துகொண்டிருந்தார். நான் மிகுந்த மன நிறைவோடும் மகிழ்ச்சியோடும் இலங்கையிலிருந்து வருகைதந்திருக்கும் பேராசிரியர் செனவரட்டனவை வரவேற்கின்றேன் என்றதும், ஆ இவர் சிங்களவரே என நினைக்க ஒரு நதி பாய்வது போல உணர்ந்தேன். இதுவரை இருந்த உடல் வெப்பம் தளர்ந்தது போல இருந்தது, வயது முதிர்ந்த பேராசிரியர் செனவரட்டன அரங்கிற்குள் நுழைந்ததும் யாரையோ தேடுவது போலிருந்தது.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

இ அவர் பார்வை நிச்சயமாக இலங்கையைச் சேர்ந்த இன்னுமொரு பிரசையை தேடுகிறார் போல என்று நான் நினைப்பதற்குள்ளே பேராசிரியர் செல்டன் அவர்கள் ரேணுகா சிவமாரனை அன்புடன் மேடையில் வந்து அமரும்படிகேட்கின்றேன் என்றார்.

இது ஒரு மகிழ்ச்சியான தருணம் முதுமானிப் பட்டத்தை நிறைவுசெய்யும் மாணவர்களின் ஆய்வுக்குத் தொடக்கமாக அவர்கள் எடுக்கும் ஆய்வுப்பரப்பைக் குறித்த அனுபவங்களை பகிர்வதற்கான தருணம். இங்கிலாந்தி லிருக்கும் மிகச்சிறந்த விவசாய பொருளாதார பல்கலைக் கழகங்களில் ஹபர் அடாம் பல்கலைக்கழகம் முதன்மைக் யானது. இந்த பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து அரங்கேறிய பலர் இன்று உலக நாடுகளின் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கான பொருளாதார நிபுணர்களாக வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் அப்படி எதிர்காலத்தில் வலம் வரப் போகின்றவர் தான் செல்வி ரேணுகா சிவமாரன். அவருடைய அனுபவப் பகிர்வு இன்று நடைபெறப் போகின்றது, இந்த நேரத்தில் அவரது அனுபவபகிர்வில் இன்னுமொரு சிறப்பு என்னவென்றால் பேராசிரியர் செனவரட்னவும் வந்திருப்பது. அவர் இலங்கையிலிருந்து இந்த நிகழ்விற்காக வராவிட்டாலும் இப்படி ஒரு நிகழ்வு இங்கு நடைபெறுகின்றதே என அறிந்து ஒக்ஸ்போட் பல்கலைகழகத்தில் தனது பணிகளை நிறைவு செய்துவிட்டு இங்கு வந்திருப்பது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது என பேராசிரியர் செனவரட்னவை செல்டன் வாழ்த்தினார். தொடர்ந்து ராமாட்டாவை அறிமுக உரை நிகழ்த்தும்படி அழைத்தார்.

இது இந்தப் பல்கலைகழகத்தின் மரபு. பேசுபவரை குறித்து பேசுவது, அதுவும் எனது நன்பி ரேணுகாவைக் குறித்து பேசுவதென்றால் அது ஓர் இனிய அனுபவமே. நான் ஆபிரிக்கா கண்டத்தின் கானா நாட்டை சேர்ந்தவள். இந்தப் பல்கலைகழகத்திற்கு வந்த போது என் தனிமைக்கு விடைகொடுத்தவள் தான் ரேணுகா. ரேணுகாவின் குணாம்சங்கள் வாழ்வியல் முறைமைகள் குறித்து நான் இங்கு பேசத்தேவையில்லை ஏனெனில் கடந்த மூன்று வருடங்களாக அதை நீங்கள் யாவருமே அனுபவித்தவர்கள். ஆனால் ரேணுகாவின் வாழ்வின் பின்புலம், அவளது கனவுகள் குறித்து பேச விரும்புகின்றேன். எனக்குத்தரப்பட்ட பத்து நிமிடங்களில் நான் அதை பேசிமுடிக்க வேண்டும் என்றாள் ராமாட்டா.

ரேணுகா இலங்கையைப் பூர்வீகமாக கொண்ட பெற்றோருக்கு இங்கிலாந்தில் பிறந்தவள் இலங்கையில் நடைபெற்ற இன வன்முறை காரணமாக 1990இல் இந்த நாட்டில் குடியேறியவர் ரேணுகாவின் தந்தை சிவமாரன். பின்பு அவரைத் திருமணம் செய்வதற்காக ரேணுகாவின் அம்மா களிமொழி 1993 ஆம் ஆண்டு இங்கு குடியேறினார். இவர்கள் இருவருக்கும் ஒரே ஒருமகளாக 1995ஆம் ஆண்டு பிறந்தவள் தான் ரேணுகா. ரேணுகாவின் அப்பா ஒரு மிருகவைத்தியர் அம்மா விஞ்ஞான பாட ஆசிரியர், அவர்கள் ரேணுகாவை மிகச்சிறந்த வைத்தியராக ஆக்க விரும் பினார் கள். ஆனால் ரேணுகா விவசாய பொருளாதாரத்தை ஒரு சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று முதுகலைமானி வரை வந்திருக்கின்றாள். இலங்கையில் தமிழின் கலாசார நகரமான யாழ்ப்பாணத்தில் புகழ்பூத்த குடும்பத்தை வேராகக் கொண்ட ரேணுகாவின் கணவு, அவள் நேசிக்கும் அவள் பெற்றோரின் நாட்டை அமைதியான

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே கிருப்பார்கள்.

நாடாக காண்பது, அதற்காகவே அவள் கனவு காண்பதாக எப்போதும் கூறுவாள். தன் பெற்றோரோடு 2009ஆம் ஆண்டில் யுத்தம் முடிந்த பின்னர் இரண்டு தடவைகள் சென்று வந்த ரேணுகா, அங்கு நடைபெற்ற யுத்த பாதிப்புக்கள் குறித் து இரண்டு ஆங் கிலக் கவிதை நூல்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றாள். “The Tear of Soil” “மண்ணின் கண்ணீர்” மற்றும் “A Story of dream” “ஒரு கனவின் கதை” ஆகிய இரண்டு கவிதை நூல்களும் அவள் அந்நாட்டின் மீது வைத்திருக்கும் காதல் கவிதைகளாகும். இன்று அந்த காதலால் தான் கொண்ட அனுபவத்தை “இலங்கையில் வறுமையும் தமிழரும்” என்ற தலைப் பில் பேசப் போகின்றாள். அவளை வாழ்த்தி விடைபெறுகின்றேன் எனக்கூறி விடைபெற்றாள்.

எனக்கு அருகாமையில் அமர்ந்திருந்த பேராசிரியர் செனவர்டன் என்னை மிகுந்த கனிவோடு பார்த்தார் நான் நினைக்கின்றேன் ராமாட்டாவின் அறிமுகம் என்னை பற்றிய ஒரு எதிர்பார்ப்பை அவருக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும். பேராசிரியர் செல்டன் நான் அதிக நேரத் தை எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை ரேணுகாவை அன்போடு மேடைக்கு அழைக்கின்றேன். தன் அனுபவப் பகிர்வை பகிர்ந்து கொள்வதற்காக என்றார். கொஞ்சம் படபடப்பு இருந்தாலும் இங்கிலாந்தில் ஒரு மாணவிக்கு இருக்கும் துணிச்சல் எனக்கு இருந்ததை நான் மறுக்கமுடியாது போல என் பேச்சின் தொடக்கத்தில் தொனி உறுதியாகவே இருந்தது. இன்று எனது அனுபவங்களுக்குப் பிறந்தநாள் இது என் அனுமானங்களின் கூட்டுக்குள் இருந்து பிறந்தவை மட்டுமல்ல, என் பெற்றோரின் அனுபவங்களினால் தோய்க்கப் பட்டவைகளும் கூட, என் னிலிருந்து ஊற்றெடுக்கின்றது.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

இலங்கை எல்லோருக்கும் தெரிந்த நாடு, அதை சிலோன் என்று அழைப்பது இன்றுவரைக்கும் சிலருக்கு பிடிக்கும். எனினும் சிலோன் என்பது பிரித்தானிய காலனித்துவத்தின் குறியீடாக தென்படுவதாலோ இன்று சிறீஸ்கா என்ற பெயரில் அந்த நாடு உலகம் முழுவதற்கும் அறிமுகமாகின்றது. ஆனால் தமிழர்கள் நாம் இலங்கை என்றே எமது தாய்நாட்டை அழைப்போம் என்று கூறியதும் பேராசிரியர் செனவரட்ன அதை ஆழோதிப்பது போலவே தலையசைத்தார்.

“இலங்கையின் நீண்டகால வரலாறுகளையோ அண்மைக்கால வரலாறுகளையோ நான் என் பகிரவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளவில்லை, இலங்கையின் எதிர்கால கனவுகளுக்கான சிறகுகளையே விரிக்க விரும்புகின்றேன்.” இதை நான் சொன்னதும் பேராசிரியர் செனவரட்ன அவர்கள் என்பக்கமாகத் திரும்பி அமர்ந்துகொண்டார். இலங்கையின் இனங்களின் நிறங்களை பற்றியில்லை, இலங்கையின் மக்களின் உரிமைகள் பற்றிய பகிரவையே பகிர விரும்புகின்றேன். இந்துசமுத்திரத்தின் முத்தாக விளங்கும் இலங்கையில் ஏன் பொருளாதாரம் தன்னிறைவைக் காணமுடியாமல் இருக்கின்றது என்றால், அந்த நாட்டில் தற்போது இருக்கும் அரசியல் சாசனமே அதற்குக் காரணம். அது மக்களின் வாழ்வுக்கானதல்ல, அது அரசியல் வாதிகளின் வாழ்வுக்காக உருவாக்கப்பட்டது என்பதே உண்மை. அந்த அரசியல் சாசனத்தால் மக்கள் கூறுபோட்பப்படார்கள், அந்த கூறுபோடுதலுக்குள் அதன் வளங்களை குறையாடும் கும்பல்கள் ஒழுந்துகொண்டு தொடர்ச்சியாக சுரண்டுவதால் அந்த நாட்டின் மக்கள் வறுமையின் பிடியில் இன்றும் வாழ்கின்றார்கள் என்று நான் கூறியதும் முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்த சில ஆபிரிக்க

மாணவர்கள் கரங்களை தட்டினார்கள். ஏனென்றால், அதுதான் ஆபிரிக்காவின் நிலையும் என்று நான் கூறினேன்.

இலங்கையின் மக்களின் நிறங்களைப் பற்றி நான் பேசவில்லை என்று கூறினாலும் இலங்கையில் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தைக் குறித்து எனது தலைப்பு பேசுகின்றதே என்று நீங்கள் எண்ணக்கூடும். உண்மைதான் இலங்கையின் பொருளாதாரம் குறித்த பேச்சு தமிழரின் பக்கத்திலிருந்து தான் தொடர்க் கேள்வியிருக்கின்றது. அது இரு திசைகள் கொண்ட ஒரு நேர்க்கோடு, ஒன்று வடக்கில் இருந்து கிழக்கையும் மற்றொன்று மத்தியிலிருந்து வடக்கிழக்கையும் நோக்கியிருக்கின்றது.

இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்கும் தேயிலை, இறப்பர், கொக்கோ, போன்றவை களுக்கான உழைப்பு சக்தியாக அதன் மத்திய பகுதியில் வாழும் தமிழரும் நெல், வெங்காயம், மீன், கருவாடு, உருளைக்கிழங்கு, தேங்காய் போன்றவைகளின் உற்பத்திச் சக்தியாக வடக்கிழக்கின் தமிழர்களும் வாழ்கின்றார்கள். இலங்கையில் வறுமை சுட்டெண்ணில் உயர்நிலையில் உள்ளவர்கள் இந்த பொருளாதாரத்தின் ஆக்க சக்திகளாக விளங்கும் தமிழர்களே!. எங்கு ஒரு பொருளாதாரத்தின் ஆக்க சக்தி நலிந்து காணப்படுகின்றதோ அப்படிப்பட்ட நலிவும் வறுமையும் அந்த நாட்டுக்கான சாபக்கேடு, அந்த நாடு அபிவிருத்தியடையக் கூடிய கனவுகளை இழந்து நிற்கின்றது என்று நான் கூறியதும் பேராசிரியர் செனவர்ட்னவின் முகம் சுருங்குவதை அவதானித்தேன், எனினும் நான் தொடர்ந்து பேசத்தொடர்கினேன்.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

ஒட்டுமொத்த இலங்கைப் பொருளாதாரமும் மாற்றத்திற்குள் செல்ல வேண்டுமானால் பொருளாதார சமூகவியல் “socio economic culture” மலர வேண்டும். நாட்டின் பொருளாதாரத்தை தாங்கும் மக்கள் ஏழைகளாக வாழ்வது என்பது பல்லாக்குத்துக்குபவன் நிர்வாணமாக நிற்பதாகவே இருக்கும். இன்றைய இலங்கையின் பொருளாதாரநிலை அதுவே. ஆனால்தான் இது குறித்த ஆய்வை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு ஏற்பட்டது எனக்கூறி எனது உரையை நிறைவு செய்தேன். எனக்கு வழங்கப்பட்ட இருபது நிமிடங்களில் பதினெட்டு நிமிடங்களில் பேசி முடித்திருப்பதாக முன்வரிசையிலிருந்த எனது நண்பி ரூத் சைகை மூலமாக காட்டினாள். அது திருப்தியாக இருந்தது எனக்கு. இப்போது பேராசிரியர் செல்டன் தனது கருத்துக்களை பகிர்த்தொடங்கினார்.

ஒரு அழகான ஓவியத்திற்கான கோடுகள் இங்கு வரையப்பட்டதை நான் உணர்கின்றேன். ரேணுகா அந்த ஓவியத்தின் ஆக்கத்திற்கு மட்டுமல்ல அவரே கூட அந்த ஓவியம் என்றும் அனைவரும் கரகோசித்தார்கள். ஆனால் எட்டு மட்டும் அமைதியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான், அவன்முகம் அவ்வளவு சிறப்பாக இல்லை வழுமைபோல் இன்றும் குழிப்பம் விளைவிக்கக் கூடும் என்பதை உணர்கின்றேன். செல்டன் பேராசிரியர் செனவரட்னவை தனது கருத்துக்களை கூறும்படி கேட்டார்.

நான் ஒரு வழிப் போக்கனாகவே இங்கு வந்திருக்கின்றேன், எனினும் இந்த வழிபோக்கனுக்காக ஒரு நல்ல சத்திரத்தை கண்டுபிடித்திருக்கின்றேன் அது ஒரு இடமல்ல அது ஒரு ஆள், அவள் தான் ரேணுகா. ரேணுகா ஒரு சிறந்த சத்திரம், இலங்கையின் பொருளாதார

சிந்தனைகள் அவரை ஊடறுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்கூறி அமர்ந்தார். மாணவர்களுக்கான கேள்வி நேரம் பல மாணவர்களும் எழுந்து வாழ்த்தி பேசினார்கள். கடைசியாக எட் எழுந்து இந்த அனுபவப்பகிர்வை ஒரு குளத்தில் போடப்பட்ட தூண்டிலாகவே நான் பார்க்கின்றேன். ரேணுகா நன்றாக தூண்டில்போட்டு மீண்பிடிப்பவள் ஆனால் அந்த தூண்டில் போடும் அனுபவசாலிக்கு நீந்தத்தெரியாது. அப்படியானால் அவர் எப்படி நீரில் மூழ்கி முத்தெடுப்பார் என்று பேராசிரியர் செல்டன் கூறமுடியும், அதை மிகப்படுத்தலாகவே நான் பார்க்கின்றேன் என்று கூறி அமர்ந்தான், அரங்கம் அமைதியாகவே இருந்தது.

ராமாட்டா கீழிருந்து கண்களால் என்னோடு பேசினாள் எட் என்ன சொல்ல வருகின்றான் என்பதைப் போல உத்தைப் பிழுக்கினாள். கொஞ்சம் விளக்கமாக சொன்னால் நன்றாக இருக்குமே என்றார் பேராசிரியர் செல்டன் “எட்” மீண்டும் எழுந்து ரேணுகா இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை குறித்து பேசலாம் ஆனால் வறுமையைக் குறித்து பேசவதற்கு அவளுக்கு அனுபவங்கள் போதாது என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் அமர்ந்தான். அப்படியானால் அனுபவசாலிகள் தான் ஆய்வு செய்ய வேண்டுமா? அப்படியானால் உலகத்தில் ஒன்றைக்குறித்தும் ஆய்வுகள் செய்ய முடியாதே என்றார் பேராசிரியர் செல்டன். உண்மைதான் ஆனால் வறுமையின் அனுபவங்கள் ஆழமானது, உணர்வுபூர்வமானது அவைகளைக் கேட்டுணர்வது கடினமானதுமாகும் என்றான். எட் தொடர்ந்தும் பேசினான், ரேணுகா ஒரு பணக்காரர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் இலங்கையின் யாழ்ப்பாணத்தில் அவளின் பெற்றோரின் பரம்பரைகள் மற்றும் உறவுகள் மிகப்பெரிய செல்வந்தர்கள் என்று ராமாட்டா தனது ரேணுகா

பற்றிய அறிமுகத்தில் கூறினார். ரேணுகா வறுமையை அனுபவித்திருக்காவிட்டாலும் அவள் எடுத்துக்கொண்ட ஆய் வின் தலைப்புக்கு ஏற்றவாறு அப்படிப்பட்ட தமிழர்களோடு அவளுக்கு பழக்கங்கூட இல்லை என்பது எனக்குத்தெரியும் என்றான் எட்.

என்ன ரேணுகா? உனது பதில் என்னவென்றார் பேராசிரியர் செல்டன். உண்மைதான் என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் அனுமானங்களிலிருந்து பிறந்தவைகள். ஆனால் அந்த அனுமானங்களின் வேர்கள் உண்மைகளோடு இணைக்கப்பட்டவை என்றேன். இந்த நேரத்தில் பேராசிரியர் மிட்ச் எனக்காக பேசத்தொடங்கினார்.

ரேணுகாவின் வறுமை பற்றிய தேடல் என்பது இறுதியில் வறுமையின் சுவைத்தலில் சிலநேரங்களில் முடியக்கூடும். எனவே இப்படிப்பட்ட விவாதங்கள் அந்த அகத்துஞ்டலுக்கு இட்டுச்செல்லும் என்பதால் இதுகுறித்து தொடர்ந்தும் பேசாமல் விடுவது நல்லது என்றார். நன்றியுரையுடன் அமர்வு நிறைவு பெற்றது.

நிறைவில் பேராசிரியர் செனவரட்ன தான் ஒரு ஓய்வு நிலை பேராசிரியர் என்றாலும் இன்னும் இலங்கை பல்கலைக்கழகங்களில் தான் கற்பிப்பதாகவும் கூறினார். தொடர்ந்து என்னுடன் உரையாட விரும்புவதாகக் கூறிய பேராசிரியர் செனவரட்ன தனது விளாசம் அடங்கிய தொடர்பு அட்டையை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு உங்களது நோக்கம் மிகச்சிறந்தது இலங்கையின் இன ஒருமைப் பாட்டுக்கு அது இறுதியில் ஒரு புதிய பாதையைத்திறக்க வேண்டும் எனக் கூறி விடைபெற்றார்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

தெளிவற்ற ஒரு பகிரவாக எனது பகிரவ முடிந்து விட்டதா என்ற கேள்வியுடன் மேடையை விட்டு இறங்கினேன். கீழே நின்ற எனது நண்பிகள் என்னை ஆரத்தமுவி வாழ்த்தினார்கள் ஆனால் என் கண்கள் “எட்” கடத் தேடியது. ஆனால் முன்பே அவன் அரங்கை விட்டு வெளியேறியிருந்தான்.

மதிய உணவிற்கு பின்பு நான் எனது அறைக்குச் சென்றுவிட்டேன் இரண்டு கேள்விகள் என் மனதில் ஓடிக்கொண்டே இருந்தன ஒன்று “எட்” மற்றது ஆய்வுக்கான களாம்.

“எட்” விடையளிக்க முடியாத கேள்வியாகவே இருக்கின்றான் சிம்பாவே நாட்டைச்சேர்ந்த “எட்” எங்கள் முதுமானிப் பட்ட மாணவர்களில் மிகக்கெட்டிக்காரன். ஆங்கிலப்புலமையும். அறிவும், திறமையும் கொண்டவன். அவனது அறிவுக்கு வலுச் சேர்ப்பது போல உடல் கட்டமைப்பும் அழகும் நிறைந்தவன். பல பெண்கள் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் அளவுக்கு அவனிடம் ஏதோ ஒரு ஈர்ப்பு இருக்கின்றது. உண்மைதான் கறுப்பு நிறமானாலும் தன் கரு விழிப் பார் வையால் வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் தன்னைச் சுற்றி சுற்றி எப்போதும் நிற்கச் செய்கின்றான் ஆனால் அவனே என்னைச் சுற்றி சுற்றி வருவதை ஒருகாலத்தில் தன் நாளாந்து கடமைகளில் ஒன்றாக வைத்திருந்தான்.

எங்கள் முதலாம் வருடத்தின் நிறைவில் என் பிறந்தநாளுக்காக எழுதிய கவிதை இன்றும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றது.

“நீ கறுப்புக்கும் வெள்ளைக்கும்
நடவில் மின்னுகின்ற நட்சத்திரம்
இருட்டும் மேகமும் உன்னை
மூடிவிட முடியவில்லை”

இந்த கவிதை வரிகளின் கீழ் அவன் எழுதிய வரிகள் தான் அவன் என்னை காதலிக்க விரும்புகின்றான் என்பதை வெளிப்படுத்தியது.

மேகங்கள் தாலாட்டும் நட்சத்திரமே
இந்த நிலவினை
வட்டமிடவருவாயா?

இந்த வரிகளால் நானும் ஈர்க்கப்பட்டது உண்மைதான் ஏனென்றால் அவனது பார்வைகளில் நான் கலந்த காலங்களும் உண்டு. அது அடையக்கூடியதா என்ற கேள்விகளால் ஒதுங்கி நடந்தேன், என்றாலும் அந்த கவிதைகளை வழங்கிய அடுத்த நாள் மாலை பல்கலைக்கழக பூங்காவில் நான் தனியாக இருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட எட்டு நான் இருக்கும் அந்த மரத்தடிக்கு வந்தான். எனக்குப் பிடிச்சிருக்கிற இடத்திலே நீ இருக்கிறது தான் எனக்கு ஏதோ உன்னை பிடிச்சிருக்கு, எனக்கதைக்கத்தொடங்கிய எட்டு, சிம்பாவே நாட்டில இப்படியான அழகான காட்சிகளை உன்னைப்போல ரசிப்பதற்கான கண்களை காண முடியாது எனக்கூறினான்.

சிரொப் செயலரின் மாலைப் பொழுதிற்கான நேரம் இன்னும் அதிகமாக இருந்தாலும் ஏதோ மேகங்களின் கூடுகையால் மென்மையான இருட்டும், மெல்லிய குளிர்ச்சியான தென்றலும் சூழத் தொடங்கியிருந்தது.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

எனக்கு முன்பதாக இருந்த அந்த மரத்தடிப் பலகை ஆசனத்தில் அமர்ந்துக்கொண்ட எட்டு, என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

நான் பேசுவதற்கு எதுவுமற்றவளாய் தூரமாய் பறந்துகொண்டிருந்த பறவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அந்தப் பறவைகளின் தூரங்களிலிருந்து அவன் பேசத் தொடங்கினான். அந்த பறவைகளுக்கான கூடுகளைத் தேடி அவைகள் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. நீ இன்னமும் உனக்கு ஒரு கூட்டைத் தேடி அந்தக் கூட்டில் உன் ஆனந்தத்தைக் கொண்டாட முடியாதவளாய் இருக்கின்றாய் என்றான். எனக்கான கூட்டை நான் மெதுவாக கட்ட விரும்புகின்றேன் அந்தக் கூட்டின் வடிவமும் அழகும் என் னோடும் என் பண்பாட்டோடும் எனக்கேற்ற வகையிலும் இருக்க விரும்புகின்றேன், எட்டு நீ என்னைக் காதலிக்க விரும்புகின்றாயா? என்று நேரடியாகவே கேட்டுவிட்டேன். சற்று அமைதியாக விருந்தவன் மெதுவாக எழுந்து சற்றுத் தூரம் நடந்து சென்றுவிட்டு திரும்பி வந்து “இல்லை என்றுமட்டும் சொல்லி விடாதே” என்றான். யோசிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை எட்டு, நாம் இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் இங்கே கற்கப் போகின்றோம் அந்த இரண்டு வருடங்களில் என்னைப்பற்றிய பக்கங்களை இன்னும் படிக்கலாம் அதன் பின்பு நீ இதுபற்றிய புதிய முடிவுகள் எடுக்கலாம் என்றேன்.

சிம் பாவேயின் காதனுக்கு இது ஒரு புதிய அனுகுமுறை, நான் கடந்த ஒரு வருடமாகவே உன்னை ஆழமாகவே நேசிக்கின்றேன் என்று கூறியவன் மீண்டும் அந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து என்னைப்பற்றிய அவன் நினைவுகளைப் பேசத் தொடங்கினான்.

நீ எனக்கு இந்த பூக்களின் வாசம் போன்றவள் என் நினைவுகளில் உன்னை சுமக்கிள்றபடியால்தான் என் வாசனையால் இந்த என் அழகும் வனப்பும் எல்லாரையும் ஈர்க்கின்றது. நீ இல்லாத வாழ்க்கையின் பக்கங்கள் வெறுமையாக விரிந்து கிடக்கும் வானத்தைப் போன்றது. அதில் என்ன அழகும் வனப்பும் இருக்கிறது என்றும், எட்டு உன் எல்லைகளைத் தாண்டி என்னை திருடிச்செல்ல முயற்சிக்கிறாய். ஆனால் இதற்கான காலத்தை நான் எட்டியதாக தெரியவில்லை என்றுக்கூறிவிட்டு மெல்லிய மழைத்துறவின் நடுவே நானும் எட்டும் எங்கள் எங்கள் விடுதிகளுக்கு திரும் பிணோம் ஆனால் சில நாட்களுக்குள்ளே எட்ட எனக்குப் பொருத்தமானவனாக இல்லை என்பதை உணர்த்தும்படியான ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டுகொண்டேன்.

அன்று ஒரு மாலைப்பொழுது இதே போன்று அன்றும் ஒரு குழு விவாதத்தின் நிறைவில் எட்ட எழுந்து நின்று ஒரு சீன மாணவனின் கருத்துரைக்கு மறுப்புரை வழங்கினான். அப் போது ஆசிய நாட்டவர்கள் ஆபிரிக்காவின் நவீன காலனித்துவவாதிகள் என்று கூறியவன் ஆபிரிக்கர்கள் ஆசியர்களுக்கு அடிமைகளாக இருப்பதற்கான பொருளாதார நகர் வகை சீன ஆபிரிக்காவில் விரித்துவருவதாக கூறினான். தொடர்ந்து பேசியவன் ஆசிய கலாசாரங்களின் மூடத்தனத்தை விட ஆபிரிக்கர்களின் மூடத்தனம் பெரிது என்று ஆசியர்கள் நம்புவதாக அவன் கூறியது அவன் இன்னுவ நிலையில் விமர்சனம் செய்வதாக அப்போது பேராசிரியர் மிட்சு குறிப்பிட்டு அவன் பேசுவதை நிறுத்தினார். அன்று எட்ட பற்றிய எனது பார்வைகள் மாறுபடத்தொடங்கியது. நான் மெதுவாக அவனைவிட்டு விலகத்தொடங்குவதை அவன் உணர்ந்து

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

என்னை அதிகமாக நெருங்கத்தொடங்கினான் இருப்பினும் இந்த பன்மைத்துவ உலகில் இனத்துவ மேலாண்மைகளால் உலகம் சிதைவுறுவதை நினைத்து வருந்தும் என்னை போன்றவர்களுக்கு நீ பொருத்தமானவனாக இருக்க முடியாது என்பதை அவனுக்கு புரியும் வகையில் எடுத்துரைத்து ஒதுங்கத்தொடங்கினேன். அவனின் ஒருதலைக்காதலின் முடிவில் அவன் சந்தித்த ஒரு இந்திய மாணவிதான் சாலினா என்ற குஜராத்தி மாணவி. அவன் எங்களுக்கு பின் வந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவி. அவன் காதல் கனவுகளுக்கு சிறகு கொடுக்கத்தொடங்கினான்.

எட்டின் காதல் கவிதைகள் சாலினாவை வொண்டாடத் தொடங்கிய பின்பு எப்பொழுதும் என்னை வெறுப்போடு பார்க்கும் பழக்கத்தையும் வெறுப்பை கொட்டும் பழக்கத்தையும் வழமையானதாக எட்கொண்டிருக்கின்றான் என்பதற்கான ஒரு அடையாளமே இன்றைய நிகழ்வு. இன்றைய எனது மாலைப் பொழுது எட்டின் விமர்சனங்களை மட்டுமல்ல எனது இயலாமைகளை பற்றியும் என்னத் தொடங்கியிருந்தது. ஒருவகையில் உண்மைதான் நான் ஒரு தூண்டில் மீன் பிடிப்பாளி நான் ஒரு நீரில் இறங்கி முத்துக்குளிக்க முடியாதவள் இலங்கையைப் பற்றிய, ஈழத்தைப்பற்றிய அப்பாவின் வலிகள் நிறைந்த அனுபவங்களில் தொட்டுக்கொண்டவள் மட்டுமே, நான் ஒருபோதும் அந்த வலிகளை சுமந்தவள் அல்ல. எனவே இவ்வாரம் வீட்டுக்கு செல்லும் போது அப்பாவோடு இதைக் குறித்து கதைத்து என் தலைப்பை மாற்றிக் கொள்வது குறித்த தீர்மானத்தோடு கண்ணயர்ந்தேன்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

அத்தியாயம் : 02

ஞாம் சொல்வதை எல்லாம் உலகம் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது, குறிப்பாக நம்மிடம் தான் இருக்கின்றது என்று கூறியதை ரேணுகா அவ்வளவாக அங்கிகரிக்கவில்லை என்பது போல் அவள் முகம் காணப்பட்டது. எப்போதும் ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு உணவு மேசை கலகலப்பாகவே இருக்கும் ரேணுகா கம்பசிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தால் வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு இரவு உணவுகளில் பல மாற்றங்களை கணிமொழி செய்திருப்பா, குறிப்பாக ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றால் கணிமொழியின் அண்ணன் குடும்பமும் இரவு உணவில் கலந்து கொள்வார்கள். ஆனால் ரேணுகாவின் மன அழுத்தங்களால் இந்த விடுமுறை வார நாட்கள் அவ்வளவு களைகட்டவில்லை. அப்பா நீங்கள் தமிழர்கள் துயரப்பட்ட இனம் என்று அடிக்கடி சொல்வது நீங்கள் துயரப்பட்டதால் சொல்லுறியளோ அல்லது ஆட்களில் வாற இரக்கத்தில் வருதோ என்று ரேணுகா கேட்டது அவள் ஒரு சமூகவியல் பார்வையில் ஆழமாக வேறுண்டத் துடிப்பதை அது வெளிப்படுத்தியது.

ரேணுகா எங் களுக் கு ஒரே ஒரு மகள். திருமணமாகி இரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்பு பிறந்தவள் இந்த சிவமாரனை உலகிற்கு அப்பா என்று அறிமுகப் படுத்தியவள். இயல்பிலேயே அமைதியான சுபாவமும் அதீத சுறுசுறுப்பும் அற்றவள். ஆனால் ஆழ்ந்து சிந்திக்கக்கூடியவள். நானும் கணிமொழியும் இங்கிலாந்தின் ஸ்டொக்கின் ரெண்டில் பகுதியில் புதிய வீடு வாங்கி குடியேறியது என்னவோ என்னுடைய தொழிலுக்கான தூரத்தை அவ்வளவு இலகுபடுத்தாவிட்டாலும், இப் பொழுது

ரேணுகாவின் பல் கலைகழக கல் விக் கு மிகுந் த ஒத்தாசையாக இருக்கின்றது. இந்தப் பல்கலைக்கழக கல்வி அவளை ஒரு சிறந்த ஆளுமை மிக்கவளாக உருவாக்கி வருகின்றது என்று தான் கூறுவேண்டும்.

அப்பா, ரேணு வாங் கோ சாப் பிடுவோம் கனிமொழியின் அழைப்புக்கு ரேணு பதிலளிக்காது கதிரையிலேயே அமர்ந்திருப்பதை பார்த்த நான், ரேணு நீ இவ்வளவு யோசிக்க இதில் ஒன்றுமில்லையம்மா தலைப்பை வேண்டுமென்றா மாற்றிக்கொண்டு இலகுவான் ஆய்வு ஒன்றை செய்யலாம் என்று கூறினேன். இல்லை, நான் அதே தலைப்பைத் தான் எடுக்கப் போகின்றேன். ஆனால் என்றை ஆய்வு எழுதுவதற்கு முன்னுக்கு இலங்கை வன்னிக்குப் போய் ஒருமாதம் எங்கேயாவது அந்த சனத்தோட வாழ்ந்துபோட்டு வந்துட்டு தான் நான் எனது ஆய்வை சமர்ப்பிப்பன் என்றுதும் எனக்கு பக்கென்றது. என்னடா இது, வன்னியில் ஒரு மாதம் எப்படியம்மா நீ நின்றுபிடிப்பாய் கொஞ்சம் யோசித்து முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று சொல்ல, என்னவாம் ரேணு என்றாள் கனிமொழி வன்னிக்குப் போக போறாளாம், இது என்னக்கை சம்மா அந்தக்கதைகளை விட்டுப் போட்டு தலைப்பை மாத்திப் போட்டு பட்டம் எடுத்தமா, வேலையை எடுத்தமா, கலியாணத்த கட்டினமா என்று கனிமொழி முடிக்க முன்னுக்கு... ஓ பிள்ளைய பெத்தமா, பிள்ளைய படிப்பிச்சமா, அதுக்கு கலியாணம் கட்டிக் கொடுத்தமா, தாத்தா பாட்டி ஆனமா இதுதான் தமிழரின் வாழ்க்கைவட்டம் என்று ரேணுகா முடித்தாள். சரி இப்ப கதைய விட்டுப் போட்டு ரெண்டுபேரும் வந்து சாப்பிடுங்கோ நேரம் இரவு 9 மணி ஆகுது என்றாள் கனிமொழி.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தக்துவை.

இன்று சாப்பாட்டுமேசை வழிமையான கலகலப்பு இல்லாமல் பரபரப்போடே காணப்பட்டது. அப்பா நான் பேராசிரியர் செல்லனுக்கு ஒரு “இ”மெயில் அனுப்பிப்போட்டன் ஒரு மாத ஆய்வு விடுமுறை தரும்படியாக, அவரும் சாதகமாக பரிசீலிக்கலாம் என்று பதிலளுப்பினார், என்று ரேணு சொன்னவுடன் இங்க ரேணு நாங்கள் உன்னை சின்ன வயசில இருந்து நல்லா தமிழ் உணர்வுடன் மொழி உணர்வுடன் வளர்த்த நாங்கள், அது எங்கட அடையாளத்தை காப்பாற்ற வேணும் என்பதற்காக. ஆனால் படிக்கிற பாடத்திலையும் அந்த உணர்வைக் காட்டத் தேவையில்லையம்மா. பொதுவாக ஆசியாவின் வறுமை குறித்து எழுதலாம் தானே, ஏன் தமிழர், வன்னி என்று போட்டு பின்ன அங்க போக வேண்டும் என்று நினைக்கிறது உனக்கு சரிவராது,

ஏன் எனக்கு சரி வராது? என்று ரேணுகா கேட்ட கேள் விக் கான பதிலை நான் சொல்ல வேண்டும் என்பதைப்போல கனிமொழி பார்த்தாள் எனக்குத் தெரியும் அதற்கான பதிலை அவள் சொல்வது எவ்வளவு கடினம் என்று.

ரேணு நான் நல்லா உழைக்கிறன் நமக்கு பரம்பரை சொத்து ஊரில இருக்குது. அனேகமாக எல்லா உறவுகளும் இங்க வந்திட்டனம். இனி ஊருக்கு போறது என்றது நல்லாருக்கு போற கடமையைத்தவிர வேற என்னம்மா இருக்குது என்றேன். இப்ப நான் என்ன கேட்கிறன் நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க என்று எனக்கு விளங்வில்லையப்பா, நான் எனது ஆய்வுக்கான களத்தை ஆபிரிக்காவிலோ சீனாவிலோ எடுத்திருந்தால் நான் அங்க போயிருக்கத்தான் வேணும் இதில என்னபிரச்சினை இருக்கு.

நீங்க வரத்தேவையில்லை எனக்கு ஒரு ஒழுங்கை செய்து தாங்க என்று தான் கேட்கிறன் என்று ரேணு கேட்டதில் ஒரு கெஞ்சல் தெரிந்தது. என்றாலும் கனிமொழியின் முகம் இடிவிழுந்தது போல் வெறித்துக்கிடந்தது.

நீ என்னம்மா இப்பிடிக் கதைக்கிறா ஒரு மாசத்துக்கு அங்க போய் நிக்கிறது அவ்வளவு ஈசியில்லையம்மா இன்னும் அங்க பிரச்சினை முடியல இன்டைக்கு கூட கப்பம், கடத்தல், கற்பழிப்பு என்று செய்திகள் தொடருது எங்களுக்கு வன்னியில தொடர்புகளுக்கு ஆக்களும் இல்ல நீ தலைப்பை மாத்திப்போட்டு வேற தலைப்பை எடும்மா என்று கனிமொழி கெஞ்சினாள்.

ஆனால் ரேணுகா தான் எடுத்த தீர்மானத்திலிருந்து தான் பின் வாங்குவதாகத் தெரியவில்லை நீங்கள் ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்து போட்டுக்கூப்பிடுங்கோ சாப்பிடலாம் என்று கூறிவிட்டு எழுந்து படுக்கையறைக்குப் போய் விட்டாள்.

என்னப்பா இது நீ அல்லது நான் தான் அவளோட போய்விட்டு வர வேணும் போலக்கிடக்குது என்று நான் கூறியதும் கனிமொழி சீரத் தொடங்கினாள். எனக்கு வன்னிக்குப் போய் ஒரு மாசத்துக்கெல்லாம் நிக்க ஏலாது நீங்க கதைச்சு தலைப்பை மாத்துங்கோ அல்லது நீங்க போய்ட்டு வாங்கோ இது தான் இங்க பிள்ளைகள் தங்கட பிடியிலிருந்து விலகாதுகள் என்று நெடுகவும் சொல்றனான் அப்படி என்டா நாங்க அங்கதான் போய் பிள்ளைகளை பெத்து வாத்திருக்கணும். பாவம் ரேணு ஒரு பிள்ளை 24 வயசாகுது இதுவரைக்கும் நாங்க சொல்றது என்னத்த பிள்ளை தட்டினது.

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

இல்ல இங்க 15 வயசில போய்பிரன்ட் காதல் கத்தரிக்கா என்று எத்தனையோ பிரச்சினையோடு எங்கட தமிழ் பிள்ளைகளே இருக்குதுகள் ஆனா ரேணு இதுவரைக்கும் அப்படி ஒரு பிரச்சினையில சிக்கவும் இல்லை எங்களையும் சிக்கவுக்கவுமில்ல என்று நான் கூறியதும் கனிமொழி சற்று கீழ் இறங்கியது போலிருந்தது.

இல்லையப்பா அண்ணான்ற மகன் நிவேதனுக்கு சம்பந்தம் பேசவேணும் என்று அண்ணியும் சொல்லிக் கொண்ருக்கிறா நிவேதனும் எவ்வளவு காலம் பொறுக்குறது. அவன் ஒரு டொக்டர் எத்தனை நல்ல சம்பந்தங்கள் வந்தும் எல்லாத்தையும் நிப்பாட்டிப்போட்டு அண்ணான்ற சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு ரேணுவை கட்ட வேணும் என்று நிக்கிறான். எங்கடகுடும்பத்தில நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில இருந்தாலும் வெளிநாட்டுல இருந்தாலும் கலியானம் என்றது குடும்பத்திலயோ அல்லது பேசுற சம்மபத்தையோ தான் செய்யிற அந்த வழக்கம் இன்னும் மாறேல்ல என்றதுக்கு நிவேதன் நல்ல உதாரணம் என்றா கனிமொழி.

சரி கனிமொழி இவ்வளவு கதைக்கிற நீ இதப்பற்றி ரேணுக்கிட்ட சொல்லி கதைக்கவெல்லோ வேணும் நானும் பல முறை சொல்லிப் போட்டன் நீ சொன்ன மாதிரி தெரியவில்லை. ச்சி நானும் ரெண்டு மூன்று தரம் சொல்லிப்போட்டன் அந்த சிம்பாவே பொடியன் எட்ட இவருக்கு காதல் கவிதை எழுதிய நேரத்திலேயே அவன் வந்து எனக்கு சொல்ல நான் தான் சொன்னன் நிவேதன் உனக்கென்று காத்திருக்கிறான் தயவு செய்து இப்படி ஏதும் வந்தா தவிர்த்து போடு என்று சொல்ல அடுத்த நாள் அந்த பொடியனுக்கு உன்னில எனக்கு விருப்பம் இல்ல என்று சொன்னவள்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறிக்குச் சிந்திக்கும்.

என்ற ரேணுக்கு எங்கட குடும்ப பண்பாடு நல்லாத்தெரியும் என்றதால் தான் இன்றைக்கும் அவளால் ஒரு பிரச்சினையும் வரயில்லை. நீ சொல்றது சரிதான் கனிமொழி இங்க எங்கட பிள்ளைகளுக்கான சம்பந்தங்களால் எத்தனையோ குடும்பங்கள் ஆபிரிக்கா, சீனா, அமெரிக்கா குடும்பங்களாக மாறிப் போச்சு இதெல்லாம் இந்த புலம்பெயர்ந்த நாட்டிலை தவிர்க்க முடியாது.

எங்கட குடும்பங்கள் கூட சிலபேர் வேறவேற நாட்டுக்காறர கலியானம் முடிச்சி இருக்கினம் சரி 10 மணியாகுது அவள் நித்திரையா போட்டாள் போல என்ன சொல்றது நான் கூட்டிக்கொண்டு போட்டு வாரன் ஒரு மாதம் தேவையில்லை ஒரு இரண்டு கிழமைக்கு ஏற்ற மாரி ஒரு பிளான் போட்டு பார்ப்போம். எங்கட ராசன கேட்டா ஒரு பள்ளிக்கூடத்தோட போய் அவள் வேலை செய்யிற மாதிரி ஒழுங்கு பண்ணி தருவன் என்று நான் கூறிய தீர்மானம் கனிமொழிக்கு பிடித்திருந்தால் ரேணுவின் தீர்மானத்திற்கு உதவி செய்வோம் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தோம்.

இரவுணவு ரேணுக்கு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி நீண்டதாக இருக்கவில்லை அதற்கு பிறகு அவளுக்கு வந்த தொலைபேசி அழைப்பு. ரேணுவின் நண்பியான ராமாட்டு திடீரென்று மயங்கி விழுந்து வைத்தியசாலைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அவளுக்கு வயிற்றுப் புற்றுநோய் இருப்பது தற்போது கண்டு பிடிக்கப்படுள்ளது என்ற ரூத்தின் செய்தியால் ரேணு மீண்டும் குழம்பிப்போயிருந்தாள்.

இரவு நீண்ட நேரம் ராமாட்டாவின் குடும்பத்தைக் குறித்து ரேணு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். ஆபிரிக்காவின் கானா நாட்டைச் சேர்ந்த ராமாட்டா ரேணுவின் மிக நெருங்கிய நண்பி. கடந்த மூன்று வருடங்களில் பல தடவை எங்கள் வீட்டில்வந்து தங்கியிருக்கின்றாள் ராமாட்டா. மிகச்சிறந்த குணத்தையுடைய ராமாட்டா மிக ஏழ்மையான முஸ்லீம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். ஆனால் மிகுந்த பன்மைத்துவ ஈடுபாடு கொண்டவள். அதனால் தான் ரேணுக்கு அதிகமான ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது. இரவு 11:30 மணிக்கு மீண்டும் ரூத் தொலைபேசியில் அழைத்து உடனடியாக 7000 பவுண்டுகள் தேவைப்படுவதாக வைத்தியர்கள் கூறுகின்றார்கள் அவளது மருத்துவ காப்புறுதி வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளதால் ஆக 1000 பவுண்டுகள் மாத்திரமே பெற்றுமுடியும் என்று சொல்லப்படுகின்றது என்று கூறி தான் 3000 பவுண்டுகள் போடத் தீர்மானித்துள்ளதாக கூற ரேணுவும் 3000 பவுண்டுகள் போடுவதற்கு உறுதியளித்து விட்டு அப்பா 3000 பவுண்டுகள் கொடுப்பமா என்று கேட்டாள். அதுவரை பொறுமையாக இருந்த கனிமமாழி சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டவள் போல கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

ரேணு நீ வாக்குக்கொடுத்துவிட்டு எங்களிடம் கேட்பது சரியில்லை வாக்குக்கொடுக்க முதல்ல கேட்க வேண்டும் 3000 பவுண்டுகள் என்பது சிறிய பணமல்ல என்று பேசுத்தொடங்க, சரி நிப்பாட்டுங்கோ இப்ப காசு இல்லை என்று சொல்ல வேண்டியது தானே.

நீ ஒரே புள்ளை எல்லாம் உனக்குத்தான் என்று எப்பவும் சொல்றத இனி நிப்பாட்ட வேணும் உங்கட காசு

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

தேவையில்லை நான் பார்க்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு படுக்கைக்கு போய்விட்டாள்.

நான் காலையில் நேரத்தோட வழமைப்போல் எழுந்து ரேணுவின் ரூமுக்கு போய் பார்த்தேன் ரேணு நேரத்தோட எழும்பி கம்பசக்குப்பேயிருந்தாள். என்ன கனிமொழி, ரேணு சொல்லிப்போட்டே போனவள் என்று கேட்டேன், சொல்லயில்லை ஆனால் நேரத்தோட வெளிக்கிட்டு போனவள் ரேணுவின் நடத்தையில் கோபம், பதட்டம், பிழவாதம் தெரிவதை உணரக்கூடியதாக இருந்தது என்றாலும் இரவே நான் அவளின் கணக்கிற்கு 3000 பவுண்டுகள் ரான்சர் பண்ணிப்போட்டன் ஆனால் அவள் எனக்கு ஏதும் பதில் போடவில்லை.

நிறைய உழைக்கின்றோம் நிறைய செலவளிக் கின்றோம் ஆனால் எதுக்கு செலவளிக்கின்றோம் என்றா எல்லாம் எங்களுக்குதான் என்று அடிக்கடி ரேணு சொல்றது உண்மைதான். ஒரு ஏழை ஆபிரிக்கா பெண்ணுக்கு கொடுத்து உதவி செய்ய அவள் விரும்பினது ஒரு பிழையல்ல. அவள் உழைக்கும் வரைக்கும் அவள் விருப்பங்களுக்கு நாங்கள் தானே உதவி செய்ய வேணும் என்று எனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு நான் வேலைக்குப் புறப்பட்டேன். இன்று மாலை ரேணுக்கான வண்ணிப்பயணம் குறித்த ஒழுங்குகள் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதியோடு வேலைக்குப்புறப்பட்டேன்..

காரிலிருந்து தொலைபேசி அடித்ததும் ரேணு தான் எடுக்கிறா...

என்னம்மா காசு அனுப்பிப்போட்டேன் என்றேன்.

இன விடுதலையின் தொடக்கமே சமூக விடுதலையிலிருந்து நான் தொடங்கி இருக்கின்றது.

அப்பா காசு தேவையில்லை ராமாட்டா இறந்து விட்டாள் என்று விம்மி விம்மி அழுத்தொடங்கினாள். காரை ரண்வேக்கு வெளியில் நகர்த்தி என்னவென்று விசாரித்தேன்.

ராமாட்டாக்கு புற்றுநோய் என்று ரூத் சொன்னதில் உண்மையில்லை அவள் தற்காலை செய்து கொண்டதே உண்மை. ரூத் நான் அதிர்ச்சியடையக்கூடாது என்பதற்காக அப்படி கூறினாளாம் ராமாட்டா பயிர்களுக்குப்பாவிக்கும் ஒருவகை நஞ்சை அருந்தியதாக முதல்கட்ட விசாரணையில் தெரிகின்றது. வைத்தியர்கள் நேற்று இரவு முழுவதும் அவளது வயிற்றுப்பகுதியில் ஏற்பட்ட குருதிப்போக்கை நிறுத்துவதற்கு முயற்சி செய்தார்கள் அதற்காகவே ரூத் பணத்தை சேகரிக்க முற்பட்டாள், ஆனால் ராமாட்டா இறுதியில் இன்றுகாலை இறந்து விட்டாள் என்று அழுதுகொண்டே கூறினாள்.

ராமாட்டாவுக்கு தற்காலை செய்ய என்ன காரணம் என்று கேட்டேன்.

அவளது ஒரு அண்ணன் கூலித்தொழில் செய்து சேகரித்த பணத்திலே ராமாட்டாவின் கல்விக்கு பணம் அனுப்பிக்கொண்டேயிருந்தான் அவன் நேற்றுக்காலை ஒரு வீதிவிபத்தில் மரணமான செய்தி இவளுக்கு தெரிவிக்கப் பட்ட நிலையிலேயே இந்த முடிவுக்கு ராமாட்டா வந்திருக்கின்றாள் என்று ரேணு கூறியது என் மனதிக்கு ஒரு பெரும் ஈட்டி பாய்ந்தது போலிருந்தது. வறுமையின் சுமைகள் உன்னோடு வாழ்ந்த ராமாட்டா சுமந்து கொண்டிருந்ததை நீ உணராதிருந்ததை நான் என்னவென்று

சொல்வது என்று ரேணுவை மனதில் திட்டிக்கொண்டு வேலையை நோக்கிப்பயணித்தேன்.

ரேணுகா வறுமையின் தாக்கங்களை சுவைக்க வேண்டும் என்கின்ற ஏக்கத்தை அடைவதற்கு நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்ள விரும்புகின்றாள் ஆனால் கடந்த மூன்று வருடமாக அவளோடு வாழ்கின்ற தன் உடன் நண்பியின் வறுமையை சுவைக்க மறந்து போனாளே என்ற தாக்கத்துடன் எனது வேலைத்தளத்துக்குள் புகுந்தேன். மீண்டும் ரேணு எனக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்தினாள் அப்பா நீங்கள் அனுப்பிய பணத்தை பாவிக்கட்டுமா என்று கேட்டாள்,

பாவிக்கத்தான் அனுப்பினேன் என்றேன்.

அப்பா ரமாட்டாவின் உடலை அவள் ஊருக்கு கொண்டு செல்வதற்கான ஒழுங்குகளை நாங்களும், வகுப்பு மாணவர்களும், பல்கலைக்கழகமும் செய்யத் தொடங்கியிருக்கின்றோம். அதற்கான முதல் கொடையாக இந்த 3000 பவண்டுகள் நான் கொடுத்திருக்கின்றேன் தொடர்ச்சியாக பலர் கொடுக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றார்கள் என்றாள் ரேணு.

அப்பா சில நேரங்களில் ஒரு நல்ல வேலையை நாம் தொடக்கிவிட முடியாமல் போகின்ற போது அதன் சோகமான முடிவில் நாம் பங்குகொள்ள நேர்ந்து விடுகின்றது என்று ரேணு கூறியது என்னை சிந்திக்கத் தூண்டியது.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

அத்தியாயம் : 03

ஹீத்ரோ விமானநிலையம் எனக்கு புது அனுபவமல்ல. பல பயணங்கள் இந்த விமான நிலையத் தூடாகத்தான் செய்திருக்கின்றேன் ஆனால் அம்மாவுக்கு இது ஒரு புது அனுபவம்.

அவர் இல்லாமல் நானும் அப்பாவும் தனியாக இந்த பயணத்தை மேற்கொள்வதுதான். ரேணு நூளம்புக்குத் தப்புறதுதான் முக்கியம் அதுவும் டெங்கு பிரச்சினை இப்ப அதிகம் என்று நேற்று ஒரு செய்தி பார்த்தனான் என்று அம்மா சொல்லி முடிப்பதற்குள், மாமாவும் மாமியும் மொல்கிட்டோ ஓயில்மென்ட் மட்டுமல்ல நூளம்பு வலையும் வாங் கிக் கொண் டு போங் கோ, அங் க இராசன் சித்தாப்பாவுக்கு நானும் சொல்லியிருக்கிறன் நூளம்பு வலை கட்டாயம் தேவை என்று அப்பா ஒருபுறம் கூற ஹீத்ரோ விமான நிலையம் கிட்டத்தட்ட நூளம்பு பாதுகாப்பு கலந்துரையாடல் சந்திப்பு போல இருந்தது.

என்ன செய்வது நான் ஒரு மகள் என்றதால் அம்மாவின் ஏக்கம் பெரிதாக இருப்பதற்கு நியாயம் இருக்கத்தான் செய்யும். விமானம் பறப்படுவதற்கு இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் தான் இருப்பதால் இனி நாங்கள் உள்ளுக்கு போக வேணும் என்று அப்பா சொல்ல நானும் அப்பாவும் அம்மா மற்றும் மாமா மாமியிடம் இருந்து விடைபெற்றோம்.

அம்மா நூறுதரம் கவனம் கவனம் என்று அப்பாவுக்கு சொல்லிக் கொண்டே விடைபெற்றார் ஒரு மாதகால பயணம்

என்றாலும் அம்மாவுக்கு ஒரு வருடம் போலத்தான் இருக்கப் போகுது.

அனைத்து குடியகழ்வு மற்றும் பரிசோதனைகள் முடித்துவிட்டு விமானத்தில் ஏறுவதற்காய் காத்திருந்தோம் அப்பா இராசன் சித்தப்பாக்கு வோட்சப் லுமலாக பயணம் மற்றும் தங்குமிட வசதிகள் குறித்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இராசன் சித்தப்பாவ, போன முறை போகைக்க சந்திச்ச நாங்கள் அப்பான்ற அப்பாவும் அவரின்ற அப்பாவும் கூடப்பிறந்தவர்கள். அப்பான்ற சகோதரர்கள் மூன்றுபேரூம் அமெரிக்காவில் குடியேறிவிட்டார்கள் இராசன் சித்தப் பான்ற இரண்டு சகோதரர்களும் அவஸ் திரேவியாவிற் கு போயிட்டினம் அவர் மட்டும் தான் அங்க இருக்கிறார். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் மூத்த மகன் ஒரு மாவீரன். ஆனாலியால்தான் இராசன் சித்தப்பா கிளிநொச்சியில இருக்கிறார் அப்பாவும் மற்ற அவரின்ற சகோதரங்களும் பல தடவை கேட்டவை நீமட்டுந்தானே அங்கயிருக்கிறாய் குடுப்தோடு நாங்கள் ஸ்பொன்சர் பண்ணுறம் என்று சொல்லிப் பார்த்தவை, என்ற பிள்ளைய விட்டுட்டு வர மாட்டன் என்று சொல்லிப்போட்டாரு. அவரின்ற மூத்த மகன் நல்ல கெட்டிக்காரன் மருத்துவராக்கி பார்க்க வேண்டும் என்று தோட்டம் செய்து வாழழக் குலை வித்து படிப்பிச்சனான் என்று அடிக்கடி சொல்லுவார். ஆனால் நாட்டுக்காக என்ற பிள்ளை வீரமறவனாகி விட்டான் அவன் சாகயில்ல, இந்த மண்ணில வாழுறான் அவன விட்டுட்டு நான் வர மாட்டன் நீங்க யாரும் போறதென்றா போக்கோ என்று சொல்லிப் போட்டார் சித்தியும் மகள் மீனுவும் அவர விட்டுப்போட்டு வரமாட்டம் என்று அங்கேயே இருக்கினம் மகள் மீனு படிச்சிட்டு ரீச்சர் வேலைக்கு இப்பதான் சேர்ந்தாள் என்று அப்பா சொன்னவர்.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

நல்ல வேள் ஒன்ற ஒழுங்குபண்ணினவை நாங்கள் எயர்போட்டிலிருந்து எங்கட பாட்டுக்கு வாரோம். என்ற பிரன்ட் ஒருத்தன் வெட்நெறி டொக்டரா கொழும்பில இருக்கிறான், அவன் தன்ற வெயிக்கிளில் கொண்டு வந்து விடுவான் என்று சொன்னான் தானே, எங்களுக்கு லோக்கல் ஒட்டத்திற்கு ஒருவேன் எயர்கண்டிசனோடு இருந்தாப் போதும் என்று சொல்லி போன வைச்சார் அப்பா.

அப்பத்தான் போர்டிங் ரூம்முக்குள்ள சாரதா அன்றி வாரத கண்ட நாங்கள், அட சாரதா என்னப்பா ஊருக்குப் போறியே என்றார் அப்பா, ஓம்ப்பா அப்பாக்கு சீரியஸ் என்று இரவு தான் தகவல் அனுப்பினவை என்ற அப்பாவுக்கு என்ன நடக்க போவுதோ தெரியாது என்று அழுதுக்கொண்டே என்ற கைய பிடிச்சா சாரதா அன்றி, என்ன செய்யிறது அந்த நாட்டில பிரச்சினை என்று ஒன்று வந்து சொந்தம் பந்தம் உறவு எல்லாம் சிதைந்து போச்சே நாள் போகும்வரை என்ற அப்பா உயிரோட இருக்க வேணும் என்று சொல்லி சொல்லி அழுதார். எனக்கும் அப்பாவுக்கும் எங்க பயணத்தில் இப்படி ஒரு புதிய அனுபவம் கிடைக்கும் என்று நினைக்கயில்ல.

சாரதா அன்றி பேர்மிங் காமில இருக்கிறா அவரின்ற மகன் சாருயன் ஒரு வெட்னரி டாக்டராக இப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு முதல் தான் வேலை செய்யத்தொடங்கினவர் சாருயன் அப்பாக்கிட்டதான் கொஞ்சநாட்களாக இன்டன்சில் செய்தவர் அதாலதான் அவையின்ற குடும்பத் தோட எங்களுக்கு பழக்கம். கொஞ்ச நாள் பழக்கம் என்றாலும் எல்லா கொண்டாட்டத்திலும் இரண்டு குடும்பமும் பங்கெடுக்கும்.

என்ன சாரதா, எப்ப கடைசியா அப்பாவ போய் பார்த்தீங்க என்று அப்பா கேட்க, ஐயோ சிவா நான் 2005 அந்த சண்ட தொடங்க முதல்ல போனதிற்கு போக முடியல, சாருயன் படிப்பு, என்ற வீட்டுக்காரினர் பிள்ளை என்று எங்க ஒரே வேலை தானே அம்மாவையும் அப்பாவையும் வந்திட்டு போக சொல்ல அவையும் வரமாட்டன் என்று சொல்லி போட்டினம் யாருக்கு தெரியும் 70 வது வயசில இப்படி ஒரு காட்டுற்றக் வரும் என்று. நான் நினைச்சனான் அப்பாக்கு 90 வயது வரைக்கும் எந்த வருத்தமும் வராது என்று. நல்லா தோட்டம் செய்த உடம்பு இப்பவரைக்கும் வெங்காயம் செய் தவர் நேற் றைக் கும் வெங் காயம் கிண் டி போட்டுத்தானாம் வந்து படுத்தவர் இப்ப இப்பிடி நியூஸ் வருது.

பிள்ளை நீ மட்டும் அப்பா அம்மாவை விட்டுட்டு எங்கேயும் தூர போய் கல்யாணம் செய்திடாதம்மா பெத்தவங்க பக்கத்தில இருக்கிற மாதிரி வாழ்க்கையில ஒரு இன் பம் இல்லையம் மா என்று கைகளை பிடிச்சு கொண்டிருக்க, அவாவுக்கு வோட்சப்பில கோல் வர என்ற தம் பி எடுக்கிறான் என்னடா ஐயோ அப்பா கண் திறந்திட்டாரே நான் வெளிக்கிட்டுட்டன் நாளைக்கு காலையில அங்க நிப்பன் ஒருக்கா அப்பான்ற கண்ணால என்னை பார்த்துட்டா போதுமடா

ஒரு கணம் அமைதி, மீண்டும் பெரும்முச்சு ஐயோ என்ற அப்பா போய்ட்டாராம். அப்பாக்கும் எனக்கும் ஒரு செத்த வீட்டுலை இருப்பது போல இருந்தது. நான் சாரதா அன்றிக்கு பக்கத்தில அமர்ந்து கொண்டு கைகளை

பிடித்துக்கொண்டேன் அதற்கு பிறகு அவர் அதிகமாக ஒன்றும் பேசவில்லை நாங்கள் விமானத்திற்கு ஏறவேண்டிய நிலையில் சாரதா அன்றியின் சீர் வரைக்கும் அவரை அழைத்து சென்று அமரச்செய்தேன்.

இந்த நவீன உலகத்தில் இத்தனை வசதிகள் இருந்தும் சாரதா அன்றி 14 வருடமாய் அப்பாவ ஒருக்கா போய் பாக்கிரதுக்கு ஒரு நேரத்தக் கொடுக்க முடியாம் அவா இருந்தத நினைச்சா என்னாட இது உலகம் என்ற மாதிரி தோன்றுது.

எல்லா பெண்களுக்கும் இப்படித்தான், ஒரு குடும்பம் என்று வந்திட்டா அவையின்றை அப்பா அம்மா சகோதரம் உறவுகள் எல்லாத்தையும் விட தன்ற குடும்பம் என்ற வட்டத்திற்குள்ள வாழ்ந்தற்கென்று ஒரு விதியை அவையே உருவாக்கி கொள்வினம் போல. விமானம் ஒடத்தொடங்கி பின்பு பறக்க தொடங்கியது மிகவும் உயரமான பரப்பை பறக்க தொடங்கிய பின்பு விமானம் ஒரு சிறிய மண்டபம் போல் காட்சியளித்தது. பலர் அங்கும் இங்கும் நடக்கத் தொடங்கினார்கள் உபசரிப்புக்கள் நடக்க தொடங்கி யிருந்தது நானும் அப்பாவும் பக்கத்து பக்கத்து சீட்டில் இருந்தோம் அப்பா களைப்பாக இருந்த படியால் நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தார். அப்பாவின் முகத்தை பார்த்தேன் அவர் சாரதா அன்றியின் துக்கத்தையும் தாண்டிய ஒரு ஆறுதலில் அது இருந்தது. அப்பாக்கு அந்த பிரச்சினை வராது ஏன் என்றால் நான் அப்பாவோடு இருக்கப்போகும் மகள் ஸ்டெனில் இருந்து வேறொங்கேயும் பிள்ளைய அனுப்பத்தேவையில்லை சொந்தத்திற் குள்ளேயே அதுவும்

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

லண்டன் சொந்தத்திற்குள்ளேயே மாப்பிள்ளை தேடிக் கொண்டிருக்கிறார் அதுதான் அமைதியாய் நித்திரை கொள்ளுரார் போல.

சற்று நேரத்தில் நானும் அயர்ந்து போனேன் கட்டார் விமான நிலையத்திலிருந்தோம், மீண்டும் கொழும்பை நோக்கிய பயணம் தொடர்ந்தது. நீண்ட பறப்பிற்கு பின்னர் கொழும்பை வந்தடைந் திருக்கிண்ணரோம் அதிகாலை 2 மணி இலங்கை நேரம் வெளியில் வந்தால் செப்ரெம்பர் மாதத்தின் மெல்லிய மழைத்தூறல்களுடன் கட்டுநாயக்கா வரவேற்றது.

சாரதா அன்றியின் தம்பியும் இன்னும் ரெண்டு பேரும் வந்திருந்தார்கள் சாரதா அன்றி அவையள சந்திச்சதும் குளற்தொடங்கிட்டா நாங்க ஒரு மாதிரி அணைத்து அவரை வாகனத்தில் ஏற்றி அனுப்பி போட்டு நிற்க அப்பான்ர பிரன்ட் டாக்டர் மில்ரோய் வந்துவிட்டார். அப்பாவை கட்டியனைத்து வரவேற்றார் இருவரும் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் உரையாடிக்கொண்டே வாகனத்தில் ஏறினோம் எனக்கு மில்ரோய் அங்கிள தெரியும். போன முறை வந்த போதும் அவர் தான் எங்கள கூட்டிக்கொண்டு போனவர்.

அப்பாவின் ஒழுங்கின்படி ஒரு கிட்டயிருக்கிற எயார்போட் ஹோட்டலுக்கு போய் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்திட்டு காலையில 8 மணிக்கு வெளிக்கிடுற திட்டம் போலவே நேர ஹோட்டலுக்கு வந்தோம்.

அழகான காலைப் பொழுது, கிளிநொச்சியை நோக்கிய பயணம் தொடங்கியது, அப்பாவும் மில்ரோய் அங்கினும் இலங்கையின் சமகால அரசியல் பற்றி பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள். இலங்கை கூட்டுக் களவாணிகளால் ஆளப்படும் ஒரு நாடு என்று அங்கின் சொல்ல அப்பா கெக்கு போட்டு சிரித்தார். ஒ அப்படிதான் எல்லா அரசியல்வாதிகளும் காசு உழைப்பதற்கான ஒரு சிறந்த துறையாக அரசியலை தெரிவு செய்கிறார்கள். அவனவன் தன் தன் நிலைக்கும் எதிர்ப்பார்க்கும் பதவிக்கும் ஏற்றாப் போல் அதற்காக முதலீடு செய்கின்றான், பின்பு அந்த முதலீட்டுக்கு ஏற்றவகையில் பணம் சம்பாதிக்கின்றார்கள். இலங்கையின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரமும் அரசியல்வாதிகளிடமும் அவர்கள் பினாமிகளிடமும் முடக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் மக்கள் அந்த களவாணி கும்பலுக்கு நீண்ட கால பரம்பரை அடிமைகளாக குத்தகைக்கு தங்களை தாங்களே எழுதிக்கொடுத்துள்ளார்கள் என்று மனம் வெதும்பினார்.

அப்பா மில் ரோய் அங்கினின் அரசியல் பார்வையிலிருந்து வேறுபடுத்தி தமது துறையான கால்நடை வளர்ப்பின் நவீனத் துவம் அதன் பாரம் பரிய முறைமைகளுடைய ஏற்றத்தாழ் வகளை குறித்துப் பேசுத்தொடங்கினார்.

இலங்கையர்கள் கால்நடை வளர்ப்புத் தொழிலை ஒரு இழிதொழிலாக நினைக்கும் பக்குவத்தில் இருக்கிறபடியால் பால், முட்டை, இறைச்சி அனைத்தையும் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யும் நிலைக்கு வந்துள்ளோம்.

தொழிலாளியை முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

ஒரு காலத்தில் இலங்கையின் நல்லின மாடுகளின் பாவில் இருந்த ஆரோக்கியத்தை சுவைத்தோம் அது தாய்ப்பாலுக்கு இணையான பாலாக இருந்தபடியால் அந்த நாட்டு மாடுகள் வீட்டில் தெய்வங்களாக போற்றப்பட்டன. அவை வியாபார நோக்கில் வீட்டில் வளர்க்கப்படாமல் வீட்டின் ஆரோக்கியத்திற்காய் வளர்க்கப்பட்டது, ஆனால் என்று கால்நடை வளர்ப்பில் வியாபாரம் முதலிடம் பெற்றதோ அன்றோடு குடும்ப ஆரோக்கியம், குடும்ப பொருளாதாரம், தேசத்தின் பொருளாதாரம் எல்லாம் சரிந்து விட்டது என்றார்.

நாங்கள் வவுனியாவைக் கடக்கும் போது 1 மணியாகவிருந்தது மதிய உணவிற்கு வீட்டுக்கே வந்து விடுங்கள் தெருக்கடைகளில் சாப்பிட்டுவிடாதீர்கள் என்று இராசன் சித்தப்பா சொன்னபடியால் இரண்டு கடையில் தேனீர் குடித் ததோடு பயணம் தொடர்ந்தது. புளியங்குளத்தைக் கடந்த போது வீதியில் ஒரு சிறுவன் நின்று மறிப்பதை அப்பா அவதானித்தார். மில்ரோய் நிப்பாட்டு பாப்போம் அந்த பொடியன் என்னவோ விக்கிரான் போல என்னண்டு பார்ப்போம் என்றார். வாகனத்தை நிறுத்திவிட்டு தம்பி என்ன விக்கிரியன் என்று அப்பா கேட்க முன்னமே நாவல்பழம் வேணுமே என்று கேட்டான் அந்தச் சிறுவன். அப்பா நாவல்பழத்தை விட்டுப்போட்டு உன்ற வயசு எத்தனை என்று கேட்டார் எனக்கு வயசு 13 என்றான் சிறுவன். அப்ப பள்ளிக்கூடம் போகாமல் நாவல்பழம் வித்தா படிப்பு வருமா என்றார் அமுத்தமாக. ஆனால் அந்தப்பையன் எந்தவொரு சலனமுமில்லாமல் இன்று சனிக்கிழமை என்றான். அப்ப பள்ளிக்கூடம் போறனியோ என்றார் அப்பா, சனி ஞாயிறுக்கிழமைகளில்தான் விக்கிறனான்.

வீட்டில யார்யார் இருக்கிறியள் என்று நான் கேட்டேன் நானும் தங்கச்சியும் அம்மாவும் அப்பாவும் என்றான். எனக்கு பார்க்க கவலையாக இருந்தது. நடுவெயில் தலைக்கு தொப்பியில்ல காலுக்கு செருப்பில்ல காய்ந்து போன முகம் இவை எல்லாம் வறுமையின் அடையாளங்களாகவே எனக்குத் தெரிந்தது. நானும் அப்பாவும் காரைவிட்டு இறங்கி அவனோடு கலைக்கக் கொடாங்கினோம். அப்பா என்ன விலை என்று கேட்டார் கையில் 05 பைகளில் நாவல்பழும் வைத்திருந்தவன் 500 கொடுத்து ஜந்தையும் வாங்கினேன். நாவல்பழும் விற்கிற காச என்னத்திற்கு என்று அப்பா கேட்டார் ஓ அதுவோ அதுதான் என்டையும் தங்கச்சினர் படிப்புக்கு கொடுக்கிறன் என்றான். எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்துகின்றானே என்று நினைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு காச சேரும் என்று கேட்டேன் அவன் தன் அழகான கலையை சொல்லத் தொடங்கினான்.

அப்பா யுத்தத்தில காயப்பட்டவர் அதோட மேசன் வேலைக்கு போறவர் அம்மாக்கு மூட்டு வருத்தம் அதால வீட்டோட ஆடு வளக்கிறா நான் தான் ஆடு மேய்க்க கட்டுறனான். ஆடு கட்ட போகைக்குள்ள நாவல்பழும், வீரப்பழும், பாலப்பலம் ஒவ்வொரு சீஸனுக்கும் பிடிங்கிக் கொண்டு வந்து விக்கிறனான், இது சனி ஞாயிறில செய்யிறனான், மற்ற நாட்களில் பள்ளிக்கூடம் தவறாது போவன் என்றான். அப்பா குறுக்கிட்டு ஒரு மாதத்திற்கு எட்டு நாள் வியாபாரத்தில எவ்வளவு கிடைக்கும் என்றார். அது சீஸன பொறுத்தது இப்ப நாவல்பழுத்தால ஒரு மாதத்திற்கு 9600 ரூபா வந்தது சராசரி 8000 ரூபா கிடைக்கும் என்றான் நல்ல கணக்கு சொல்றான் என்றார் மில்ரோய் அங்கிள். இல்ல இவன் ஒரு சின்ன தொழிலதிபர் என்றேன்.

தம்பி படிக்க காசு வேணும் என்றால் நாங்கத் தாரோம் நீ சனி ஞாயிறு ரியூசனுக்கு போமேன் என்றார் அப்பா. எல்லாப் பாடத்திற்கும் 70க்கு மேல் மாக்ஸ் எடுக்கிற நான் அதுக்கு பிறகு என்னத்திற்கு ரியூசன் என்றான். அப்பா அவன் தோள்களை பிடித்து கொண்டு “நீ ஒரு மகான்” நல்லா பேசுற வேற யாராவது உதவிசெய்ய உனக்கிட்ட கேட்டவையளே என்றார், ஓம் என்று சிரித்துக்கொண்டு உங்களபோல கனபேர் காசுதாரோம் இந்த ரோட்டில நிக்கிற வேலைவிட சொன் னவை ஆனால் என் ர படிப் பின் ர இந் த முன்னேற்றத்திற்கும் தங்கச்சியும் நல்ல மாக்ஸ் எடுக்கிறவு அவன்ற முன்னேற்றத்திற்கும் என்ற இந்த உழைப்புத்தான் காரணம் என்றான். நான் அப்பாவை பார்த்தேன் அவர் கண்களில் கண்ணீர் வழந்தது அப்பா அவனை அனைத்துக் கொண்டார் நான் உன்ற இனத்திலே பிறந்ததிற்கு பெருமைப் படுகின் றேன் என்று அப்பா கூறி விட்டு மில் ரோய் ஆங்கிளுக்கு அவன் கூறிய கடைசி வசனங்களை கூறினார் மில்ரோய் அங்கின் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார். அவனுடைய வீட்டின் விலாசத்தை நான் பெற்றுக்கொண்டேன் அவனை அனைத்து முத்தமிட்டேன், அப்பா அவன் கால்களை தொட்டு விட்டு காரில் ஏறினார். வாகனம் இராசன் சித்தப்பா வீட்டை நோக்கி பயணித்தது, என் மனமோ அந்த ராகவன் என்ற சிறுவனின் கனவுகளை பற்றி அசைபோட்டதொடங்கியது, என் வாயில் அசைபோடும் அந்த நாவல்பழம் எந்த வகையிலும் நஞ்சில்லாத நம் நாட்டு பழம் போல், அவன் நஞ்சர்ற இந்த உலகத்தின் மனிதம் என்று என் மனம் சொல்லிக்கொண்டே வந்தது.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

அந்தியாயம் : 04

ஞங்கிருந்தாலும் நமக்கிருக்கும் சில பழக்க முறைகளை மாற்றிக் கொள்ளவே முடியாது என்று நான் சொன்னதை, இராசன் அவ்வளவாக நம்பவில்லை. என்ன சிவா அண்ண அங்கேயும் இங்க மாதிரி சோறு புட்டுத்தான் எப்பவும் சாப்பிடுவியளோ என்று இராசன் கேட்டதிற்கு, நம்மட நாக்கு எதுக்கு அடிமையாயிருப்ப தென் று ஒருக் கா எழுதிக் கொடுத் தா அதில உறுதியாயிருக்கிறதால் தான் இங்கிலாந்துல இருந்தாலும் சோறு, புட்டு, மீன்கறி, அரைத்தகறி என்று எங்கட சாப்பாட்டைத்தான் சாப்பிடுறும் என்றேன்.

கிளிநொச்சி நகரத்தின் அருகாமையில் இருக்கும் செழிப்பான கிராமம் திருவையாறு, இரண்ணமடுக் குளமும் கனகாம் பிழை அம் மனும் இந் த கிராமத் தின் தொடுவாயில் களாக இருப் பதால் என் னவோ தொட்டதெல்லாம் துலங்கும் ஒரு நிலமாக விளங்குகின்றது. தம்பி இராசன் இரண்டாம் தலைமுறையாக இந்தக் கிராமத்தில் வசித்து வருகின்றான்.

எங்கட குடும்ப உறவுகளில் அவன் ஒருத்தன் தான் மண்ணோட வாழுணும் என்ற உறுதியில் இன்றைக்கு வரைக்கும் இருப்பதன் காரணத்திற்கு அவன்ற மகன் மாவீரனாகிப் போன கதையிருந்தாலும், இந்த காற்றோடும் காட்சிகளோடு வாழும் இன்பத்தை எந்த தேசத்திலும் அனுபவிக்க முடியாது என்பதை மில் ரோயிக் கு சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். இரவுச்சாப் பாட்டிற்கு முன்பதாக முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்து நானும் மில்ரோயும் இராசனும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். மில்ரோய் எனது சிங்கள நண்பர் இந்த தேசத்தை உண்மையாக நேசிக்கும் மனிதர் என்பதை தன் வாழ்க்கையில் நிருபிப்பவர். எவ்வித இனவாதமும் அற்ற மனிதர், தமிழர்கள் உரிமையோடு வாழ்ந்தால் தான் சிங்களவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ முடியும் என்பதை ஆணித்தரமாக நம்புகிறவர். கிளிநொச்சியில் கால்நடை வளர்ப்புக்குறித்தும் அது எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் குறித்தும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

இராசன் ஜந்து ஏக்கர் மேட்டுக் காணியில் விவசாயமும் கால்நடை வளர்ப்பும் இப்பவும் செய்து வருகின்றான். 20 மாடுகளும் 16 ஆடுகளும் 40க்கு மேற்பட்ட கோழிகளும் 200 காட்டைகளும் வைத்திருக்கின்றான். இராசன் அந்தக்காலத்திலிருந்து வெள்ளாடியன் கோழி வளர்ப்பதும், கோழிச் சண்டைக்கு கோழிகளை பயிற்றுவிப்பதும், சண்டைக்கு விடுவதும் என்று நல்லா இந்த விசயத்தில் ஊரிப்போனவன். அப்போது வெள்ளாடியன் கோழி சண்டை பற்றிய கதை மிக சுவாரஸ்யமாக இருந்தது. யுத்தத்திற்கு பின்னரான இந்த 10 வருடகாலத்தில் கால்நடை வளப்போருக்கான பல நிகழ்வுகள் இன்றைக்கும்

சிறப்போடும் நடைப்பெற்று வருகின்றது. குறிப்பாக மாட்டு வண்டி சவாரி இப்பவும் நடக்குதா என்று இராசன்னன கேட்டான், பூநகரியில், புளியம் பொக்கனையில், உருத்திரப்புரத்தில் என்று இன்டைக்கும் நடக்குது. அப்ப கோழி சண்டை நடக்குதோ என்றுக்கேட்ட நான், ஜயோ அத ஏன் கேக்கிறியள் ஓழிச்சுப்பிழச்சுதான் கோழி சண்டை நடக்குது, இலங்கையின் மிருகவதை சட்டத்தின் கீழ் கோழி சண்டை தடைச்செய்யப்பட்டிருப்பதால், தெரியாமல் தான் இப்ப வைக்கிறாங்க. என்றாலும் வருசத்தில் மூன்று நாலு தடவை வைக்கிறாங்க நிறைய பேர் வருவினமே, எப்படி நிறைய வெள்ளடியன் வளக்கிற ஆட்கள் இருக்கினமே இராசன், இல்ல சிவா அண்ண கனபேர் இந்த வெள்ளடியன் வளர்ப்ப விட்டுப்போட்டினம். என்றாலும் சில பேர் நாங்க வளர்க்கிறம், கோழிச் சண்டையும் தவறாது செய்து வாரோம். நீங்கப்போறதுக்கு முன்னால் எங்கேயும் நடந்தா கூட்டுக்கொண்டு போறன் பார்க்க நல்ல திறில்லா இருக்கும் அண்ண என்றான் இராசன்.

மில்ரோய் கொஞ்சம் பெரு மூச்ச விட்டவராக பால் குடிக்கணும் மாடு வளர்க்க மாட்டம், முட்டை சாப்பிடனும் கோழி வளர்க்க மாட்டம், இறைச்சி சாப்பிடனும் ஆடு வளர்க்க மாட்டம், அப்புறம் எப்படி நாடும் வீடும் முன்னேறுறது என்று அழுத்தமாக சொன்னார். இதுகுறித்து ஒரு புதிய முயற்சிகள் மக்கள் மத்தியிலும் அரச தினணக்களாகவும் மத்தியிலும் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் கூறினேன்.

நாங்கள் பேச்சை குறுக்கருத்து இராசன்ரை மனுசி கோகிலா சாப்பிட வாங்க என்று கூப்பிட சாப்பாட்டு மேசையில எல்லாருக்கும் இருக்க வசதியில்லை என்றப்படியால பொம்புளைகள் நாங்கள் பிறகு சாப்பிடுறம் என்று சொல்ல, நாங்கள் மூன்று பேரும் இருந்து சாப்பிடத் தொடங்கினோம். இரவு சாப்பாடு என்றாலும் பிளேட் நிறைய கறிவுகைகள் சாப்பிட்டுக்கொண்டே ரேணுவின் அனுபவத் தேடல் குறித்துக் கலந்துரையாடினோம், சித்தப்பா நல்லா கஷ்டப்பட்ட ஒரு 5குடும்பத்தை எனக்கு காட்டினீங்க என்றால் போதும் நான் ஒவ்வொரு குடும்பத்தோடும் ஒரு 5 நாள் மின்கெட்டன் என்றா போதும் என்று ரேணு சொன்னா, கஷ்டப்பட்ட சனங்கள் என்றா நாங்களும் கஷ்டப்பட்ட குடும்பம் தான் என்றான் இராசன் சிரித்துக்கொண்டே. ஓ உங்கட சாப்பாட்டு மேசையை பார்க்கத் தெரியது நீங்க கஷ்டப்பட்டநீங்க என்றா ரேணுவும் சிரித்துக்கொண்டே, புள்ள இந்த சாப்பாடு எல்லாம் நாங்க கஷ்டப்பட்டு உழைச்சத்தில் இருந்து வருகிறது ஆனபடியால் தான் நாங்களும் கஷ்டப்பட்ட குடும்பம் என்று சொன்னான் இராசன்.

ஓ இது புது சிந்தனை “கஷ்டப்பட்ட குடும்பம்” என்பது கஷ்டப்பட்டு உழைச்ச வாழுற குடும்பம் என்றா அப்ப கஷ்டப்படாம நாங்க கஷ்டப்பட்ட குடும்பம் என்று சொல்ற ஆக்களை நாங்க என்ன சொல்றது என்று நான் கேட்டன், அது சிவா அண்ண இந்த யுத்தத்தால் நாம் இழந்தது நிறைய எங்கட சமூகம் நிறைய விசயத்த இழந்துட்டு, அது இழந்திருக்கவே கூடாத சில விசயங்களை இழந்திட்டு அண்ணை என்று சொல்லிட்டு, இராசன் கொஞ்ச நேரம் அப்படியே அமைதியாக இருந்தான். நான் நினைக்கிறன்

கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப்போனன் போல, திரும்பவும் பேசத்தொடங்கினான். நேர்மை, உண்மை, உழைப்பு, பொறுப்புணர்வு, இணைந்து வாழ்வது போன்ற பல விசயங்கள் நாம இழந்துட்டோம் என்றான். இப்போது மில்ரோய் இராசன்னையப் பார்த்தார். அவருக்கு ஓரளவு தமிழ் மொழியும் தெரியும் என்றதால் தம்பி இந்த விசயத்துல் சிங்கள மக்களும் ஒருகாலத்தில் தமிழ் மக்களிடம் பாடம் கற்றுக்கொண்டார்கள். அந்த காலத்தில் பல சிங்கள நிறுவனங்களில் தமிழர்களை உயர்ந்த பதவிக்கு நியமித்தது காரணம் தமிழர்கள் உண்மை, நேர்மை, பொறுப்புணர்வு கடின உழைப்போடு தங்கள் நிறுவனத்தில் பணிபுரிபவர்கள் என்ற அடிப்படையில் தான், ஆனால் நீங்கள் சொல்றது ஆச்சரியமாக இருக்கு என்றார் மில்ரோய்.

நான் இராசனுக்கும் மில்ரோய்க்கும் ஏன் ரேணுக்கும் கூட இந்த மாற்றத்தின் பின்புலத்தை விபரித்தேன். உலகத்தில் பல இன அழிப்பு யுத்தங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. அவை இன்று வரை வரலாறு களாக, நினைவுச் சின் னங் களாக, அனுபவங் களாக, காட் சிகளாக மக்கள் மனதில் போற்றப்படுகின்றன. ஆனால் ஒரு இன அழிப்பின் முடிவில் ஆரம்பிக்கப்படும் “வேர்களை பிடுங்குதல்” என்ற விடயம் இன அழிப்பைவிட மோசமானது. அவை பற்றி வரலாறுகளே, காட்சிகளே, நினைவு கூறல்களே, அனுபவப் பகிரவுகளே பெரியளவில் பேசப்படுவதில்லை என்றேன். மில்ரோய் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் அவரது உணவுத் தட்டிலிருந்த கை பிசைவதை நிறுத்தியிருப்பதை உணர்ந்தேன் இவர் இந்த விடயத்தை கேட்க ஆவலாக இருக்கின்றார் என்பதை அது உணர்த்தியது.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

யுத்தத்திற்கு பின்னரான பத்து வருடத்தில் இந்த சமூகம் இழந்தவைகள் அல்லது அவர்களிடமிருந்து வேரோடு பிடிந்கப்பட்டவைகளால் இந்த சமூகம் மீளமுடியாத ஒரு ஆழ்கிடங்கிற்குள் வீழுமாறு கொண்டிருப்பதை ஒருவரும் உணராது இருப்பது வேதனையான விடயம் என்றேன், உடனே ரேணு அப் பா கொஞ் சம் விளக் கமாக சொல்லுங்களேன் என்றாள். மகள் நீ போன்றுமறை வந்ததிற்கும் இந்த முறை வந்ததிற்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று கேட்டேன் ஓவ், நிறைய வித்தியாசம் நாங்க 2011இல் வரேக்க இடிப்பாட்டுக்கு நடவில தான் நடந்துவந்தனாங்க, இப் ப அழகான கட்டிடங்கள், கார் பேட் ரோடு, தொழிற்சாலைகள், கொங்ரீட் வீடுகள் நல்ல மாற்றம் நடந்திருக்கு என்றாள் ரேணு. என்னைப்பொறுத்த வரையில் ஒரு வரலாறு அழிக்கப்பட்டதாகாவே நான் கருதுகின்றேன் என்னப்பா சொல்லுறியள் ஒரு யுத்தத்தின் விளைவுகளை வரலாறாக நாம் தொடர்ந்து சுமக்க வேண்டுமா என்றாள் மகள் ரேணு. இப்போது மில்ரோய் தொடர்ந்தும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார், ஆனால் அவரின் அவதானம் எங்கள் உரையாடலில் இருந்தது.

இல்ல ரேணு! நீ ஒன்ற புரிஞ்சுகொள்ளவேணும் இந்த சமூகம் இன்று தனது உரிமைகளுக்கான கோரிக்கைகளில் இருந்து விடுபட்டு அந்த உரிமைக்கான போராட்டத்தில் தம் மீது ஏவப்பட்ட அடக்குமுறைகளால் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களுக்கான நியாயங்களை கேட்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளதே அடக்கு முறையாளர்களின் வெற்றி, என்று கூறலாம், தற்போது மில்ரோய் பேசத்தொடங்கினார்.

உண்மை சிவா இதைத்தான் எங்களை போன்ற சிங்கள மக்கள் சிலர் உணரத் தொடங்கியிருக்கின்றோம் ஆனால் தமிழ் அரசியல் வாதிகள் ஒருவர்க்கூட இந்த நிலையறிந்து தமது கருத்தியல்களை அல்லது புதிய பொறிமுறைகளை உருவாக்கவில்லை நீ சொல்வது நூற்றுக்கு நூறு வீதம் உண்மை என்றார். மில்ரோய் அங்கிள் நீங்கள் சொல்லு றதில எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கு, உங்கள போல சிந்திக்கின்ற சிங்களவர்கள் இன்னும் நிறைய பேர் இருக்கின்றன என்று ரேணு கேட்க, பின்னள் சிங்கள சமூகம் ஒரு இனவாத சமூகமல்ல அது ஒரு இயல் பாக இணங்கிப்போகும் அல்லது இளகிப்போகும் ஒரு சமூகம். சிங்கள மேலாதிக்க வாதிகளின் கைகளிலேயே சுதந்திர இலங்கை கையளிக்கப்பட்டது அதற்கு முன்பிருந்த சிங்கள தேசிய வாதமும் வரலாற்று ரீதியான சிங்கள தமிழ் முரண்பாடுகளும் ஒரு சிங்கள இனவாத கருத்தியலால் உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல, அவை காலத்திற்கு காலம் உருவான மன்னராட்சி தேவைக்கான அரசியலால் உருவாக்கப்பட்டவை. மன்னர்களின் வீரம் அவர்கள் கட்டுப்பாடில் இருக்கும் நில அளவுகளின் அடிப்படையில் பார்க்கப்பட்டது.

இந்த கிடத்தில் நான் குறுக்கிட்டு, அதுமட்டுமல்ல அதிகார வெறியே அடக்கு முறைக்கான எல்லைகளை அகலித்தது. ஏனென்றால் இலங்கையில் அமைதியான சிங்கள தமிழ் அரசர்களின் வரலாறுகள் இருந்திருக்கின்றன அவைகள் பேசப்படாமல் இருந்திருக்கின்றன என்றேன், அப்ப அதை யார் பேசுறது என்று இராசன் கேட்க ரேணு போன்ற இளைய சமூகம் இந்தப் பிரச்சினையை புதிய

கோணத்தில் பார்க்கின்றவர்களாக உருவாக வேண்டும் என்று மில்ரோய் பதிலளிக்க ரேணு சிரித்துக் கொண்டே உதட்டைப் பிதுக்கிளாள்.

கிட்டத்தட்ட சாப்பாட்டு மேசை ஒரு சிறு அரசியல் களமாகவே மாறியிருந்தது என்றாலும் நான் சொல்லவந்த விடயத்தை சொல்லி முடிக்க விரும்புகின்றேன் எனக்கூற, ஒ அதுதான் முக்கியம் என்றார் மில்ரோய். அதாவது இறுதி யுத்தம் குறித்து இன்றும் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்கள் அதற்கு பின்பு கடந்த பத்து வருடத்தில் இந்த சமூகத்தின் உயர்வான பெறுமதிகளாக இருந்த (Highest values of Tamil community) முற்றிலுமாக சிதைக்கப்பட்டுள்ளது, முதலாவது உழைக்கும் உணர்வுகள் சிதைக்கப்பட்டு கையேந்தும் சமூகமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது, உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமைகுறித்து சிந்திக்கும், கையேந்தி வாழ்பவன் ஏதாவது கிடைத்தால் போதும் வாழ்ந்து விட்டுபோவோம் என்ற மனப்பான்மை தான் இருக்கும், அதுமட்டுமல்ல காசு உழைப்பதில் எப்படியும் உழைக்கலாம் என்ற அறம் ஒரு உயர்ந்த அறம் இந்த சமூகத்தில இருந்திச்சி. ஆனால் இங்கிருந்து வாற செய்திகள் பார்த்தால் கிராமத்துக்கு கிராமம் கஞ்சா விற்பனை நிலையங்கள் கிராமத்துக்கு கிராமம் திருட்டுக்குழுவினர் இவர்கள் எல்லாரும் சிறந்த ஒழுங்கமைப்பில் கட்டமைக்கப்பட்டு, படிப்பிக்கப்பட்டு, நெறிப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கார்கள் கஞ்சா விற்பனை செய்கிறவன் மாதத்திற்கு ஒரு லட்சம் தொடக்கம் 10 லட்சம் வரைக்கும் உழைக்கும் வாய்ப்பு பற்றி யோசிக்கின்றான். இதால் தான் அவர்கள் இதற்கான நுகர் வோராக பாடசாலைகளையும் தெரிவுசெய்கின்றார்கள் என்று நான்

கூற, உடனே இது உண்மை, இலங்கையில் தமிழர் பிரதேசத்தில் நடைபெறும் போதை வர்த்தகத்தின் நிலையின் உயர்வு, சிங்கள பிரதேசங்களில் இல்லை என்றார் மில்ரோய். அப்ப அதற்கு என்ன காரணம் என்று நான் கேட்க சிரித்துக்கொண்டே இது ஒரு கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு இன அடக்குமுறை என்றார் இது குறித்த ஊடகங்களோ சமூக நிறுவனங்களோ பேசாமல் இருப்பதும், தமிழ் அரசியல்வாதிகள் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பதும் இந்த இன அடக்குமுறைக்கட்டமைப்பின் ஓர் அங்கம் என்றார்.

நேரம் இரவு 10.30 ஆகிவிட்டது. சாப்பட்டு மேசையே ஒரு தொலைக்காட்சி உரையாடல் போல இருந்தது என்றாள் கோகிலா, எல்லாரும் கைகள் கழுவிவிட்டு திரும்பவும் வெளியே வந்தோம் முக்கால் நிலவு கிழக்கு வான்ததின் பாதியை கடந்து வந்துக்கொண்டிருந்தது. சோளக்காற்று மெதுவாக ஓய்திருந்த நிலையில் ஒரு மெல்லிய தென்றல் வீச்ததொடங்கியதை உணரக்கூடியதாக இருந்தது சிவாவின் வாழ்முத்தோட்டத்தின் மீது விழுந்த நிலா வெளிச்சத்தை தென்றல் வாழை இலை மீது வைத்து தாலாட்டிக் கொண்டிருப்பதை பார்க்க பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம் போலிருந்தது.

ஆனால் இராசன் நாளைய எங்கள் பயண ஒழுங்கு குறித்து பேச்சுகொடுக்க தென்றலையும் நிலைவையும் விட்டுவிட்டு நிலத்தை நோக்கினேன், ஆச்சரியம் பாம்பு என்று நான் குளற ரேணு அப்பா ஜயோ எங்க நான் படமெடுக்க வேணும் என்றாள், அவள் சொல்ல முன்பு அது படமெடுத்தது, கோகிலா இது நாகம் என்றாள்.

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

மில்ரோய் கொஞ்சம் தூரத்தில் நின்றார், இராசன் இது வழிமையான விருந்தாளி எப்பவும் இருந்துவிட்டுத்தான் இந்த முற்றத்திற்கு வரும், வந்தா ஏதோ நல்லது நடக்கப்போவது தான் வரலாறு என்றான். அது மெதுவாக வந்த வண்ணமே திரும்பிச் சென்றது. கொஞ்ச நேரத்தில் உடல் நனைந்திருப்பதை உணர்ந்தேன், கோகிலா கனகாம்பிளக அம்மன் ஏன் வற்துநீயோ என்று சொல்ல நல்ல செய்தி சொல்ல வந்துட்டு போறா என்றான் இராசன், எல்லாவற்றையும் ரேணுவும் மில்ரோயும் படம் பார்ப்பது போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நாளைக்கு காலை 7 மணிக் கு வேண வரச் சொல் வியிருக் கிறன் திருவள்ளுவர்நகர் கிராமத்திற்கு போவும் அங்கதான் ஒரு 5 குடும்பத்தை ஒழுங்குபடுத்தி இருக்கிறன் என்றான் இராசன் ஓ.. நல்ல பெயர் திரு வள்ளுவர் நகர் என்று பெயரை மூன்றாக பிரித்தாள் ரேணு...

ரேணுவும் மீனுவும் கோகிலாவும், அறைக்குள் ஒன்றாக படுத்துக்கொண்டார்கள். கோகிலா காலை சேவல் கூவேக்குள் எழுப்ப வேணும் என்றாள். ஜயோ சேவல் எல்லாம் கூவியோ உங்கள எழுப்பும் என்றாள் ரேணு. இராசன் சிரித்துக்கொண்டே கோகிலா ரேணுவுக்கு ஒருக்கா சுந்தரவிங்கம் மாமாவின்ற சேவல் கூவின கதைய சொல்லும் ரேணு கதைய கேட்டுக்கொண்டே நித்திரை கொள்ளட்டும் என்றான். கோகிலா சுந்தரவிங்கம் மாமாவின்ற சேவல் கூவின கதையச் சொல்ல தொடங்கினாள் சுத்தமா சொல்லும் நாங்களும் கேப்போம் என்றேன்...

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

அத்தியாயம் : 05

தி கேக்கிட்டு விழித்தார் சுந்தரலிங்கம் சாமத்து கடும் குளிரில் அயர்ந்த தூக்கத்தை கூவிய சேவல் குழப்பி விட்டது. என்ற வீட்டிலேயே சேவல் கூவியது இல்ல இல்ல இது எங்கேயோ கூவியது போலத்தான் கிடந்தது. என்று சொல் லிக் கொண் டு படுக்கையை விட்டு எழுந்த சுந்தரலிங்கம் யன்னலை திறந்து கோழிக்கூட்டை ஒருக்கா பார்த்தார். கோழிக்கூட்டில ஒரு அசமாத்தத்தையும் காண்யில் யன்னலை திருப்பி சாத்தின சத்தத்தில ஞமுக்குள்ள படுத்திருந்த சுந்தரலிங்கத்தின்ற மனுசி என்னப்பா சாமத்தில நடக்கிறியனே என்று சத்தம் போட, இங்கேயெப்பா எங்கட வீட்டில சேவல் ஏதும் கூவிச்சே இப்ப, ஓ.. கூவிச்சுத்தான் எங்கட வீட்டிலேயோ என்று தெரியல எல்லாம் பேட்டுக் கோழிதானே வாங்கிக் கொண் டு வந்தனீங்கள் அப்ப எப்படியெப்பா எங்கட வீட்டில சேவல் கூவும். பேசாம் போய் படுங்கோ என்றா சுந்தரலிங்கத்தின்ற மனுசி பாக்கியம்.

ஒரே ஒருக்கா கூவிய சாமத்து சேவல் திரும்பி ரெண்டாம் தரம் கூவும்தானே என்று யோசித்து படுக்கைக்கு சென்ற சுந்தரலிங்கம் மணி பார்த்தார் 1 மணி 17 நிமிசம், என்னடா இந்த கோழியால என்ற நித்திரை போச்சே யோசிக்கத்தொடங்கினார். எத்தன விதவிதமான கோழி வளர்த்த எனக்கு இன்றைக்கு இந்த நிலை என்று மனதிற்குள் புழுங்கிக்கொண்ட சுந்தரலிங்கம் அப்படியே நித்திரையில அயர்ந்து போனார். காலையில எழும்பினா பொழுது விழிஞ்சு சேவல் எல்லாம் கூவி ஓய்ந்து கிடந்தது.

விடுதலையை சுவங்காத ஒரு தினம் விடுதலையைப் பெற்றதாக வரலாறு கீல்வல.

என்னடாப்பா கனகாலமா உன்ன காணயில்ல கோழி வளப்பையும் விட்டுப் போட்டியாம் என்றவர் என்ற வீட்டிலேயும் போன்க்கிழமை ஆறு கோழிய கூட்டோட தூக்கிட்டு போட்டாங்கள் இதால ஊருக்குள்ள பிரச்சினை என்றார். என்ன கோழி புடிச்சவங்கள புடிச்ச போட்டியே என்னன்ன பிடிக்கிறது இப்ப கோழி களவாணிகள் எங்கேயோ இருந்தா வாராங்க ஊருக்குள்ள இருக்கிற நல்லகுடும்பத்துப்பிள்ளைகள் கஞ்சா குடிக்கிறதுக்கும், பவுடர் இழுக் கிறதுக்கும் கோழி களவாணிகளா மாறிட்டான்கள் என்றார். பிறகென்ன நீ எங்க போற்டாப்பா என்றார்.

அதை ஏன் பேசவான் நான் கோழி வளர்ப்ப விட்ட பிறகு இவன் சங்கரின் அரியண்டத்தால இரகசிய கோழிவளர்க்க வெளிக்கிட்டனான் அதற்கென்று தனியா பத்து விடல் பேட்டு குஞ்சிகள் தரச்சொல்லி கேட்டுக் கொண்டுபோனான் அதில ஒன்று இன்டைக்கு விடிய கூவிப் போட்டுடா. இனி என்ன எப்ப இறங்குவாங்கள் என்று தெரியாது அதுதான் கூவின சேவல கொண்டுபோறன் கொடுத்திட்டு ஒரு பேட்ட வாங்கிக்கொண்டு வாரதுக்கு, அட அப்பிடியே எங்க உன்ற கூவின சேவல ஒருக்கா பார்ப்பம் வெளிய தூக்கிக்காட்டு என்றார், சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு சுந்தரலிங்கம் கோழிய தூக்கினார். சேவல வாங்கிபாத்த கந்தசாமி என்னடா இது என்ற வீட்டு சேவல் உன்ற வீட்டில இருந்து வருது, கொஞ்ச நாளைக்கு முன்பு காணாமல் போன கோழிகளில் ஒன்று தான் இது. சங்கரினர் வீட்டுக்கு ரெண்டு பேரும் சாரத்த மடிச்சக்கட்டிக்கொண்டு போனார்கள், கதைய கேட்ட ரேணு விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டிருந்ததால நித்திரையும் குழம்பிப் போச்சு.

இள விடுதலையில் தொடக்கமீ சமூக விடுதலையிலிருந்து நான் தொபங்கி இருக்கின்றது.

அந்தியாயம் : 06

ராத்திரி சுந்தரலிங்கம் தாத்தாவின் கூவாத சேவல் வேணும் என்ற கதையையும் தாண்டி எங் கள் காலை, பல ஊர் சேவல் கள் கூவியே விழந்திருக்கின்றது. சொன்ன நேரத்திற்கு தவறாது கூவும் சேவல் வீட்டையும் ஊரையும் எழுப்பும் ஒரு உயர்ந்த பணியை செய்வதை போல இந்த ஊர் விடிவதற்கு பல சேவல்களின் கூவுதல்கள் அவசியம் என்ற நினைவுகளோடு கண்விழித்தேன்.

ரேணு வாய்கொப்பளித்து விட்டு வாரும் ஒரு பிளேன்றீ குடிக்கலாம் என்று அப்பா கூப்பிட்டார் இது அப்பாவின் பழக்கத்திற்கு இங்கிலாந்தில் எனக்கு ஒரு வழக்கமாகி விட்டது. எங்க இராசன் சித்தப்பாவ காண்யில்ல என்று கேட்டுக்கொண்டே குசினிக்கு போனேன். அவரே, நேரத் தோட சந்தைக்கு வாழைக் குலைகொண்டு போயிட்டார் இப்ப வந்திடுவார் என்றா கோகிலா சித்தி. ரேணு நீ நேரத் தோட வெளிக்கிடு ஏனென்றா எட்டு மணிக்கு வேன் வந்திடும் என்று சித்தப்பா சொன்னவற் என்றார் அப்பா. நான் தேனீர் அருந்தி விட்டு குளிக்க சென்றேன் அழகான கிணற்றாடி வாழைத் தோட்டதை மறைப்பிடமாக கொண்ட குளியலறை காலை சூரிய வெளிச்சம் வாழையிலைகளைத் தாண்டி கிணற்றாடி வாசலைத் தொட்டது, இனிமையான குளியலுக்கு பின்பு காலை உணவை முடித்துக்கொண்டிருக்க சித்தப்பா வந்துவிட்டார். என்ன சித்தப்பா சைக்கிளிலேயே வாழைக்குலையகொண்டு போனீங்க என்றேன், ரேணு

பாப்யாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

காலையில் படுக் கையில் எழும் பின்தும் , குசினிக்குள்ள நின்ற பாக்கியத்துக்கிட்ட இங்கேயப்பா காலையில் ஏதும் கோழி கூவினதே என்று கேட்டார். மம் ஒம்பா எங்கட வீட்டில் தான் சேவல் கூவினது எல்லாம் பேட்டுக்கோழி என்று சொன்னனீங்கள், ஆனால் அதில் ஒன்று சேவல் போல கிடக்கு என்று நான் அப்பவே சொன்னனான் என்றா பாக்கியம். இல்லையப்பா எனக்கு சங்கர் தன்ற அடைக்கோழியின்ற குஞ்சில் இருந்து தானே எல்லாம் பேட்டுக் கோழி என்று தந்தவன். என்று சொல் லிக் கொண் டு கோழிக் கூட்டடைத் திறந்தார் சுந்தரலிங்கம் வழுமை போல, எல்லாக் கோழிகளும் வெளியில் வந்தது. ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் மிக மெதுவாக வெளியில் வந்தது. அது பார்க்க கொஞ்சம் சேவல் மாதிரிந்தான் கிடக்குதப்பா எல்லாம் பேடு என்று தானே தந்தவன், என்னை ஏமாத்திப்போட்டான். காலையிலேயும் இது கூவியிருக்கும். அப்ப இன்றைக்கு இரவைக்கும் சிவராத்திரிதான் என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளிக்கிட தொடங்கினார் சுந்தரலிங்கம்.

சுந்தரலிங்கமும் பாக்கியமும் எங்கட திருவையாறு கிராமத்தில் பாரம்பரியமா கோழி வளர்பில் ஈடுபட்டு வாற குடும்பம். சுந்தரலிங்கம் சின்ன வயசிலயே அவரின்ற பெற்றோரோட் சேர்ந்து கோழி வளத்தவர். அந்தக் காலத்தில் கோழிக் கார கணபதிப் பிள் ளெளி என்றாத் தான் சுந்தரலிங்கத்தின்ற தகப்பன எல்லோருக்கும் தெரியும். சுந்தரலிங்கம் படிக்கிற காலத்திலயே தனியா கூடு வச்சு நூறு நாட்டுக்கோழி வளத்தவர் இதாலத்தான் இவரோட் படிச்ச

பொடியள் இவருக்கு சேவல் என்ற பட்டம் வச்சு கூப்பிட்டவங்கள். சந்தரவிங்கத்தை சேவல் என்று தான் எல்லாரும் இப்பவும் கூப்பிடுவியள்.

ஒரு காலத்தில் கிளிநூச்சி சந்தைக்கு நாட்டுக் கோழி இறைச்சிக்கு நாள் தவறாது பத்து பதினெட்டாண்து சேவல் சுந்தரவிங்கத்தின்ர வீட்டிலிருந்துதான் போகும். கொண் டைக் கோழி, சிலிப் பி, பொட்டுக் கோழி, வெள்ளடியன், கழுத்துவெட்டி, காப்பிரி, பெண்டம் இப்படி ஆயிரக்கணக்கான கோழி வளத்தவர் தான் சுந்தரவிங்கம். ஆனா இன்டைக்கு ஒரு சேவல் கூவியதிற்கு இவருக்கு இவ்வளவு பிரச்சினையா போச்சு என்று நினைத்து கொண்டு சங்கருக்கு ஒரு டெலிபோன் எடுத்து கேட்டுப்பாப்பம் நீ தந்த கோழிக்க சேவலும் தந்தனீயோ என்று கோல் எடுத்தார்.

அன்ன சுந்தரவிங்கமே, என்ன காலையில எடுக்கிறியன், நீ நல்ல ஏமாத்துகாரன் பத்தும் போடா தாடா என்றா ஒரு சேவலையும் அதோட தந்து போட்டாய் கத்தினார் சுந்தரவிங்கம், அண்ணை கோபிக்காதேயுங்கோ நான் உங்கட பிரச்சின தெரிஞ்சும் அப்படி செய்வேனே, அண்ண ஏதாவது மாறி நடந்திருச்சோ தெரியாது நீங்க போன வையுங்கோ என்று சொல்ல சுந்தரவிங்கத்திற்கு கோபம் வந்திட்டுது எத்தன கோழி வளத்த எனக்கு இவன் ரூட்டு காட்டுறான் என்று சுத்தம் போட்டார்.

இதுக்குத்தான் இந்த கோழி வளக்கிறது இனி போதும் என்று சொன்னனான் என்றாள் பாக்கியம், எப்படியப்பா விழேது இந்தக் குடும்பத்த இதுவரைக்கும் தாங்கினதே இந்த கோழிவளர்ப்புத் தானே.

இன விடுதலையில் தொட்கமே சமூக விடுதலையில்நுந்து தாள் தொடங்கி இருக்கின்றது.

உண்மைதான், உம்மட கோழி வளப்புத்திட்டம் குறித்து நீர் A/L படிக்கின்ற வகுப்பில சொன்ன அனுபவப்பகிர்வாலே எல்லோ எனக்கு உம்மில ஒரு ஈர்ப்பு வந்து, பிறகு காதல்ல தொடர்ந்து கலியாணத்தில முடிஞ்சுது. இப்பவும் நல்ல ஞாபகம் இருக்கு நீர் அண்டைக்கு வகுப்பில சொன்ன கதை. ஒரு சேவலும் ஒரு பேடும் வசசி நீர் தொடங்கிய கோழி வளர்ப்பு பிறகு எப்படி படிப்படியாக பெருக்கி நூறு நாட்டுக்கோழியோட் நீர் நடத்தின பண்ணைய வச்தான் உம்மட குடும்பத்தில தம்பி தங்கச்சி எல்லாம் படிச்சவ, அந்தக்காலத்தில பள்ளிக்கூடத்திற்கு முட்டை வித்த காசில சைக்கிள் வாங் கி உம் மிட தங் கச் சிக் கு கொடுத்தன்றெல்லோ என்று தன்ற காதல் அரும்பிய வசந்த காலத்தை நினைத்து கதை சொன்னா பாக்கியம்.

இதுமட்டுமே பாக்கியம், உன்ற கழுத்தில தொங்கிற தாவி தொடக்கம் நம்மட வீடு இந்த வளங்கள் எல்லாமே நாம் வளத்த கோழியாலதான் வந்தது. இன்றைக்கு ஒரு சேவல் கூவியதற்கு இத்தனை பிரச்சினை, சுந்தரவிங்கக்திற்கும் பாக்கியத்திற்கும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகள் ஒருவர் வைத்தியராக கண்டி வைத்தியசாலையிலும் மற்றவர் ஆசிரியராக மன்னாரிலும் வேலை செய்யினம் இருவரும் திருமணம் முடித்து குழந்தைகளோடு அந்தந்த ஊர்களிலே இருக்கினம்.

இடம் பெயர்வு காலத்தில ஆயிரம் நாட்டுக் கோழிகளுக்கு மேல் சுந்தரவிங்கம் வச்சிருந்தார். முட்டைக்கும் இறைச்சிக்கும் என்று தனித்தனியா வளத்தவர் கோழி வளப்புக்காக பல பரிசுகளும், விருதுகளும்,

பட்டங்களும் கிடைத்தது அந்த நாட்களிலே. ஆனால் இடப்பெயர்வில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கோழிகளை இழந்த சுந்தரவிங்கம் முள்ளிவாய்க்கால் கடக்கேக் குள்ளதான் தான் செல்லமா வளத்த கறுப்பி என்ற சேவலையும் சிவப்பி என்ற பேட்டையும் மட்டும். ஒரு மாரி தன்னோடு கொண்டு போனவர். அந்த கோழியால் அவர் வட்டு வாகலில ஆழியின்ற சென்றி பொயின்டல் இரண்டு நாள் இருக்க வேண்டிவந்தது. ஆழிக்காரன் கோழி எல்லாம் பஸ்சில ஏத்த மாட்டன் என்று சொல்லி போட்டான். ஒரு பெரிய கொமாண்டரோடு கதைச்சித்தான் முகாம் வரைக்கு கோழிய சுந்தரவிங்கம் கொண்டு போனார்.

முகாம் வாழ்க்கையிலையும் சிவப்பி போட்ட முட்டைய வைச்சி 7 கோழி குஞ்சுகள் பொரிக்க அதை அங்க வைச்சு வளர்த்து அதுகளும் முட்டை போட முகாமில் ஒரு சின்ன முட்டை வியாபாரம் செய்தார் சுந்தரவிங்கம். இந்த முகாம் கோழி வளர்ப்பில பல நேரம் அயலுக்க இருந்தவால் களால சண்டையும் வந்துச் ச ஆனால் சுந்தரவிங்கம் கோழி வளர்ப்ப விடபில்ல.

மீய்குடியேற்றத்திற்கு திரும்பி வரக்குள்ள கறுப்பி, சிவப்பி உட்பட பதினாறு கோழிகளோடு ஊருக்கு வந்த சுந்தரவிங்கத்திற்கு கோழிதான் திரும்பவும் பெரிய உதவியாய் இருந்திச்சு. மெதுமெதுவாக ஒரு இருநூறு கோழி வரைக்கும் வைச்சிருந்தவர் அந்த நேரத்துலதான் அவருக்கு அந்த பிரச்சினை வந்திச்சு. மீள்குடியேற்றத்திற்கு பிறகு நாட்டில நிறைய பிரச்சினை. நிறைய பேர் இப்ப நல்லா களவுக்க தொடங்கிட்டாங்க அதுவும் நல்லா திட்டம்

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

പോട്ടു തിരുട്ടു വേലെ ചെയ്യിരതുക്കു നല്ലകൂട്ടമേ കിയംകുതു അന്ത ഒരു കൂട്ടത്താലതാൻ സന്തരവിംഗ്കത്തിൻ കോഴിക്കാൾ ലാമ് കൊങ്ക് ചമ കൊങ്ക് ചമാക കാളവ പോകത്തൊച്ചിയതു. എവ്വാലു താൻ നായ് കാവല്, ചി ചി റിവി കമരാ എൻ്റു കാവല് പോട്ടാലുമ് ഇരുന്നാരു കോഴി ഇരുപുതു കോഴിയാക മട്ടുമു തിരുട്ടു പോയിരുച്ചു ഇന്ത നിലൈ സന്തരവിംഗ്കത്തൈ അതികമാക പാതിച്ചിരുച്ചു, ഊരുക്കുംള ആർ ടി എം കു ചൊല്ലിയുമു ഒരു മാറ്റ്രമുമു ഇല്ല ഇത്താലു നോന്തു പോയിരുന്ത സന്തരവിംഗ്കത്തിന്കു നല്ല കുകർ കുഴി മധ്യംകി വിമുന്നിട്ടാർ. പിരകു കിനിനൊസ്സി ആസ്പത്തിരിക്കു കൊണ്ടു പോന്നാ 480ല കുകർ ഇരുന്തുച്ചു.

കോഴി വാരപ്പ വിടച്ചൊല്ലി മകൻമാരുമു, മനൈവിയുമു തൊടര്ന്തു കരൈച്ച ചല കൊടുത്തതാലു സന്തരവിംഗ്കമു മിച്ചമാക ഇരുന്ത കോഴി എല്ലാത്തൈയുമു വിത്തുപ്പോട്ടാർ. എന്റൊലുമു കോഴിക്കാവാഞ്ഞികൻ തൊടര്ന്തുമു ഇവരിൻ്റെ വീട്ടെ കുരിവിച്ചി കൊണ്ടേ ഇരുന്തതാലേ “ഇങ്ക കോഴി വാരപ്പതില്ല” എൻ്റു പോട്ടു ഒൻ്റെ പടക്കൈക്ക എമുതിപ്പോട്ടാർ അതർകു പിരകു കാവാഞ്ഞി പിരശ്ചിനെ കൊങ്കുമു ഇല്ലാമ ഇരുന്തതു. എൻ്റൊലുമു ഊരിലു കോഴി തിരുട്ടു നിന്നു റപാഴിലു കൂട്ടേ ഓട്ടയുമു തൂക്കിക്കൊണ്ടു പോറാംക, ഇനി ഊരുക്കുംള കോഴി വാരപ്പ മുഴയാതു എൻ്റെ നിലക്കു സന്തരവിംഗ്കമു വന്തതിനാലു തുപ്പരവാ കോഴി വാരപ്പകാമലു ഇരുന്തവർ. കിനിനൊസ്സിക്ക ഒരു നാട്ടുകുകോഴി പണ്ണണ്ണയ ഇപ്പ ആറമ്പിച്ചി വൈച്ചിരുക്കിന്റെ ചന്കരിൻ്റെ വീട്ടു അഴക്കഴി പോയ കോഴി വാപ്പ കുരിത്തു കതെപ്പാരു സന്തരവിംഗ്കമു, അപ്പത്താൻ ചങ്കരു ഒരു ജാഥ്യാ കൊടുത്താർ അണ്ണന്ന

ஒன்றிரண்டு கோழிய இரகசியமாக வளவுங்கோவேன் பிள் ஈளகளுக்கு தொரியவே போகுது. உங் கட கோடிப்பக்கத்தில் ஒரு பத்து கோழிய ரகசியமா வளவுங் கோவன். ஆனால் சுந்தரலிங்கம் அதற்கு மறுத்துப்போட்டார். தம்பி கோழி இரகசியமாக வளர்க் கேலாது, கோழிக்களவாணிகள் யாரின்ட வீட்ட சேவல் கூவது என்று பார்த்துட்டு அது குஞ்ச சேவலா முத்தின சேவலா என்று அது கூவறத வச்சு கணக்கு போட்டுத்தான் திருட வாராங்க தம்பி. இது திரும்பவும் எனக்கு கரைச்சல் வேணாம் என்று சொல்லி போட்டார். என்றாலும் சங்கர் விட்டபாடில்ல. சுந்தரலிங்கமண்ண கோழி களவாணி களுக்காக உங் கட ஆசைய இந்த வயசுல இழக்க முடியாதன்ன அப்படியென்றா உங்களுக்கு நான் பத்து பேட்டு கோழிகளதாறன் கொண்டு போய் வளவுங்கள்ன என்று தான் மனுசி பாக்கியம் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று சொல்ல கொண்டு வந்து வளத்தவர் அந்த பத்து போட்டில ஒன்று தான் இன்றைக்கு காலையில கூவிப்போட்டுது என்றுதான் இத்தன கலவரத்தில சுந்தரலிங்கம் நிக்கிறார்.

நீங்க தயவு செய்து சங்கர்கிட்ட இந்த கோழிய கொண்டு போய் கொடுங்கோ அந்த பொட்டு சிவப்புத்தான் சேவல், இல்லாட்டி இண்டைக்கு இரவைக்கு வீட்டுக்க இறங்குவாங்கள் என்று பறுப்புக்கத்தொடங்கினார் பாக்கியம் வேறு வழியில்லாமல் அந்த கூவின சேவல் குஞ்சை ஒரு பேக்கில வைச்சு கொண்டு சுந்தரலிங்கம் சங்கரின்ற வீடு நோக்கிநடக்கத் தொடங்கினார்.

போற வழியில அரசடி சந்தி கடையில சுந்தரலிங்கத் தின்ர நீண்டகால நண்பன் கந்தசாமி ரீ குடிச்சுக் கொண்டிருந்தவர்,

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

இதுதான் என் வாழ்கையில் மிக சிறந்த மருந்து ஒரு நாளைக்கு குறைந்தது 20 மையிலாவது சைக்கிள் ஓடுவன், அதுவும் அதிகாலை சந்தைக்கு மரக்கறி, வாழ்முக்குலை கட்டுறது எல்லாம் இதிலதான், இன்றைக்கு வரைக்கும் ஒரு நோயும் இல்லை என்றார் சித்தப்பா, அப்ப ஏன் சித்தப்பா வேண வரச்சொன்னீங்கள் அப்ப சைக்கிலை ஒழுங்கு பண்ணுங்கோ என்றேன். அப்பா அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை இன்றைக்கு வேணில் போய்ப்பார்ப்போம் என்றார் நானும் சித்தப்பாவும் அப்பாவும் திருவள்ஞவர் நகருக்கு புறப்பட்டோம்.

சித்தப்பா இந்த ஊரைப் பற்றி கொஞ்சம் சொல்லுங்கோவேன் என்றேன் ஓம் இராசன் அந்த ஊருக்கு போகமுதல்ல அத பற்றி கொஞ்சம் ரேணுக்கு தெரிஞ்சா நல்லதுதானே என்றார் அப்பா. ரேணு கிளிநொச்சி ஒரு குடியேற்ற மாவட்டம் வெவ்வேறு காலங்கள் விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பும், இடம்பெயர்வு காரணத்தினால் மக்கள் யாழ்பாணத்திலை இருந்தும் மூல்லைத்தீவு, மன்னார், மலையகம், கிழக்கு மாகாணத்திலிருந்தும் குடியேறினவ. 18ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இன்று வரைக்கும் பல காலகட்டங்களாக இந்த குடியேற்றங்கள் இங்க நடந்திச்ச. ஆனால் 18ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு கிளிநொச்சி வன்னி இராசதானியின் ஒரு நகரமாக இருந்தது. தமிழர்கள் மிகச்சிறப்பாக பூர்வீகமாக வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உருத்திரபுரம், பூநகரி, கோணாவில், ஊற்றுப்புலம், அக்கரையான் போன்ற இடங்கள் இருந்து கிடைத்திருக்கு என்றார்.

உழைக்கும் சமுகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

அப்பா குறுக்கிட்டு உருத்திரபுரம் உருத்திரேஸ்வரர் ஆலயம் சோழர்கால முன்பிருந்த கிளிநொச்சி மக்களின் வாழ்விடத்தின் ஒரு அடையாளம் என்றார், ஒரு வரலாற்று பாரம்பரியம் மிக்க மண்ணின் காற்றை சுவாசிக்கின்றோம் என்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது சித்தப்பா தொடர்ந்தும் போசத்தொடங்கினார்.

இந்த குடியேற்றங்களில் முக்கியமான இடப்பெயர்வு குடியேற்றம் 1952 முதல் 1984 வரை மலையகத்திலிருந்து நடைபெற்ற இடப்பெயர்வு குடியேற்றம். மலையகத்திற்கு வெளியில் கொழும்பு மற்றும் தென்மாகணத்திலிருந்தும் தமிழர்கள் இந்த இடப்பெயர்வின் குடியேற்றவாசிகளாக இங்கவந்து குடியேறினவ என்றார், ஓம் ஓம் நான் மலையக மக்களின் வாழ்வியல் தொடர்பான பல ஆங்கில கட்டுரைகள் படிச்சிருக்கிறன், ஆனா இதுவரைக்கும் அந்த சமூகத்தினர் வரலாற்றை ஒழுங்குப்படுத்திய வரலாறாக யாரும் பதிவு செய்யவில்லை என்றேன்.

அது மிகப்பெரிய தவறு என்றார் அப்பா.

நாங்கள் திருவள்ளுவர் நகருக்குள் வந்து விட்டோம் என்றார் சித்தப்பா, இந்த கிராமத்தைப்போல கிளிநொச்சி நகரத்தினர் தென்மேற்கு பகுதிகளில் பல கிராமங்கள் இந்த இடப்பெயர்வு குடியேற்றங்கள் நடந்திருக்கு. பல கஸ்ரமான அனுபவங்களைத் தாண்டி இந்த சனங்கள் தங்கட வாழ்வுக்காக இன்றைக்கும் போராடி கொண்டிருக்குதுகள் என்றார் சித்தப்பா.

சித்தப்பா நீங்க எப்படி இந்த ஜந்து வீட்ட தெரிஞ்சனீங்க மிகவும் வறுமையில் வாழ்ற ஆக்கள எப்படி கண்டு பிடிச்சனீங்கள் என்று கேக்க, இல்ல ரேணு எனக்கு அந்தளவுக்கு விஞ்ஞானபூர்வமா வறுமையை அளவிட தெரியாது, நாங்க இப்ப முதல்ல போறது சுரேஸ் குடும்பம் எங்கட குடும்பத்தோட நீண்டகாலமா நல்ல உறவில இருக்கிற ஒரு குடும்பம். சுரேசினர் அப்பாவும் என்ற அப்பாவும் நல்ல நண்பர்கள். என்ற அப்பாக்கு தோட்ட வேலைக்கு நல்ல உதவியா இருந்தவர்தான் சுரேசினர் அப்பா கறுப்பையா, அந்த நாட்களில நாங்க பள்ளிக்ஷுடம் போகைக்குள்ள கறுப்பையா எங்கட தோட்டதில வேலை செய்யிறதுக்கு இங்கேயிருந்து நடந்து வாறவர் இப்ப கறுப்பையாவுக்கு 70 வயசாயிருச்ச செல்லில காயப் பட்டதால எழும்பிநடக்க மாட்டார், சுரேஸ் தான் குடும்பத்தை பார்க்கிறான் என்றார், ஓ ஓ இந்தா, ஓ இது தான் வீடு வேன நிப்பாட்டுங்கோ என்றார் சித்தப்பா.

சாரம் கட்டிய இளைஞன் கொஞ்சம் கோணலாக நடந்து வந்து அந்த பழைய இரும்பு கேற்றை திறந்தார். சித்தப்பா என்னடா இன்றைக்கு பால் கொடுத்து போட்டியே என்றார், ஆமா இராசன்ன என்றார் அந்த இளைஞன், இவர் தான் சுரேஸ் என்றார் சித்தப்பா, இது என்ற அண்ண சிவமாறன் இவ ரேணு, நான் சொன்னன் தானே என்னவோ ஆய்வு செய்ய போறாவாம் என்றார் சித்தப்பா, இல்ல சித்தப்பா நான் ஒரு ஆய்வு செய்ய வரயில்ல, ஒருக்கா இங்க இவையோட வாழ வந்திருக்கிறன் என்று சொல்லுங்கோ என்றன் நான் சொல்லி வாய்மூடயில்ல அப்பா ஆ... என்றார் என்னவென்று கேட்டேன் தலையில தடி முட்டிபோட்டு என்றார்.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

வாசல்ல ஒரு வயசான அம்மா இருந்தா, அவ சுரேசின்ர பாட்டி என்றார் சித்தப்பா, சுரேசின்ர அப்பாவும் அம்மாவும் எங்கள வரவேற்றவ ஒரு சிறிய கல்வீடு அரைகுறையாக கட்டப் பட்டது போலிருக்கு ரெண் டு உடைந் த மரக்கதிரைகளும் மூன்று உடைந்த பிளாஸ்டிக் கதிரைகளும் வட்டமா அந்த சின்ன விறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்திச்சு.

நாங்கள் கதிரையில் இருக்க வாசல்ல இருந்த பாட்டி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவா பின்ன மெதுவாக எழும்பி என்னட்ட வரத்தொடங்கினா 90 வயசிலும் கண் நல்லா தெரியது காது நல்லா கேட்குது கால் நல்லா நடக்குது என்றார் சித்தப்பா, அது தேயில தோட்டம் உருவாக்கிய உடம்பல்லோ என்றார் கறுப்பையா என கிட்ட வந்த பாட்டி என்னை இன்னும் உற்றுப்பார்த்தார் எனக்கு ஒரு மாதிரியாக பயமாக இருந்தது.

என்னம்மா அப்பிடி பார்க்கிறீங்க என்றார் சுரேசின் அம்மா, உனக்கு தெரியலையா யாரு வந்திருக்கிறதென்று தள தளத்த குரலில் திரும்பி தன் மகளை பார்த்து கேட்டா, சரி நீங்க சொல்லுங்க என்றார் சுரேசின் அம்மா. அவர் மெதுவா என்ற முகத்தைத் தடவ தொடங்கினா நான் எழும்பிட்டன் “ஐயோ என்ற பாப்பாத்தி வந்திருக்குது” என்டு சுத்தமாக அழுத் தொடங்கினார் என்னைக் கட்டிப் பிடித் து அழுத் தொடங்கினார் என்னால் ஒண் டும் செய்ய முடியவில்லை நான் அப்படியே உறைந்து போனேன் பாட்டி என்னை பாப்பாத்தி என்று சொன்னதும் சுரேசும் அவரின்ற அப்பாவும் அம்மாவும் எல்லாரும் ஓவென்று அழுகினம்.

இன விடுதலையில் தொட்க்கீமை சமூக விடுதலையிலிருந்து நான் தொடங்கி இருக்கின்றது.

சித் தப் பா மெதுவாக எழுந்து வந்து பாட்டியை அணைத்துக்கொண்டு ஒரு கதிரையில் அமர வைத்தார். கொஞ்ச நேரத்தில் எல்லாம் ஒரே அமைதி இப்ப சுரேசின்ற அம்மா என்னட்ட வந்து என் கையைப்பிழிச்சு வீட்டுக்குள் கூட்டிட்டு போனா. அங்கே அந்த சுவரில் சாமிபடங்கள் வைத்திருந்த பலகையை எனக்கு காட்டினார். அந்த சாமிபடங்களோடு ஒரு படம் அதுக்கு கீழ் “மாவீரர் பாப் பாத்தி” எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆச்சரியம் அந்தப் பிள்ளையின் முகமும் என்ற முகமும் ஒரே மாதிரி இருந்தது நான் அப்பாவை உள்ளே கூப்பிட்டேன் அப்பா உள்ளே வந்தார் அங்க பாருங்கோ பாப்பாத்தி என்றேன் அப்பா படத்தை பார்த்திட்டு அதிர்ந்து போனார் என்ன ரேணு நீயும் அந்த பிள்ளையும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறியள் என்றார்.

சித் தப் பா எங்கள் வந்து இருக்க சொல்லி கூப்பிட்டார். கனத்த இதயத்தோடு வீட்டுக்கு வெளியே வந்தோம். பாப்பாத்தி இவைக்கு ஒரே பொம்புளபிள்ள மூன்று பொடியள் மூத்தவன் மாவீரனாகிட்டான் இரண்டாவது பொடியன் மூள்ளிவாய்க்கால்ல குண்டிடப்பட்டு செத்துப்போனான் அதிலதான் கறுப்பையா அண்ணாவும் சரஸ்வதி அக்காவும் காயப்பட்டவே என்று சுரேசின்ற அம்மா அப்பாவ காட்டினார், அப்போதுதான் சுரேச பார்த்தனான் அவருக்கு ஒரு கால் பொய்காலா இருந்திச்சு. இது என்ன என்று சுரேசின் கால பார்த்து கேட்டனான், இவன் ஒரு முன்னாள் போராளி யுத்தத்தில் காலை இழந்து கடைசி வரை போராடி பின்பு கைது செய்யப்பட்டு தடுப்பில இருந்து வந்தவன். இப்ப இவன் தான் இந்த குடும்பத்தின் காவலன் என்றார் சித்தப்பா. கால் மட்டுமில்ல உடம்பு முழுக்க காயம்

சில இடங்களில் இன்னும் குண்டு உடம்பில இருக்குது என்று சொல்லினம் என்றார் சுரேசினர் அம்மா. அவன் தானம்மா இந்த ஏலாத் காலோட உடம்பில காயங்கள் சுமந்து கொண்டு எங்கள் மூன்று பேரையும் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறான் என்ற போது அவர் கண்களிலிருந்து மளமளவென்று கண்ணீர் ஊற்றியது. என்ன வேலை செய்யிறியள் தம்பி, என்று அப்பா கேட்டார் சுரேஸ் சிரித்துக்கொண்டே மாடு வளக்கிறன் என்றார். அப்பா எத்தனை என்றார் ஜந்து பால்மாடு நிக்குது என்றார் சுரேஸ்.

என்ற கண்ணுக்குமுன்னே பாப்பாத்தியின் முகம் திரும்பவும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது ஆனா திரும்பவும் பாப்பாத்தியின் கதையை நான் தொடங்க விரும்பேல்ல, ஒருக்கா சுரேஸினர் மாட்ட பார்ப்போம் என்றார் அப்பா ஓ வாங்க வாங்க இன்டைக்கு இன்னும் மாட்ட மேய்க்க கட்டயில்ல உங்களுக்கு காட்டத்தான் வைச்சிருக்கிறன் என்று கூட்டிக்கொண்டு போனார்.

காணியின் முகப்பிலே வீடு இருக்குது வீட்டுக்கு பின்புறம் போனா ஆ... ஒரு அழகான ஓவியம் போல் இயற்கை விரிந்து கிடக்குது. தென்னை மரம், பலா மரம், மரக் கறித் தோட்டம், வேலியோரத் தில மாமரம் பின்பக்கத்தில வாழை என்று எங்கு பார்த்தாலும் பசுமையா இருக்கு இது ரெண்டு ஏக்கர் காணி அப்பா எங்கட நாலு பேருக்கும் அரையேக்கர் படி பிரிச்சாரு இப்ப மூன்று பேரும் இல்லாமல் போட்டினம் என்றதாலே நான் தான் இந்த முழுத்தோட்டமும் செய்றன் என்றார் சுரேஸ்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

காணியின் கடைசிப் பகுதியில் மாட்டுக்கொட்டில் இருக்குது. மொத் தமாக பெரிய மாடுகள் ஜந் தும் மூன் று கன்றுக்குட்டிகளும் இருக்கு, மாட்டுக்கொட்டில் சுற்றி சீயோ திரி புல்லு காடு போல் வளர்ந்து இருக்கு. அந்த மாட்டுக்கொட்டிலின்ற மூலகைக்க பாப்பாத்தி மாட்டுப் பண்ணை என்று எழுதியிருந்தது.

தங்கச்சிக்கு மாடு என்றா உயிர் தங்கச்சிக்கென்று தான் அப்பா மாடு வாங்கி விட்டவர் அந்த மாடு கூட எங்கட இராசன் அண்ணன் தான் தந்தவர். ஓம் நான் இங்க வந்தா எனக்கு ஒரே அரியண்டம் தருவாள் பாப்பாத்தி எனக்கு ஒரு மாட்டுக்கள்று தாங்கோ என்று, அந்த பிள்ளை வளக்க தான் கொடுத்தனான் என்று பெருமுச்சு விட்டார் சித்தப்பா. எல்லாம் நடந்து முடிஞ்சு போசுக் என்றார், திரும்ப வீட்டுக்கு வந்தம் 10 மணியாகிருச்சு எல்லோருக்கும் தேசிக்காய் தண் ணி அம் மா கொண் டு வந் தா என் னம் மா பாப்பாத்தியின்ற மாட்டு பண்ணைய பார்த்தீங்களா என்றார் அம்மா, ஓம் என்று தலைய ஆட்டினேன்.

சித்தப்பா நாங்க இன்றைக்கு வேற வீட்ட போறமே என்றேன், ஓம் இன்னும் நாலு வீட்டுக்கு போகனும் என்றார், இல்ல சித்தப்பா இன்றைக்கு இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் செலவளிப்போம் என்றேன். அப்ப நீ நின்று கதை ரேணு நானும் இராசன் சித்தப்பாவும் இங்கு ஒரு இடத்திற்கு போயிட்டு வாரம் என்று சொல்லிப் போட்டு அவ வெளிக்கிட்டவை, உடனே சுரேஸ் அப்ப இவாவுக்கு மத்தியான சாப்பாடு என்றார், இல்ல சாப்பாடு எல்லாம் முக்கியம் இல்ல இத்தனைக்கும் நடுவில் நீங்க வாழ்ம

வாழ்க்கை தான் இன்றைக்கும் என்ன பொறுத்தவரைக்கும் என்ற சாப்பாடு, கொஞ்சம் நேரம் அம்மாவோடையும் அப்பாவோடையும் கதைப் போம் என்று கதைக்கத் தொடங்கினன்.

அந்த பாட்டி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தா, ஜயா இப்ப நீங்க தோட்டத்தில வேலை செய்யிறதில்லையே என்று கேக்க என்னால் ஏலாதும்மா கொஞ்சம் நேரம்கூட நிற்க ஏலாது சுரேஸ் இருக்கிறதால் அவன் இந்த மாட்ட வளத்து எங்களுக்கு கஞ்சி ஊத்துகிறான் என்றார் சுரேசினர் அப்பா. ஒரு காலத்தில நான் திருவையாறுக்கு உங்கட சித்தப்பா வீட்டுக்கு வேலைக்கு போறனான் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமா என்னையும் என்ற காணியில தோட்டம் செய்றதுக்கு உங்கட சித்தப்பான்ற அப்பா ஊக்குவிச்சவர் பிறகு நான் இங்கேயும் அங்கேயும் வேலை செஞ்சேன் என்றார்.

எல்லாப் பிள்ளைகளையும் கஸ்டப்பட்டு உழைச்சு படிக்க வைச்சவர் என்றார் சுரேசினர் அம்மா மூத்தவன் ஏல் படிக்கக்குள்ளதான் இயக்கத்திற்கு போனான் போய் மூன்று வருசத்தில மாவீரனாகி விட்டான், உங்கட சித்தப்பான்ற மகனும் இவனும் மூல்லைத் தீவு சண்டையிலதான் மாவீரனானங்க, அதற்கு பிறகு தான் பாப்பாத்தி போனிச்சி என்றா அம்மா, அவான்ற உண்மையான பேரே பாப்பாத்தியா என்று கேக்க, இல்லையம்மா அவாவுக்கு ராகினி தான் உண்மையான பேர் என்ற அம்மாவுக்கு இங்க இவாவுக்கு இராக்காயி அதுதான் அவவுக்கு ராகினி என்று வைச்சோம் வீட்டுக்குத்தான் பாப்பாத்தி என்று கூப்பிடுவோம். எப்ப பார்த்தாலும் பாப்பாத்தி மாரியே பறந்து பறந்து ஓடித்திரியும்,

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

அவனும் ஏன் வரைக்கும் இந்தஸ்கல்லதான் படிச்சிச்சு நல்லா படிப்பா தான் ஒரு மாட்டு டொக்டராக வரவேணும் என்று தான் ஏன் படிச்சிச்சு என்றா அம்மா. அவாவுக்கு மாடு என் றா உசிரம் மா சின்ன வயசில இருந்து மாடு வாங்கித்தாங்க தாங்க என்று கரச்சல் படுத்தித்தான் உங்கட இராசன் சித் தப் பா ஒரு மாட்டுக் கன் று அதுக்கு பிறந்தநாளுக்கு பரிசா கொடுத்திச்சு என்றார் சுரேசின் அப்பா.

நல்லா படிச்சிச்சு கொண் டிருந்தா, அன் ணா வீரச்சாவு அடைஞ்சுதும் ஏன் டெஸ்ட் எழுதிப்போட்டு ரிசல்ஸ் வர முன்னுக்கு போய்ட்டா என்றார் சுரேஸ். ஓ.. அப்பிழியா என்ன ரிசல்ஸ் வந்தது 2A 2B எடுத்துச்சி அது இருந்திருந்தா இன்றைக்கு ஒரு வெட்டந்ரி டொக்டராக வந்திருக்கும் என்றார் சுரேஸ் இயக்கத்தில இருக்கக்குள்ள தான் ரிசல்ஸ் வந்திச்சு நாங்கள் வரச் சொல்லி எவ்வளவோ கேட்டோம் வர மாட்டன் என்று சொல்லிரிச்சு, ஒரே ஒரு பொம்பிள பிள்ளை என்று நாங்களும் எத்தனையோ முயற்சி செய்தோம் கடைசியில திருகோணமலையில ஒரு சண்டையில வீரச்சாவு அடைஞ்சிடுச்சி, அந்த நேரம் நாங்களும் இடம்பெயர்ந்து இருந்ததால எண்ட பிள்ளைய இந்த வீட்டுக்குகூட கொண் வேர முடியல அப்படியே கொண்டு போய் அடக்கம் பண்ணிட்டோம், பாப்பாத்தி செத்தபிறகு தான் ரேகனும் செல்லடிப்பட்டு செத்துப்போனான் இப்ப நாங்க ஏதோ உயிர் வாழ்ந்து, ஆனா இந்த உலகத்திற்கும் எங்களுக்கும் எந்த தொடர்பும் இல்ல, நல்லது கெட்டது ஒன்றுக்கும் போற்றில்ல ஆக இராசனர் வீட்டுமட்டும் போவும் இராசன் தான் எங்களுக்கு எல்லாம் என்றார் அப்பா. என்ன கதைச்சுக்கொண்டே இருக்கீங்க உலை வைச்ச பாப்பாத்திக்கு சாப்பாடு கொடுக்கலாம் தானே என்றார்.

இராக்காய் பாட்டி. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கேல்ல அது உங்கள பாப்பாத்தி என்றே நினைச்சிடுச்சி என்றார் சுரேஸ் எனக்கு ஆச்சரியமும் ஆனால் புதிய அனுபவமுமாக இருந்தது.

என்ன சாப்பிடுவீங்க மத்தியானம் என்றார் சுரேஸ், இங்க நீங்க வழுமையா சாப்பிடுற சாப்பாட்டை தாங்கோ என்றேன், அம்மா சாப்பாடு செய்யத்தொடங்கினா, நானும் கொஞ்ச நேரம் அந்த பாட்டியோட கதைக்க தொடங்கினேன். அவருக்கு வயது 90 தாண்டியிருந்தாலும் அவரது பார்வை, நினைவுகள், எதிர்ப்பார்ப்புக்கள் எல்லாமே இளமையாகவே இருக்குது. அவரினர் கைய பிழிச்சன், என்ன இந்த கைய பார்க்கிறீயா இந்த இராக்காயி பதினெந்து வயசில கொழுந்து பிடிங்கத்தொடங்கினேன் ஏறாத மலையில்ல இறங்காத பள்ளியில்ல அட்டை கடிக்காத நாளில்ல பத்து பிள்ளைய பெத்தன் எல்லாரும் அங்க தோட்டத்திலதான் இருக்கிறாங்க இந்த பிள்ள சராஸ்வதிய இங்க கறுப்பையாக்கு கட்டிக்கொடுத்தம் என்றார், மாடுகளை மேய்க்க கட்டிவிட்டு சுரேஸ் வந்து வெளியில கதிரையில இருந்தார், இவன பாரம்மா இவன் தான் எங்கட குடும்பத்தினர் ஒரே வாரிச இத்தனைக்கு பிறகும் சலிக்காம உழைச்ச குடும்பத்த காப்பாத்துறான். ஒரு கால் இல்ல, ஒரு கையில் நாளுவிரலு சரியா இயங்காது, முதுகுப்பக்கம் சில நேரத்துல உணர்ச்சியில்லன்னு சொல்லுவான், ஆனால் இந்தக் குடும்பத்துக்காக எப்ப பார்த்தாலும் பாடுபடுநான் என்கு சொல்லிக்கொண்டே இராக்காயி பாட்டி அழுத்தொடங்கினா இப்படியே ஒவ்வொரு நாளும் கண்ணீரும் கம்பளையுமா நாட்கள் கடக்குது என்ற இராக்காயிப் பாட்டி. ஆனால் நான் என் னை அறியாமலே அக் குடும் பத் தின் ஒரு பாப்பாத்தியாகவே மாறிக் கொண்டிருந்தேன்.

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

அத்தியாயம் : 07

நானை விடைபெறுவதற் கான நேரம் ,
எப்படித்தான் ஒரு மாதகாலமும் முடிந்ததோ
தெரியேல்ல, அம்மா யு கே யிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும்
ஒக்கெட்ட மாத்தி டேட்ட போட்டுக்கொண்டு வாங்கோ
பதினைஞ்சு நாளைன்று போய் இவ்வளவு நாளா நிக்கிறீங்க
என்று புறபுறுத்துக் கொண்டேயிருந்தா. ஒரு மாதிரி
நாளைக்கு போகப்போறம் நிறைய நினைவுகள் மனசு
முழுக்க நிறைஞ்ச இருக்கு பாரமான கதைகள் ,
சவால்களைத்தான்டி நீந்திக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள்
இப்படி கூயிரம் நினைவு களோடு விடை பெறுகிற நேரம்
வந்திருக்கு.

இன்றைக்கு கடைசி நாள் சுரேசினர் வீட்டுக்கு போய்
பயணம் சொல்லிப்போட்டு வரப்போரன் இந்த ஒரு
மாதக்காலத்தில நான் தான் அந்த வீட்டினர் பாப்பாத்தி.
காலையில போனா பின் னேரம் வரைக்கும் அந்த
குடும்பத்தில ஒருத்திய போல இருந்திட்டன். இந்த ஒரு
மாசத்தில அந்த ஊரின்ர பிள்ளைகள், பெரியவங்க,
பெண்கள் என்று நிறைய பேரோட பழகிபோட்டன். எப்படி
விடைபெற போறேனோ தெரியவில்லை என்ற பெரு
மூச்சடன் நானும் அப்பாவும் ஆட்டோவில சுரேசினர் வீட்ட
வெளிக்கட்டம். சித்தப்பாவும் சித்தியும் இன்டைக்கு வீட்டில
இல்ல, யாழ் ப்பாணத்தில இருந்து எங்கட தூரத்து
உறவுக்காரர் இன்றைக்கு வாரீனம் என்று சமைக்கிறதுக்கு
தேவையான சாமான் வாங்க போயிட்டினம், இரவைக்கு

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

கொஞ்ச சொந்தக்காரருக்கு அப்பா சாப்பாடு கொடுக்க போராரென்று சொன்னவர் அதற்கு அவை ஆயத்தப் படித்தினம்.

இப்போது கோடைக்காலத்தின் முடிவில் சில நாட்களாக மெல்லிய மழைத்தூறல் கிணிநொச்சியில் தூறினதால் எங்கும் பசுமையை காணமுடியது. யுத்தம் முடிந்து பத்து வருடங்களாகியும் இன்னும் திருவள்ளுவர் நகருக்கான பிரதான வீதி புனரமைக்கப்படாமல் இருப்பதை ஒருவரும் இன்னும் கண்டுக்கொள்ளல்ல என்று அப்பா ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லுறவர் ஆனால் இன்றைக்கு வீதியில் கல்லு போட்டு இருக்கு ஏதோ மாற்றம் நடந்திருக்கு என்றேன். நானும் இராசனும் இந்த ஒரு மாதத்தில் எடுத்த முயற்சியின் விளைவதான் இது என்றார் அப்பா. இங்கிருக்கும் சில திணைக்கள் தலைவர்களோடு இருக்கும் தொடர்பினால் இது நடைபெற தொடங்கியிருக்கு போல என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

சுரேசின் வீட்டில இந்த ஒரு மாதத்தில் கனக்க மாற்றங்கள் நடந்திருக்கின்றதை தூரப்போகும் போதே தெரியுது, வீட்டுக்கு பெயின்ட் அடித்திருக்கினம், சரிந்து கிடந்த வேலிகள் எல்லாம் வெட்டப்பட்டிருக்குது, வீட்டுக்கு புதுகேட் எல்லாம், நல்ல மாற்றங்கள் என்று நான் சொல்ல, இல்ல ரேணு நாம ஒன்றும் காச கொடுக்கயில்ல, ஆனால் நாம வந்திருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடங்களும் ஏதோ நம்ம சுழல்ல சில மாற்றங்கள் நாம் ஏற்படுத்த முடிந்திருக்குது என்டு அப்பா சொல்ல சுரேசினர் வீட்டுக்கு வந்தம்...

விடுதலையை கவுக்காத ஒரு கிளம் விடுதலையைப் பெற்றநாக வரவாறு இல்ல.

இன்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை என்ற படியால் வழமையாக இங்கு வாற பிள்ளைகள் எல்லோரும் வந்து நிக்கினம். பாப் பாத்தி அக் கா வந்திட்டா என்று சின் னான் கத்திக்கொண்டே ஓடிவந்தான். எல்லோரும் ஓடிவந்தார்கள் இந்த சின்னஞ்சிறு மலர்களை திரும்ப எப்போது வந்து பார்ப்பேனோ தெரியயில்லை என்ற மனப்படப்போடு வீட்டுக்குள் வந்தோம், சுரேசின்ற அம்மா மதிய சாப்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறா, இராக்காயி பாட்டி குளித்துக் கொண்டிருக்கிறா, இத்தனை நாளும் நான் கேட்டு தராத சுரேசின் கவிதை கொப்பியை மேசையில் வைத்துவிட்டு மாடு மேயக்கட்டுவதற்காய் போய்விட்டார் சுரேஸ். என் கண்கள் மேசையிலிருந்த கவிதை கொப்பியை பார்த்ததை கருப்பையா ஜயா கண்டுட்டு பாப்பாத்தி உன்ட இது குடுக்க சொன்னான்மா மாடுகட்டிட்டு வாறன் என்று சொல்லிட்டு போயிருக்கிறான் என்றார்.

அப் பாவும், கருப்பையா ஜயாவும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் நான் வழமை போல அம்மாக்கு சமைக்க உதவி செய்துகொண்டிருந்தேன். ஊர் பிள்ளைகள் வெளியில் விளையாடுக்கொண்டிருந்தாகள் எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் நேரம் கொடுக்க வேணும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். பாப்பாத்தி இனி எப்பம்மா வருவா என்றா சுரேசின்ற அம்மா, வருவனம்மா ஒரு வருசத்தில் ஒருக்கா என்றாலும் வருவேன் என்றேன். நீ வந்த பிறகு எங்க பாப்பாத்தியே இந்த வீட்டுக்கு வந்திட்டதாகத்தான் நாங்க நினைக்கின்றோம், என்றுசொல்ல அம்மாவின் முகத்தில் ஒரு மின் னல் மின் னியது போனிருந்தது. நேற் றிரவு ரொம்பநேரமா சுரேஸ் படுக்கையில்ல நீ கேட்ட அந்த

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

கவிதைக் கொப்பியில் கொஞ்ச கவிதையை எழுதி முடிச்சிட்டு கொடுக்கனும் என்டு வைச்சி எழுதிக்கொண்டே இருந்தான். உனக்கு தெரியும் தானே பாப்பாத்தி அவளின்ற கையில் கூட நல்ல உணர்ச்சியில்லம்மா என்றா அம்மா. எனக்கு கவிதை என்றா நல்ல விருப்பம் அதுதான் சுரேசுக்கு நல்லா கவிதை வரும் என்று சொன்னதும் அவரிட்ட கவிதை இருந்தா தரச்சொல்லிக் கேட்டனான், இத்தனை நாள் வைச்சிருந்து போறறன்று தான் தாரார் என்றேன். சுரேசுக்கு சரியான கூச்ச சுபாவும் அதுதான் யாரோட்டையும் அதிகமாக கதைக்கிறதில்ல எப்பவும் ஏதாவது யோசிப்பான் இல்லாட்டி ஏதாவது எழுதுவான் என்றார் அம்மா. சுரேசின் கவிதைகளை பார்க்க உள்ளம் ஏங்கியதை ஏதோ வகையான புதிய உணர்ச்சியாக எனக்குள் ஏற்பட்டதை உணர்ந்தேன்.

குசினிக்கு வெளியே வந்து சுரேசின் கவிதை கொப்பியை எடுத்தேன் மிக கனதியான கொப்பி நிறைய கவிதைகளை தாங் கியிருப்பதைப் போலிருந்தது. கொப்பியை கையில் வைத்துக்கொண்டே பாப்பாத்தியின் படத்தைப் பார்த்தேன். அதற்கு இன்று புதிய மாலை கூடப்பட்டிருந்தது. என்னம்மா புதுசா இன்றைக்கு மாலை போட்டிருக்கியள் என்றேன், இன்றைக்கு தான் அவள் வீரச்சாவு அடைந்த நாள் என்றா அம்மா.

அப்பாவும் கருப்பையா ஜயாவும் ஏதோ மணலாறு கொக்குத்தொடுவாய் என்று பேசிக்கொண்டிருந்தினம் ஓம் அந்த சண்டையில் தான் பாப்பாத்தி வீரச்சாவடைந்தவா என்று நினைத்துக்கொண்டேன். வழமையாக பாப்பாத்தி வீரச்சாவு அடைந்த நாள்ள ஊர் பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடும்

பரிசும் சுரேஸ் கொடுப்பான் என்று கருப்பையா ஜயா அப்பாக்கு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். பாப்பாத்தி வீரச்சாவடைந்த நாளில் நான் விடைபெறும் நானும் ஒன்றாக வந்திட்டதே என்பது எனது நெஞ்சில் முள்குத்துவது போலிருந்தது.

சுரேசின் கவியதப்புத்தகத்தை கையில் வைத்துக் கொண்டு வெளியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பின்னளகளிடம் சென்றேன் பாப்பாத்தி அக்கா ஒருக்கா எங்களோடு வந்து இந்த மரத்து மேழே ஏறி நில்லுங் கோவேன், நாங்க எங்க எங்க ஒளியிறும் என்று நீங்க மரத்துக்கு மேல் இருந்து சொல்லனும் என்றார்கள். இது ஒரு அடர்ந்த ஆனால் படர்ந்த மாமரம், கீழிருந்தே கிளைகள் இந்த பின்னளகளோடு இந்த மரத்திலேறி ஓவ்வொரு நாளும் விளையாடுவேன். சரி நீங்க எல்லாரும் ஓடி ஒளியுங்கோ என்றேன் பின்னளகள் ஒளிந்த பின்பு நான் மரத்திற்கு மேல் ஏரினேன் எங்கும் அமைதி நான் பின்னளகளை கண்டுப்பிடிக்க வேணும் கிட்டத்திலும் தூரத்திலும் அவ ஒளிந்திருக்கினம், என் கண்கள் அவய தேடுது ஆனால் அவையையும் தாண்டி தூத்தில் யாரோ அங்க ஏதோ ஜயோ! அந்த மாடு சுரேசை இமுத்துக்கொண்டு போகுது என்னப்பா,! சுரேஸ் மாட்டோடு போராடுது என்று மரத்திலிருந்து குதித்தேன் என்ன ரேணு? என்றார் அப்பா இங்க வாங்கோ, என்று ஓடினேன். மாடு இமுத்த இமுவையில் சுரேஸ் கீழே விழுந்துப்பார் அவரது மரக்காலும் கழன்று விழுந்து விட்டது சுரேஸ் அப் படியே நிலத்தில் இருந்து மெதுவாக எழும்புகிறதை பார்க்கும் போது என்னையறியாமலே நான் அவரை அணைத்து தூக்கினேன்.

நான் எழும்புவேன் பாப்பாத்தி விடுங்கோ என்றார். இல்ல நான் தூக்கிறேன் என்று தூக்கி விட்டேன். இரண்டு கைகளில் காயம் இரத்தம் வடிகின்றதே என்றேன். இது ஒன்றுமில்லை இது எப்பையும் நடக்கிறது. காலையில யாரோ வெடி கொழுத்தி போட்டினம். அதுதான் எல்லா மாடுகளும் வெருண்டுகொண்டு நிக்குது என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் காலை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டார்.

இருவரும் ஒடிய மாட்டை இமுத்துக்கட்டி விட்டு திரும்பி வந்தோம். ஆச்சரியம் ஒளிந்த பிள்ளைகள் அப்படியே ஒளிந்திருந்தார்கள் ஜயோ மறந்தே போனேன் என்று கூறிவிட்டு அவர்களை வெளியே வாங்கோ என்று கூப்பிட்டன். நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்ததால் தான் எங்கள் கண்டு பிடிக்க முடிஞ்சுது என்றான் சின்னான், இல்ல அக்கா தான் கண்டு பிடிச்சா என்றேன் நான், இல்ல நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து எங்கள் கண்டுபிடிச்சீங்க என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒடினார்கள்.

மதியம் எல்லாருக்கும் சாப்பாடு பிள்ளைகள், சாமி படத்திற்கு முன்பாக நின்று தேவாரம் பாடினார்கள். இராக்காயி பாட்டி சாமிக்கு சாம்பிராணி புகை காட்டி பூசை செய்தார் பாப் பாத்தியின் படத்திற்கு முன் பாக படைக்கப்பட்டிருந்த சாப்பாட்டின் ஒரு பிடியை எடுத்து உருட்டி என் வாயில் தீத்தினார் இராக்காயி பாட்டி. இத்தனை வருசத்தில இண்டைக்குத்தான் என்ற பாப்பாத்திக்கு படைச்சத அது சாப்பிட்டிருக்கு, என்று சொன்ன போது எல்லாரும் கண்ணீர் சிந்துவதை பார்க்க என் கண்களில் நிரம்பிய கண்ணீர் அவர்கள் கண்ணீரை எனக்கு மறைத்தது.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

பின்பு எல்லாருக்கும் சாப்பாடு பரிமாறினோம் கடைசியா நானும் அம்மாவும் சாப்பிட்டோம். அம்மா சாப்பிட்டுக் கொண்டே பாப்பாத்தி ஒரு வருசத்துக்கு ஒருக்கா என்றாலும் வந்திடம்மா என்றார். கட்டாயம் வருவேன் என்றேன் இன்றையோடு பாப்பாத்தி செத்து 12 வருசமாபோச்சு ஆனால் அவளுக்காக நான் அழாத நாளே இல்ல பெரியவனும், குட்டியனும் என்று மற்ற இரண்டு அவாவின்ர இறந்த மகன்மாரின் படத்தைக்காட்டி, இவனுகளுக்காக நான் விடுர கண்ணீரை விட என்ற பாப்பாத்திக்காக நான் விடுர கண்ணீர் தான் கூட, ஆனா இந்த ஒரு மாசமா நீ எங்களோடு இருந்தது தான் நாங்க செய்த புண்ணியம் என்றார்.

சாப்பிட்டு முடிஞ்சு நானும் அப்பாவும் புறப்பட்டோம் இராக்காயி பாட்டி அழுத் தொடங்கினார், சுரேஸ் அழவேண்டாம் என்று அதட்டினார், அந்த அதட்டினால் அமைதி நிலவியது, வீதி வரை எங்களை வந்து வழியனுப் பினார்கள். ஆட்டோவில் ஏறும்போது என் கவிதை கொப்பிய படிச்சிட்டு கொடுத்துட்டு போங்கோ பாப்பாத்தி என்றார் சுரேஸ். கட்டாயமா தந்திட்டு போறேன் என்று சுரேசை பார்த்தேன் எல்லாரையும் அழவேண்டாம் என்று கூறிய அவர் கன் னத் தில் கன் ணீர் அமைதியாக வந்து கொண்டிருந்தது. ஏதோ என் சொந்த வீட்டை விட்டு நான் போவதை போல உணர்ந்தேன். சுரேஸ் நாளைக்கு காலையில் இராசன் சித்தப்பா வீட்ட வாரீங்களே, இந்த கவிதை கொப்பிய வாசிச்சிட்டு உங்கட கையிலேயே தந்திட்டு போறேன் என்றேன், ஒம் என்று தலையாட்டிய சுரேசின் முகத்தில் ஒரு புன்புறவுல் மின் னியதை உணர்ந்தேன்.

பள்ளம் குழியுமான வீதியில் எங்கள் ஆட்டோ பயணித்தது ஏதோ இழக்க முடியாத ஒன்றுக் காக என் மனம் அலைமோதுவது போல அலைபாய்ந்தது என் மனம்.

மாலை 6 மணியாகியிருந்தது இராசன் சித்தப்பா வீடே விழாக்கோலம் போலிருந்தது. நிறைய சொந்தக்காரர், பெரிய விருந்துக் கான ஆயத்தம் எல்லாம் முடிந்து அனைவரும் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பா எனக்கு எல்லோரையும் அறிமுகப்படுத்தினார். ஒருவரை இவர் மேனகா மாமி என்றார் தூரத்தில காட்டி இது இவரினர் மகன் என்று ஒருவரையும் காட்டினார். மேனகா மாமி தொடர்ந்து என்னையே சுற்றிவர தொடங்கினார் என்னபடிக்கிறீர், என்ன வேலை செய்யப்போகிறீர், உமக்கு என்ன விருப்பம் என்று கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தா, நான் ஒரு மாதிரி ஒழிஞ்சு குசினிக்குள்ள போயிட்டன். அங்க கோகிலா சித்தி இருந்தா, என்ன சித்தி மேனகா மாமி என்ன தூரத்திக் கொண்டேயி ருக்கிறா என்றேன். கோகிலா சித்தி சிரித்துக்கொண்டே அவாவுக்கு உம்ம தன்ற மகனுக்க சம்பந்தம் பேசுற ஆச வந்திருச்ச, எனக்கிட்டயும் வந்து கேட்டு போட்டு போனவா நான் சொல்லிப்போட்டன் அவருக்கு எல்லாம் பிக்ஸ்ட் பண்ணியாச்ச எண்டு. நான் ஒன்றும் கதைக்கயில்லை ஆனா மனக்கு கொஞ்சம் சஞ்சலமாகவிருந்தது, எனக்கு யாரை பிக்ஸ்ட் பண்ணியிருக்கினம் என்று கோகிலா சித்தி சொல்லுறா என்று விளங்கயில்ல, ஒருவேளை மாமாவின்ர மகன் நிவேதன பற்றி சொல்லுறா போல என்று நினைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தேன், மேனகா மாமியும் அப்பாவும் கதசுக்கொண்டிருந்தினம் என்னைக் கண்டதும் மேனகா மாமி கதைய நிறுத்திப் போட்டு மெதுவாக

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

போயிட்டா, என்னவாம் என்று அப்பாவிடம் கேட்டேன், அப்பா சிரிச்சிப்போட்டு அவ மகனிற்கு வெளிநாட்டு பொம்பிள தேடுரா, மகன லண்டனுக்கு அனுப்பனுமாம் சரி அதற்கு என்றேன், இல்ல அவ ஒன்றும் உன்ன கேட்கயில்ல என்றார். அப்ப, ஏன் என்னட்ட வந்து வந்து நூறு கேள்வி கேட்கிறா என்றேன் அது பாசத்தில என்றார் அப்பா.

நான் அறைக்குள் சென்று கதைவை சாத்திவிட்டு சுரேசின் கவிதைக்கொப்பியை திறந்தேன் சின்ன சின்ன வரிகளில் கவிதைக்கான அழகான எழுத் துடன் பதியப்பட்டுள்ளது ஓவ்வொரு கவிதைக்கு மேலும் வருடம் திகதி நேரம் பதியப்பட்டிருந்தது. முதல் கவிதை 1995 ஆண்டு பத்தாம் மாதம் ஜந்தாம் திகதி எழுதப்பட்ட கவிதை

என் வீட்டுக்கு தேடி வரும் தென்றலே
என் முற்றத்து மல்லிகை
வாசத்தை திருடிச்செல்லாதே
நான் வாங்கும் சுவாசத்திற்காய்
என் வீட்டுச் சொந்தக்காரி
தன் வாசத்தை எனக்காய்
அமந்து வைத்திருக்கின்றாள்...

இரண்டாவது கவிதை
புதைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்
எங்கள் நிலத்தை
யாரோ உயிரோடு எழுப்பி விட
என்னை அழைக்கின்றாள்
நான் புதையும் மண்ணே - நீ எழுந்து விடு

ஒவ்வொரு பக்கங்களும் வேகமாக வாசிக்க தூண்டியது 2007ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 13ஆம் திகதி இதே நாளில் ஒரு நீளமான கவிதை இது பாப்பாத்திக்காய் எழுதப்பட்ட கவிதை போல...

பொங்கும் கடலை மீது
நீ கறரந்துக் கொண்டிருப்பாய்
இப்போது...
நீ வரைந்த ஓவியங்கள்
இங்கே கொட்டும் பளியில்
உருகிக்கொண்டிருக்கின்றன
“பாப்பாத்தி” நீ அமர்ந்த
மொட்டுக்கள் இங்கே
பூவாகாமலே கருகி விட்டன
காலம் உனக்கு வரைந்த
கோட்டில் நீ பறக்கின்றாய்
வானம் வரை நீ பறந்து விட்டாய்
உன் வாசலில் உனக்காக
பூத்திருக்கும் இந்த கருகிய
பூக்களுக்காய் ஒரு முறை வருவாயா...

என் தலையணை நன்னவதை என்னால் நிறுத்த முடியவில்லை, ரேணு ரேணு எல்லோரும் உன்னைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிக்கினம் என்று அப்பா கதவை தட்டினார் எழுந்து கதவை திறந்தேன் கலங்கிய கண்களோடு நான், அழுதிருப்பதை அப்பா கண்டதும் என்ன! ஏனம்மா மேனகா மாமியின்ற கதைய விடு என்றார், நான் அவருக்கு பதில்

சொல்லாமலே வெளியே வந்தேன், முகத்தை துடைச்சு போட்டு வா ரேணு என்றார், கையில் கவிதையோடு இருப்பதை அப்பா இன்னும் பார்க்கவேயில்லை.

உணவிற் கு முன் பு அப்பா எழுந்து நின் று பேசத்தொடங்கினார். எல்லோருக்கும் வணக்கம் நீண்ட காலத்திற்கு பிறகு என்ற மகளின்ற ஒரு ஆய்வுக்காக இங்க வர ஒரு வாய்ப்புக்கிடச்சிச்சு. ஒரு மாதகாலம் இங்கே இருந்து எல்லாரையும் பார்த்திட்டு போறும். இனி எப்ப இங்க வர கிடைக்குமோ தெரியாது. இந்த ஒரு மாதத்தில் என்ற மனசில திரும்ப திரும்ப வார ஒரு விசயம் நான் ஏன் இலண்டனுக்கு போனேன் என்று. எனக்கு மனிசியும் பிள்ளையும் இல்லை என்றா இங்க திரும்பி வந்திடுவேன். ஆனா இங்கிருக்கிற எங்கட இளைய சமூகத்திற்கு அங்க வாரது மட்டுந்தான் வாழ்க்கையின் இலட்சியமாக இருக்கு. இங்க பாருங்கோ இராசன் இந்த மன்ன பண்படுத்தி மிகப்பெரிய விவசாயம் செய்றான், மாடு, ஆடு, கோழி வளர்க்கிறான் இப்படிப்பட்ட தொழில இலண்டன்ல பெரிய பெரிய பேராசிரியர்கள் செய்யினம். என்ற மகளும் விவசாய பொருளாதாரவியல் படிப்புத்தான் படிக்கிறா, நானும் ஒரு கால்நடை வைத்தியர் இந்த வேலைக்கு மிகப்பொருத்தமான மன் எங்கட மன் தான். இந்த மன்ன போல ஒரு மன் உலகத்தில நமக்கு கிடைக்காது என்றதாலே தான் இத்தனை உயிர் களை கொடுத்தனாங்கள் என்றார். மேனகா மாமியின்ற முகம் நல்லா சுருங்கி இருந்தது.

நான் இரவுணவு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது நான் இடையில் மெதுவாக எழுந்து என் அறைக்கு வந்து மீண்டும் கதவை அடைத்து விட்டு கவிதைகளை வாசிக்கத்

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

தொடர்கிணேன் கொப்பியை கடைசி கவிதைகளை நோக்கி திருப்பினேன். ஆவலாக பின் பக்கத்தில் சில பக்கங்களை தட்டினேன் நான் வந்திருக்கின்ற நாளுக்கான ஒரு கவிதை...

இன்று இந்த பூக்கள்
இத்தனை நாளுக்கு பின்பு
இங்கே மற்றந்திருக்கின்றது – எங்கள்
பாப்பாத்தியின் வருஷகயால் ...

தொடர்ந்து சில கவிதைகள்.

குண்டுகளை சுமந்து விதி தேடும்
என் பயணத்தில்
ஒரே ஒரு முறை பட்டுத்தெறிக்கும்
உன் பார்வைகள் – என்
சன்னங்களை உருக்கி
மின்னல்களை வெடிக்கச் செய்கிறது...

கடைசி கவிதையில் நேற்று சுரேஸ் என்ன எழுதியிருப்பாய் என்று தட்டினேன்,

நானை நீ விடை பெற முன்னே
நீ சுமந்து வந்த அத்தனை
வாசத்தையும் இங்கே
உதிர்த்து விட்டு போ...
என் நினைவுகள் அதை
ஏந்திக் கொண்டு
காலமெல்லாம் அதை
சுவாசிக்கட்டும்...

இரவு 12 மணி அனைவரும் படுத்துவிட்டார்கள் எங்கும் மயான் அமைதி எங்கோ தூரத்தில் நாய் குரைக்கின்ற சத்தம் மட்டும் கேட்கின்றது சுந்தரலிங்கம் தாத்தாவின் கோழி களாவாணிகளை நாய்கள் தூரத்துகின்றது போல ஆளால் என் மனம் யாரையோ தேஷ்திரிகின்றது யாரையோ தூரத் துகின் றதை உணர்கிறேன் என் உணர்ச்சியை வார்த்தைகளில் வடிக்க துடிக்கின்றேன்.

என் பனித்தூறலின் நடுவில்
 பூத்துக்கிடக்கும் ஒரே ஒரு
 வெள்ளை ரோஜாவே
 உன் இதழ்களின்
 மெல்லிய சருமத்தில்
 நான் உறங்குகின்றேன்
 காலை கதிரவன் கண்
 விழிக்கு முன்னே — என்னை
 திருநிக்கொள்...

தொடர்ந்து எழுத தூண்டினாலும் நான் சுரேஸை மனத்தளவில் காதலிக்க தொடங்கி விட்டேனோ, இல்லை அவன் என்னை காதலிக்கின்றானா? இது உண்மையில் காதலா? இல்லை இந்த கவிதையால் வந்த மோகமா? விடை தெரியாதவளாய் நான் தவிக்கின்றேன் என்பதை மட்டும் என் மனம் பேசிக்கொண்டிருக்க நினைவிழுந்து நித்திரைக்கு சென்றேன்.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தக்துவம்.

அந்தியாயம் : 08

ஞன்னடா சுரேஸ் இன் னுமா தூங்காம இருக்கிறா என்ற பாட்டியின் கேள்விக்கு நான் சொல்வதற்கு முன்னமே முன் விராந்தையில் படுத்திருந்த அம்மா என்ன தம்பி மாடு விழுத்தினதால் உடம்பெல்லாம் நோகுதே, ரெண்டு பன்டோல் தரட்டே, இல்லையம் மா உடம்புக்கு ஒன்னும் இல்ல என்று சொல்லிவிட்டு வேறு ஏதும் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லாத படியால் மௌனமானேன். எத்தனை சண்டைகள் எத்தனை குண்டு கள் எத் தனை பயணங்கள் எத் தனை போராட்டங்களை சுமந்த இந்த உடம்பு, என்ன ஒரு மாடு இழுத்ததிற்கா நோக போகின்றது என் மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்டு போனை திருப்பி பார்த்தேன் அதிகாலை மூன்று மணி எட்டு நிமிடம், போனுக்கு யாரோ மெசேஜ் அனுப்பியிருக்கினம் இந்த நேரத்தில் யாரென்று பார்த்தேன் பாப் பாத்தியின் நம் பரில இருந்து வந்திருக்கின்றது.

கவிதையில் ஊற்றிய
உன் உணர்வுகளை பருகுகின்றேன்
அது வற்றாத நதியாய்
இன்னும் கொப்பளிக்கின்றது

பாப் பாத்தி என் கவிதைகளுக்குளிருந்து வெளிவரவில்லை போல, எப்படியாவது காலை விடிகின்ற போதே போய் சந்தித்து அந்த கொப்பியை வாங்கிவிட வேணும், என்னவோ தெரியவில்லை என் மனசுக்குள் ஏதோ குழப்பமாகவே இருக்குதே, பாப்பாத்தி வந்திருந்த ஒரு மாசமும் கிடைத்த இந்த மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று மனம் ஏங்குதே,

இள விடுதலையின் தொடக்கமே சுறுக விடுதலையிலிருந்து தான் தொடங்கி இருக்கின்றது.

என்ற தங்கச்சி பாப்பத்திய போலவே தன்ற, அன்பு பாசத்து கொட்டோ கொட்டென்னு கொட்டிட்டு ஒரு மின்னல் மின்னி மறைஞ்ச மாரி மறஞ்சிட்டு. இந்த பாப்பாத்தியும் ஒரு மின்னல் போல மின்னி மறைய போகுதே.

பதினெட்டு வயசல் இயக்கத்திற்கு போய் இருபத்தி மூன்று வருசம் வரைக்கும் நாட்டுக்காக போராடிய போராட்டத்தை தவிர. இந்த வாழ்க்கைக்கு எந்த பெறுமதியும் இல்லாமல் போயிருச்சு, பதினெட்டு வயசுவரைக்கும் தோட்ட வேலை பள்ளிக் கூடம் னு போன வாழ்க்கை, பிறகு போராட்டம் னு போன வாழ்க்கை இந்த இளமை காலத்தில மனசில யாரையும் நினைச்சதில்ல அதற்கு பிறகு யாரையும் நினைக்க விரும்பினாலும் நம்மள யாரும் நினைக்க போரதில், அந்த காலத்தில இந்த சுரேஸ் ஒரு ஆணமுகனப் போலிருந்தேன். பல பெண்கள் பள்ளிக் கூடத்தில வெள்ள கொடுத்தும் கூட தங்கச்சிக்காக என்ற பாப்பாத்திக்காக அப்படி ஒருந்தரையும் மனசில நினைக்க கூடாது என்று இருந்தேன், நான் மட்டுமில்ல அண்ணாமார் ரெண்டு பேரும் அப்படிதான் எப்ப பாப்பாத்தி வீரச்சாவு அடைஞ் சிச் சோ அதற்கு பிறகு எங்க உலகமே நரகமாபோயிருச்சி இப்ப என்ன பாக்கிரவங்க எல்லோரும் ஜயோ பாவும் சுரேஸ் என்று இரக்கம் படுறாங்களே தவிர யாருக்கும் என்னில ஆசை வருகிற மாதிரிக்கு என்ற உடம்பும் இல்ல, மனசும் இல்ல.

ஒரு கால் இல்ல, மற்றக்காலில காயம், ஒருக்கயில உணர்ச்சியில்ல, முதுகில விறைப்பு, மொத்தத்தில நான் ஒரு நோயாளி, எனக்கு முப்பத்தி நாலு வயசுதான் ஆனால் பார்த்தா ஜம்பது வயசு மாதிரி கிடக்குன்னு ஊரில எல்லாரும் சொல்றாங்க.

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

ஆனால் பாப்பாத்தி மட்டுந்தான் இந்த ஒரு மாசமா சுரேஸ் நீ நல்ல அழகான ஆம்பிளா திடகாத்திரமான பண்பாடான ஆம்பிளா என்று ஓவ்வொரு நாளும் சொல்லுது என்று மனசில நினைத்துக் கொண்டே கைட்டை போட்டு கண்ணாடிக்கு முன்பாக வந்து என்னை ஒரு முறை பார்க்கிறன். இன்னும் என் முகத்தில் பட்ட காயத்தால் ஏற்பட்ட தனும்புதன் கறுப்பு நிற்த மாத்தவே இல்ல, கண்ணுக்கு கீழே கருப்பா காஞ்சிக்கிடக்குது, மீசையில ஒன்றிரண்டு வெள்ளை முடி வேற, இந்த வயசிலேயே நரரக் கிழவன் மாதிரி இருக்கிறேனா என்று என்ன நானே ஒரு முறை திட்டிக்கொண்டே திரும்பினேன். பாட்டி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கு, எப்ப ஆத்த எழும்பின என்றேன். நீ கண்ணாடிக்கு முன்னால வந்து நிற்க தொடங்கக்குள்ளேயே எழும்பிட்டன், என்னடா இந்த கோழி கூவிற நேரத்தில எழும்பி ஒருத்தன் கண்ணாடிய பாக்கிறதற்கு அதல என்னதாண்ட இருக்குது. போய் படுத்து தூங்குடா என்றா பாட்டி. அந்த மீள்குடியேற்றத்திற்கு பிறகு எத்தனையோ சம்பந்தம் பேசினாங்க பாட்டி சொன்ன மாதிரி இந்த முகத்தில என்ன கிடக்குது என்ற மாதிரி எல்லா பொம்பிளைக்கும் என்ன பிடிக்கையில்ல அதாலதான் கலியாணமே இனி யாரும் பேசக்கூடாது என்று சொல்லிப்போட்டன், இருக்கும் வரை இருந்துட்டு செத்து போவோம் என்று நினைத்துக் கொண்டு படுக்கைக்கு சென்று படுத்தேன் காலை 5 மணிக்கு மூன்றாம் கோழி கூவ கண்விழித்தேன்.

பாப்பாத்தி வெள்ளன வரச்சொன்னது, இராசன்ன னும் வரச்சொன்னவர் போயிட்டு வழியனுப்பிப்போட்டு வருவோம் என்று வெளிக்கிட்டன். அவுங்க அவை ஆறரை மணிக்கு வெளிக்கிடுறதுகள் எண் டு சொன் னலை போரதென்டா நேரத்திற்கு போ என்று அம்மா குசினிக்க

உழைக்கும் சமுகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

நின்று கத்தினத கேட்ட பாட்டி அவன் போகாட்டி அவங்க போகமாட்டாங்களாக்கும் பேசாமமாட்ட கட்டுற வேலைய பாரு என்றார். எப்போதும் இராக்காயி பாட்டி எதிர் மறையாகவே கதைக்கும், அதின்ற வயசிக்கு அப்படிதான் இருக்குமென்று நினைத்துக்கொண்டு இராசன்ற வீட்டுக்கு சைக்கிலிள வெளிக்கிட்டன.

இராசன் அண்ணன் எங்கட குடும்பத்தில் ஒருத்தர் மாதிரி அவைன்ற அப்பான்ற காலத்திலெயிருந்து எங்கட குடும்பத்திற்கு அவைதான் எல்லாம் எங்கட தங்கச்சி பாப்பாத்திலெயன்றா இராசன்னைக்கு உயிர், இராசன் மாமா இராசன் மாமா என்று அவனும் அவரிலுயிர், எங்கட அப்பா அவங்கட வீட்டில முதலில தோட்ட வேலைக்கு போனவர் பிறகு எங்க காணிக்குள்ளேயே தோட்டம் செய்யிற்றுக்கு கிணறு வெட்டித்தந்து பாப்பாத்தியின்ற பேரில மாடும் வாங்கித் தந்தாங்க, எல்லா நல்லது கெட்டதிற்கும் அவர் தான் எங்கட வீட்டில முன்னுக்கு நிப்பாரு அவரின்ற மகள் மீனு எங்கட பாப்பாத்தியோட படிச்சிச்ச இன்டைக்கு மீனு ரீச்சராயிரிச்ச. இந்த ரோட்டால ஒரு நாளாவது இராசன்ன வீட்ட போகாத நாளில்ல அவரும் எங்கட வீட்ட வராத நாளில்ல என்று நினைத்துக்கொண்டே இராசன்ன வீட்ட வந்துட்டன.

ஆ... இங்க சுரேஸ் வந்திட்டான் என்றார் இராசன்ன, என் னடா என் னத் தான் எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவையா என்று பார்த்தா அப்படிதான் போல, ரேணு வாம்மா என்று அவாவின்ற அப்பா கூப்பிட்டார், அவ வெளியில வந்து வாசலில நின்று எல்லோருக்கும் ஒரு விசயம் சொல்லுறங். இன்டையில இருந்து எல்லோரும் என்ன பாப்பாத்தி என்று கூப்பிடுங்க இந்த மண்ணில இருந்து

பாப்பாத்தியின் கனவுகளை மட்டும் நான் எடுத்திட்டு போகயில்ல நான் பாப்பாத்தியாகவே மாறித்தான் போறேன். இனி என்னுடைய வாழ்நாளில் பாப்பாத்தியாகவே வாழ விரும்புறேன், சுரேஸ் அவரின்ற தங்கச்சியப்பற்றி எழுதிய கவிதைகள் இரவிரவா படிச்சனான் பாப்பாத்தி இந்த மண்ணுக்காகவே உயிர் கொடுத்த பெண் மட்டுமல்ல, இந்த மண்ணையும் இதில் வாழும் உயிர்களையும் நேசித்து வாழ்ந்திருக்கு ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்த பாப்பாத்தி மாடு, ஆடு, கோழி தன்ற வீட்டில் இருந்த பலா, மா, கறிவேப்பிலை, பால, முதிரை தன்ற வீட்டுக்கு வந்த காகம், சிட்டுக்குருவி, குயில் என்று எல்லா உயிரினங்களையும் நேசித்து அதோட இணைந்து வாழ்ந்ததை சுரேஸ் இந்த கவிதைகளில் நினைவுகர்ந்திருக்கிறார், அப்படிப்பட்ட பாப்பாத்தியின்ற வாழ்க்கை பாதியிலேயே முடிஞ்சிருக்சி. உண்மையில அந்த மீதி வாழ்க்கையையும் பாப்பாத்தி இங்கே வாழ்ந்திருக்குமென்டா இந்த மண்ணை பண்படுத்தி வாழும் ஒரு அழகான சமூகத்தை பாப்பாத்தி தலைமை தாங்கியிருப்பா, அதுதான் பாப்பாத்தின்ற மீதி வாழ்க்கையை என்ற மீதி வாழ்க்கையா மாற்றியிருக்கின்றேன் என்று பாப்பாத்தி சொன்னவுடன் நான் அப்படியே உறைந்து போயிட்டன். சிவா அண்ணன் தலையை கீழ் குனிஞ்ச கொண்டிருந்தார் கனபேர் பயணம் அனுப்ப வந்திருந்தவை சேவல் சுந்தரலிங்கம் தாத்தாவும் பாக்கியம் பாட்டியும் முகமெல்லாம் கறுத்து போய் நின்றவை, அவங்களுக்கு எங்களாகண்ணுல காட்ட ஏலாது.

இராசண்ண நீண்ட பெருமுச்சுடன் பெட்டிகள் வேனில தூக்கி அடுக்கினவர் நானும் பேக்கிகல தூக்கி கொடுத்தன் பாப்பாத்தி என்ற கவிதை கொப்பிய அவன்ற கையில வைச்சிருந்தா. வேனுக்க ஏறேக்க சுரேஸ் போயிட்டு

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

வாரன், என்னயே பார்த்துக்கொண்டு வேனில ஏறினா, கொப்பி கொப்பி என்ற கவிதைக்கொப்பி என்றேன். ஒ சொரி சொல்லவேயில்ல, என்று சொல்லி போட்டுதிரும்பி வந்து இந்த கவிதை எல்லாத்தையும் “பாப்பாத்தி” என்ற பேரில ஒரு புத்தகமாக்க போரன் என்ற பிரண்ட் மாலதி இந்தியாவில ஒரு நல்ல பப்பிளிகேசன் வைச்சிருக்கா, இந்த பாப்பாத்திய பற்றிய கவிதைகள் உலகத்திலயிருக்கிற எல்லாருக்கும் கிடைக்கணும் சில கவிதைகளை ஆங் கிலத் தில் மொழிபெயர்த்து ஒரு புத்தகமா போட போரன் என்றா, இந்த கவிதைகளோடான் என்ற வாழ்க்கை போகுது அதையும் கொண்டு போர்ந்களே என்றேன், இல்ல சுரேஸ் கொப்பியில இருக்கிற இரண்டு பாப்பாத்திகள் ஒன்று உங்கள் விட்டு பறந்து போயிருச்சு மற்ற பாப்பாத்தி கெதியென்று பறந்து உங்களிட்ட வர போகுது என்று பாப்பாத்தி சொன்னதும் பக்கத்தில நின்ற கோகிலா அக்கா என்ன ஒரு மாதிரி பார்த்தா, என்ன சொல்றது என்று தெரியாம நின்றேன், பாப்பாத்தி விடைபெற்றா சிவா அண்ணான்ற முகமும் அவ்வளவு நல்லாயில்ல, அவர் வந்ததில இருந்து என் தோலில தொட்டு முதுகில தொட்டு கதைக்கிறவர் விடைபெறாமலே வெளிக்கிடுறார் ஒன்னுமே புரியல.

வேன் புறப்பட்டது, பாப்பாத்தி என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே போவதை எல்லோரும் பார்க்கிறத நானும் பார்த்தேன்.

இராசண்ண அவையோட போறார் அவரும் ஒன்றும் கதைக்காமலே போறார் எல்லோரும் போன பின்பு அவரவர் தங்கட தங்கட பாட்டுக்கு போனவை, சுந்தரவிங்கம் தாத்தா மட்டும் எனக்கிட்ட வந்து என்ன தம்பி சுரேஸ் இன்றைக் குத்தான் தெரியும், இப்படி கவிதை எழுதுவ என்றார். நான் எழுதியது கவிதையே இல்ல தாத்தா, அவ அப்படி நினைச்சிக்கொண்டு அத கொண்டு போரா என்றேன்.

தின விடுதலையின் தொடக்கமே சமுக விடுதலையிலிருந்து தான் தொடங்கி இருக்கின்றது.

அப்ப அத முதல்லயே சொல்லியிருக்கலாந்தானே சுரேஸ் என்று உள்ளுக்கயிருந்து கோகிலா அக்கா கேட்டா, சொன்னனான் அக்கா என்னவோ தெரியல அவ கொண்டு போரா என்றேன்.

என்ன! பாப்பாத்தி திரும்ப பறந்து வரப்போகுது என்று அந்த பிள்ளை சொல்லுது என்றா பாக்கியம் பாட்டி. அது கதிர்காமத்திற்கு போர பாப்பாத்தியெல்லாம் ஒருநாளும் திரும் பி வராது நீ உன்ற வேலைய பாரு என்று சொல்லிக்கொண்டே சுந்தரவிங்கம் தாத்தாவும் பாக்கியம் பாட்டியும் அவையின்ற வீட்டுக்கு போனார்கள்.

நான் போயிட்டு வாரன் கோகிலா அக்கா என்றேன். நில்லு வாரன் என்ற கோகிலா அக்கா கையில பிளேன் ரீயோடு வந்தவா, இராசன் உன்னில உயிரையே வச் சிருக் கிறார், உன்னில மட்டுமல் ல உன் ர குடும்பத்திலும்கூட என்றா. அவா என்ன சொல்ல வாரா என்றது எனக்கு மெதுவா விளங்கிட்டு, கோகிலா அக்கா நீங்க நினைக்கிற மாதிரி நான் ஒன்றும் பாப்பாத்திக்கு கவிதை எழுதி கொடுக்கயில்ல. என்ற தங்கச்சிய நினைச்சி நான் பத்து வருடமா எழுதின கவிதைகள். தங்கச்சி பாப்பாத்திக்கு எழுதின மாதிரி தெரியல அது ஏதோ உன்ற பாப்பாத்திக்கு எழுதின மாதிரி கிடக்குது என்றா, என்ன நீங்க படிச்சளீங்களே கோகிலா அக்கா என்றேன். இன்றைக்கு விழிய பாப்பாத்தி உன்ற கவிதைகளை ஒன்றுரெண்ட எனக்கு வாசிச்சிக்காட்டி போட்டு குளிக்கப் போகைக்குள்ளதான் பின் பக்கம் நீ எழுதிய கவிதைகளை வாசிச்சன். அத இராசன் அண்ணனும் பார்த்தார் என்றா, விழிந்த பொழுது இருள்வது போல இருந்தது எங்கேயோ இடி மழங்கும் சுத்தம் கேட்க வீட்டை நோக்கி சைக்கிலிள வெளிக்கிட்டன, இரண்மடு சந்தியத்தாண்ட மழை ஓவென்று கொட்டியது நனைந்து கொண்டே வீட்டை வந்தடைந்தேன்.

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

அந்தியாயம் : 09

ஈன் திரும்பவும் வருவன் சித்தப்பா என்று, பாப்பாத்தி கூறியதில் சிவா அண்ணாக்கு அவ்வளவு திருப்தி இல்லாமல் இருந்ததை அவர் முகம் பேசியது. நான் திரும்பவும் வருவேன் சித்தப்பா கவனமா போட்டு வாங்கோ என்று பாப்பாத்தி விடைபெறுகின்ற நேரம் சிவா அண்ணன்ற கண்களில் கண்ணீரோட் போட்டுவா இராசன் என்று விடை பெற்றார், சிவா அண்ணன்ற கண்ணீர் எனக்காகவா இல்லாட்டி பாப்பாத்தியின்ற தீர்மானத்திற்கா தெரியவில்லை, கைகளை அசைத்தவாறு கட்டுநாயக்கா விலிருந்து விடைபெறுகின்றேன் கடந்த ஒரு மாதமும் ஏதோ ஒரு பூரிப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் பாப்பாத்தியின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் ஏற்படுத்தியிருந்ததை நான் மீளவும் அசைபோட்டுக் கொண்டே கிளிநொச்சி நோக்கி புறப்பட்டேன்.

பாப்பாத்தி சுரேஸ காதலிக்க தொடங்கிருக்கிறா என்றது எனக்கு தெளிவா தெரியிது ஆனா இதற்கு நான் காரணமில்ல ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தை பாதிக்கப்பட்ட குடும்பத்தை காட்டுவாகோ அவையோட இந்த புள்ள ஒரு மாதம் சீவித்து வறுமையின் அனுபவங்களை பெற வேணும் என்று கேட்டவை எனக்கு தெரிய சுரேசின்ற குடும்பத்தை போல துன்பத்தையும் வறுமையும் யுத்தப்பாதிப்புக்களையும் சுமந்து நிக்கின்ற குடும்பத்த வெறங்கையும் காணமுடியாது. இது உண்மையில காதலாக மாறி கல்யாணத்த நோக்கி போகப்போகுது என்றா பாப்பாத்திக்கு நிறைய சவாலா தான்

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

இருக்கப்போகுது. என்னதான் நடக்க போகுதோ தெரியாது என்று நினைக்கக்குள்ள, கோகிலா இப்ப போன் எடுக்கிறா, என்னப்பா விட்டிட்டியளே ஒ அனுப்பிட்டன், என்னவாம் பாப்பாத்தி, அவள் திரும்பி வரப்போரன் என்று சொல்லிப் போட்டு போரா என்றேன், நல்லது வரட்டும் என்று சொல்லி போட்டு கோகிலா போன வைச்சவ.

நானும் கோகிலாவும் காதல் திருமணம் செய்தனாங்கள், கோகிலா மட்டக்களப்பு சொங்கலடியை சேர்ந்தவ அந்த காலத் தில இருந்த பல் வேறு சம்ரதாயங்களைக்கடந்து நானும் அவளும் திருமணம் செய்த நாங்க. எங்கட அப்பா ஒரு தேசப்பற்றாளன், தமிழ் பற்றாளன், தமிழ் தேசிய உணர்வாளன், என்பதற்கு சிறந்த ஒரு வாழ்க்கை முறையை பின்பற்றினார். அவர் எப்பவும் சொல்ற ஒரு பொன் மொழி என்ற வாழ்க்கையில் இப்பவும் நினைக்கிறன். “ஒருத்தன் உண்மையான தமிழனா இருந்தா ஒரு நாளும் சாதி, பிரதேசம் என்ற பார்வை அவனிட்ட இருக்காது தமிழரின் அடையாளமே அவன் ஒரு குலத்தை சார்ந்தவன் என்று அடிக்கடி சொல்லுவார்” என்றபடியால் தான் நீ ஒரு தமிழுச்சிய காதலிச்சு போட்டபிறகு என்னடா அவள் யாரு எந்த ஊரு என்ன சாதி என்று கேட்கிறது என்று கலியாணம் கட்டி வைச்சவர். இன்று வரைக்கும் கோகிலாவ நீ என்ன சாதியென்றோ, அவள் என்ன சாதி என்றோ கேட்டதில்ல. என்கிட்ட சாதி பற்றி யாரும் ஏதும் கேட்டால் நான் தமிழ் சாதி என்று தான் சொல்லுறநான் ஒரு தமிழனா பிறந்தா அதுதான் அவன் சாதி என்பது தான் என்ற கோட்பாடு என்ற நினைவுகள் மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

சுரேசின்ற வாழ்க்கையில் புயலடிக்க போகுதென் றால் அது என்ற குடும்பத்தையும் நிச்சயமா பாதிக்கும். இந்த குடும்பத்தில் இருக்கிற மீதி மிச்சமான எச்சமாக சுரேஸ் மட்டுந்தான் இருக்கிறான். அந்த எச்சத்திலயிருந்து ஒரு துளிர் துளிக்காதோ என்று நானும் அவனுக்கு பேசாத் சம்பந்தமில்ல, தடுப்பில் இருந்தவனே? உடம்பெல்லாங் காயமே? ஒரு கால் இல்லையே? முள்ளந்தண் டில் விரைப்பே? இவ எஸ்டேட் ஆக்களே? பொடிக்கு ஒரு தொழிலும் இல்லையே? இந்த மூன்று கிழுக்களையும் இவனே பாக்கணும்? இப்படி நிறைய கேள்விகளோடு சம்பந்தங்கள் குழம்பிப்போச்சு. சில நேரத்தில் நான் கூட யோசிச்சும் இருக்கிறன். என்ற மீனு மட்டும் ஓமென்றால் நான் கட்டி கொடுத்திடுவன். ஆனா மீனுவும் சுரேசம் அண்ணன் தங்கச்சிகள் மாதிரி பழகிப் போட்டுதுகள், இத்தனை போராட்டங்கள் அழிவுகளுக்கும் பிறகு எங்கட சமூகம் மனுசர மனுசனா பாக்கிற பக்குவத்துக்கு வரயில்ல.

ஒரு மாதிரி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திட்டன், சுந்தரலிங்கம் மாமாவும் பாக்கியம் மாமியும் வந்திருந்தவ எப்படி சந்தோசமா போயினமே என்று கேட்டவை ஓம் நல்லபடியா அனுப்பிப் போட்டு வந்தனான் என்றபடி குளிப்பதற்கு கிணற்றாத்துக்கு போனேன் என் பின்னேயே வந்த சுந்தரலிங்கம் மாமா. என்ன சிவா அந்த புள்ளைய சுரேசக்கு கட்டிவைக்க போராடே என்று கேட்டார், ஐயோ மாமா எனக்கொன்றும் தெரியாது, இதென்ன ஒரு மாசத்து பழக்கத்தில் அப்படி ஒரு எண்ணம் ஒரு புள்ளைக்கு

வரப்போகுதே, அதுவும் அவள் படிச்ச புள்ள மற்றது வெளிநாட்டு பழக்கத்திலயும் பழக்கத்திலயும் வளந்த பிள்ளைகள் இங்க வரப்போகுதே என்றேன்.

டே நீ என்ன சொல்லுர, இங்க ஊருக்குள்ள எல்லாங்கதைக்கினம் அந்த புள்ளைக்கும் இவன் சுரேசுக்கும் மோதிரம் மாத்தி போட்டினம், இனி கலியாணம் மட்டுந்தானாம், சுரேச வெளிநாட்டுக்கு அந்த புள்ள எடுக்க போகுதாம், அவன் வார கிழமை பாஸ்போட் செய்ய போரானம், இங்க மாமா கதைய நிப்பாட்டுங்கோ, ஊரில இருக்கிறவன் என்னத்த கதைக்க மாட்டாங்கள், அப்படி ஏதும் எனக்கு தெரியாது. சும்மா கதைக்க கூடாது அவன் சுரேஸ் ஒரு நல்ல பொடியன் இதுவரைக் கும் ஏதாவது அவனைப்பற்றி குறையா நீங்க கேள்விப்பட்டனீங்களே, ஒரு நல்ல போராளியா இந்த தேசத்தின்ற மக்களுக்காக தன்ற வாழ்க்கையை தியாகம் செய்து போட்டு தன்ற மீதி வாழ்க்கையை தன்ற ஏலாத தாய் தகப்பனுக்காக தியாகம் செய்து கொண்டிருக்கின்றான்.

இல்லடா தம்பி யாரும் யாரையும் கலியாணம் கட்டட்டும் அது அவையின்ற விருப்பம் என்று சொல்லி போட்டு சுந்தரவிங்கம் மாமா வீட்டடிக்கு போனார். நான் குளிச்ச போட்டு சாப்பிடத்தொடங்கினேன் சுந்தரவிங்கம் மாமா முத்தத்தில குந்தியிருந்து அவரின்ற டொக்டர் மகளோட போனில கதைச்சுக்க கொண்டிருந்தார்.

பாக்கியம் மாமி என்னடா தம்பி விசயம் தெரியுமே என்ற முத்த மகளுக்கு விசா வந்திருச்சி அவ பெமிலியா கனடாவுக்குப் போக போயினம் அது தான் நாளையில

இன விடுதலையில் தொடக்கமே சமூக விடுதலையிலிருந்து தான் தொடங்கி இருக்கின்றது.

இருந்து ஒரு கிழமைக்கு இங்க நிக்க மாட்டோம். கண்டிக்கு போக போறும் நீ தான் வீட்ட ஒருக்க பாத்துக்கனும் என்றா, என்ன கோழிகளும் நிக்குதே என்றேன் ஓமடா அந்த கூவின சேவல கொண்டு போய் கொடுத்து போட்டு ஒரு கூவாத சேவல வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்றா, என்னா கூவாத சேவல் என்று புதுசா வச்சிருக்கினம் என்ற, சரி சரி நான் பார்த்துக்கொள்ளுரன் கவனமா போய்ட்டு வாங்கோ என்றேன்.

இன் னும் சுந் தரலிங் கம் மாமா போனில கதைச்சிக்கொண்டிருக்கிறார் என்னம்மா காணிய விக்காம போக போரியனே இந்த தள்ளாத வயசில என்னால கண்டிக்கெல்லாம் வந்து காணிய பராமரிக்க முடியாது நீ வித்துப்போட்டு போங்கோ, போர நீங்க திரும்பி வரவா போறியல் நானும் அம்மாவும் கொஞ்ச நாளில்ல மண்ணுக்க போனா, நீ தங்கச்சியும் அங்க எடுத்து போட்ட பிறகு யாருக்காக இந்த மண்ணுக்கு வரப்போறியள், சரியா பார்த்து செய்யுங்கோ என்று சொல்லி போட்டு போன வைச்சார் சுந்தரலிங்கம் மாமா.

சுந்தரலிங்கம் மாமா கோழி வளர்த்த சொத் தெல்லாம் இந்த பிள்ளைகள படிப்பிச்சி ஒருத்திய டொக்டராகவும் ஒருத்திய ரீச்சராகவும் உருவாக்கத்தான் செலவழித்தார். அவரின்ற சொந்தங்கள் எல்லாம் கண்டாவில குடியேறிட்டினம், மிச்சமாயிருந்த தன்ற பிள்ளைகளையும் மாப்பிள பேசி அங்க அனுப்ப பார்த்தார், சாதி, பிரதேசம், லக்கினம் இதெல்லாம் பார்க்க சரி வரயில்ல கடைசியாய்

இங்க வந்த சம்பந்தத்திற்கு கலியாணம் முடிச்சு வைச்சவர். ஆனால் வெளிநாட்டுக்கு பிள்ளைகளை அனுப்புறது என்ற பிழியில் மாமாவும் மாமியும் உறுதியாய் இருந்து ஒரு மாதிரி சரி வந்திருச்சு.

நான் சாப்பிட்டு முடிச்சு கைகழுவினேன் சரி நாங்க போட்டு வாரோம் விழிய வெள்ளன போகப்போரம் வீட்ட ஒருக்க பார்த்துக்கொள்ளுங்கோ என்று சொல்லிப்போட்டு அவ வெளிக்கிட சிவா அண்ணன் கோல் எடுத்தார்.

இராசன் ஒரு மாதிரி வந்து சேர்ந்திட்டம் பாப்பாத்தி வந்தவுடனேயே கெம்பசுக்கு வெளிக்கிட்டுட்டா, இன்னும் ஒரு மாதத்தில் அவள் தன்ற கடைசி ஆய்வு கட்டுரையை சமர்ப்பிக்க வேணும் தானே, உங்க எல்லாரும் எப்படி என்றார், நான் இப்பதான் சாப்பிட்டன், சுரேஸ் வந்தவரே என்றார் இல்லையன்ன நாளைக்குத்தான் இங்கால வருவான் என்றேன், பிளைட்டல வர வர பாப்பாத்தி அவன்ற கவிதைகளைப் பற்றிதான் கதைச்சிக்கொண்டு வந்தவள். என்ன தான் கிடக்குது என்று பிறகு நானும் வாசிச்சனான் அருமையான கவிதைகள், அவனும் அவனின்ற குடும்பமும் பட்ட துன்பங்கள் விட அவனுக்கு இருக்கிற கனவுகள் பற்றி தான் அதிகமான கவிதைகள், அவன் எழுதியிருக்கிறான் வந்தவுடன் என்ன கொண்டு வந்தனீங்க என்று கனிமொழி கேட்க முதலில் சுரேசின்ற கவிதை கொப்பியும் பிறகுதான் கோகிலா கொடுத்துவிட்ட பலகாராங்களும் கொடுத்தநாங்க கனிமொழி கவிதை வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறா சரி சரி நீங்க படுங்கோ இப்ப கிரவு பத்துமணியாக்கும் அங்க நான் பிறகு ஆறுதலா எடுக்கிறேன் என்று சொல்லிப்போட்டு போனவைச்சார்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

என்னப்பா சிவா மச்சானா என்றா கோகிலா, எல்லோரும் சுரேசின்ற கவிதையில மயங்கிப்போட்டினம் போல, ஒம்பா நல்லாதான் கவிதை எழுதிரான் எனக்கு முன்ன தெரியும் கொஞ்சம் கவிதை எழுதுவான் என்று ஆனால் இன்டைக்கு காலையில தான் கொஞ்சம் வாசிச்சனான் உங்கள பற்றியும் ஒரு சின்ன கவிதை எழுதியிருக்கிறானப்பா என்றா கோகிலா என்னப்பற்றியா என்ன எழுதியிருக்கிறான்.

இராசன் இல்லாத அரசா!
எங்கள் இராசன் இல்லாத இருப்பா
மன்னவனே நீ கூடிய கிரீடம் தான்
நாம் வாழ்ந்திடும் வாழ்க்கை

என்னப்பா சத்தத்த காணயில்ல என்றா கோகிலா, என் வார்த்தைகளை உணர்ச்சிகள் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன கண்களில் வந்த கண்ணீரை கண்கள் குடித்துக் கொள்ள நான் கோகிலாவை நிமிர்ந்து பார்த்தேன் நான் கூட உங்களை இப்படிநினைச்சதில்லப்பா என்றாள் கோகிலா.

எத்தனை தியாகங்களை நானும் நீயும் இந்த மன்னுக்காக செய்திருக்கிறம் கோகிலா, முதலாவது தியாகம் இன்றுவரைக்கும் இழிச்சாதி சமூகத்தில ஊறி போயிருக்கும் சாதி சம்பிரதாயங்கள் ரெண்டு பேருமே மாத்திக்காம “தமிழ்ச்சாதி” ஒன்றே எங்கள் தேசிய அடையாளம் என்று நாம் வாழ்றது. முதல் தியாகம், நாம் கோயில் கோயிலாக ஏறி பெற்ற எங்க மூத்த செல்லத்த தேச விடுதலைக்காக நாங்களே முன்வந்து கொடுத்து அவன்ற

உயிர் தியாகத்தை எங்கட வாழ்க்கையில் சுமந்து கொண்டிருக்கிறது இரண்டாவது தியாகம், சுரேசினர் குடும்பம் மாதிரி பல குடும்பங்களை நானும் நீயும் சேர்ந்து அன்பான குடும்ப உறவுகளை நினைச்சி நாங்கள் தமிழ் குடும்ப உறவுகள் என்று உயர்வு தாழ்வு பார்க்காம வாழ்ந்து அது மூன்றாவது தியாகம், எல்லாத்துக்கும் மேல எங்கட மகள் மீனுவையும் எங்கள் மாதிரியே எங்கட கொள்கையில் வளக்கிறது அது நான்காவது தியாகம் இதை விட இன்றைக்கு வரைக்கும் இந்த மண்ணை நஞ்சாக்காம குறைந்த வருமானத்திலையும் நஞ்சற்ற விவசாயம் செய்து ஊர் உலகத்தில் இருக்கறவங்களுக்கு நஞ்சில்லாத உணவு கொடுக்கிறது அது மாதிரி எத்தனை தியாகங்கள் இந்த தியாகங்களுக்காக ஒருத்தரும் நமக்கு இது வரைக்கும் எந்த கிரீடமும் சூட்டயில்ல ஆனா எங்கட வாழ்க்கையால் பலருடைய வாழ்க்கைய உருவாக்கி அவங்கள் வாழ வைச்சிருக்கிறோம் என்றத சுரேஸ் தன்ற ஒரு வரி கவிதையில் சொல்லி போட்டான் என்றேன்.

உங்கள மாதிரி மனம் படைத்தவங்கள் நாறு பேர் இருந்தா நம் மட ஊரும் இந்த நாடும் எப்பவோ விடிஞ்சிருக்கும் என்று சொல்லேக்குள்ள சாமக்கோழி கூவியது படுக்கைக்கு போனோம் போகைக்கதான் நினைச்சன் கூவின சேவல் சுந்தரவிங்கம் மாமாவின்ர சேவல் என்று.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

அத்தியாயம் : 10

இந்த நானுக்காகவே இத்தனை நாள் காத்தி ருந்தேன், வாழ்க்கையில் ஒரு நானுக்காக காத்திருக்கும் வழக்கம் எல்லோரிடமும் உண்டு, சிலர் தான் படித்த ஒரு பட்டத்தை பெற்றுக்கொள்ளும் நாள் என்று சொல்வார்கள், சிலருக்கு கலியான நாள், சிலருக்கு ஒரு பின்னை பெற்றுக்கொண்ட நாள், சிலருக்கு துரோகிகள் வீழ்த்தப்படும் நாள், ஆனால் இந்த பாப்பாத்திக்கு தான் கண்டுப்பிடித்த உண்மைகளை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் நாளாகவே இன்றைய காலைப்பொழுது விழிகின்றது, படுக்கையிலிருந்து கொண்டே யன்னல் கண்ணாடிகளுக்கூடாக வானத்தைப் பார்க்கின்றேன் இன்றைய வானம் மேகங்கள் இல்லாத தெளிவான காலைப்பொழுதாய் இருந்தது.

உலக பேரறிஞரான கார்ல் மாக்ஸ் தனது “மூலதனம்” நாலை உலகிற்கு கொடுத்த தினத்தில் அவன் தன் வாழ்வில் பட்ட அத்தனை துன்பங்களையும் வலிகளையும் சுகங்களாக கண்டது போல எனக்கான வலிகளும் துன்பங்களும் அதிகமானவை அல்ல, ஆனால் என் கொள்கைகளுக்காக வலிகளையும் துன் பங்களையும் ஏற்றுக் கொள் எப் போகின்றேன் என்ற உறுதிப்பாடு எனக்குள் ஏற்பட்டுள்ளது.

கடந்த வாரம் முழுவதும் எனது பட்டமளிப்பு விழா, விடைபெறுதல் என பல நிகழ்வுகளில் அம்மாவும் அப்பாவும் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள் அவர்களைப்பொறுத்தவரை அவர்களின் கனவு சந்தோசம் எல்லாமே நான் தான். ஆனால்

கடந்த ஆறுமாத காலத்தில் எனக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் கொள்கை ரீதியான மாற்றங்களால் அவர்கள் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு தெரிகின்றது. குறிப்பாக அம்மாவின் கனவுகள் காற்றில் பறந்துவிட்டது என் பதை அவரால் நேரடியாகவே வெளிப் படுத்த முடியவில்லை, ஆனால் இன்று அம்மா எனது புத்தக வெளியீட்டில் பேசுவதற்காக நான் வழங்கியதை ஒரு சந்தர்ப்பமாகவே எடுத்திருப்பது போலத்தெரிகின்றது.

வழமைபோல காலையில் சுரேசின் இன்றைய நாளின் சிந்தனை எனக்கு ஊக்கத்தை கொடுக்கின்றது நான் தாயகத்திலிருந்து வீடு திரும்பிய பின்பு ஓவ்வொரு நாளும் காலையில் ஒரு சிந்தனை அனுப்புவார் இன்று என் புத்தக வெளியீட்டுக்கு ஒரு வாழ்த்துதலாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

“பாப்பாத்தியின் ஓவ்வொரு தாவலும்
மற்களின் தேனை தேடியது மட்டுமல்ல
மகரந்தங்களின் புதிய கருவறைக்கும்
பூக்களின் புதிய படைப்புக்குமானது”

சுரேஸ் மட்டுமல்ல திருவள்ளுவர் நகரின் எனது நண்பர்களும் நண்பிகளும் அடிக்கடி வட்சப்பில் கதைப்பதும் சுகம் விசாரிப்பதுமாக இந்த ஆறு மாதம் கடந்து விடவில்லை, நான் அங்கு சென்று திரும்பிய பின் பல மாற்றங்களை தாம் அனுபவிப்பதாக அவர்கள் கூறுவது தான் எனக்கு மகிழ்ச்சி, அந்த ஒரு மாதகாலத்தில் என்னுடைய உரையாடல்கள் விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பு, நிவாரணம், கலாச்சாரம்

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

என்று பல விடயங்கள் பற்றி உரையாடல்கள் நல்ல புதிய மாற்றங்களை அங்க உருவாக்கியிருக்கு.

பாப்பாத்தி நேரமாச்சி நாங்கள் மண்டபத்திற்கு முன்னுக்கு போரம் நீ அப்ப உன்ற காரில வாரீயே என்ற அப்பாவின் கூப்பிடுதல் என்னை மீண்டும் இந்த நாளுக்கு அழைத்தது, ஒம் அப்பா நீங்களும் அம்மாவும் முன்னுக்கு போங் கோ நான் ஸ் டேசனுக்கு போய் எட்டைக் கூட்டிக்கொண்டு வாரன் என்று கூறிவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தேன், காலை 7 மணியாகின்றது உமணிக்கு பேபிங்காம் ரீமர் மண்டபத்தில் நிகழ்வுக்காக நூறு பேர் கலந்து கொள்ளவிருக்கின்றார்கள்.

சின்ன வயசில இருக்கிற ஆசைகள் எல்லாம் வாழ்க்கையோட வாரதில்ல ஒரு நாளெனக்கு நிறைய ஜஸ்கிறீம் குடிக்கணும், கடலில குளிக்கணும், ஆத்தில மீன்பிழிக்கணும் இதுவெல்லாம் ஒரு காலத்தில ஆசையா இருந்திச்சி, சில நிறைவேறியது சில நிறைவேறவில்லை, ஆனால் அந்த ஆசைகளுக்கான தேடல் இப்ப இல்லை, இப்ப நான் தத்துவ ஞானியப் போல கொள்கைகள் தத்துவங்கள் புதியவாழ்க்கை முறை பற்றிய கனவுகளும் அவை பற்றிய உரையாடல்களும் தான் மனசில ஓடிக்கொண்டிருக்கு.

சுரேசோட எனக்கிருக்கும் காதல் அவரோட நான் வாழ வேண்டுமென்ற விருப்பங்கள் எல்லாமே அவரின்ற வாழ்க்கையில இருக்கிற கொள்கைகளும் அந்த கொள்கையாகவே அவரும் வாழும் வாழ்க்கையும் தான். ஆனால் நான் அவர முதல்ல விரும்பினேனா இல்லை அவர்

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

முதல்ல விரும்பினாரா இன்னும் தெரியல, சூனால் இந்தகாதல் பாலியல் இன்பத்திற்னகான ஈர்ப்பாக இல்லாமல், இருவரும் ஒருவரில் ஒருவர் வைத் திருக்கும் கொள்கைகளில் கொண்ட ஈர்ப்பினால் இருப்பதால், எங்கடு உரையாடல் களில் எங் கையுமே காமம் ஒருக்குப்பொருளாக இருந்ததில்லை, அப்படி என்றா காமம் அல்லது பாலியல் இன்பம் வாழ்க்கை நினைவுகளில் வந்து போகக்கூடாத ஓன்றா இல்லை, அது மனித உணர்ச்சிகளில் மிகவும் உன்னதமானது என்ற நினைவுகளில் காலை மிதமாக குளிரில் அந்த மெல்லிய சுடுநீரில் என் உடல் நனைகின்ற நேரம்

காற்று வெளியில் நனைகின்ற
 ஒரு பூவாய் நானாக
 பூத்திருக்கும் நாட்களில்
 பறந்து வா பாப்பாத்தியே
 நீ என்னில் அமர்ந்து பறந்திடும்
 வானம் இன்றும் நாலையும்
 உனக்காக காத்திருக்கின்றது,

என் ற சுரேசின் வரிகள் என்னை மீண்டும் நனைக்கின்றது மெல்லிய காற்றின் தேடல் என் மேனியில் மோத குளியலறையிலிருந்து வெளியே வந்து நேரத்தைப் பார்த்தேன் காலை 8 மணி 8.30 மணிக்கு ஸ்டேசனில் எட்டையும் சாலினாவையும் ஏற்றவேண்டு மென்று விரைவாக ரயில் நிலையம் நோக்கிப்புறப்பட்டேன்.

முதல் முதல் அம்மா அப்பா இல்லாமல் இந்த ரயில் நிலையத்திலிருந்து பயணம் செய்த நாள் என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஒரு நாள், இங்கிலாந்தில் பதினெண்து வயதாகின்ற போதே தனித்து பயணம் செய்கின்ற துணிவும் ஆற்றலும் இருக்கும் பெண்பிள்ளைகளுக்கு வந்திருந்தாலும் பொத்தி பொத்தி வளர்க்கும் நிலையில் நான் வளர்க்கப்பட்ட தாலோ என்னவோ அந்த முதல் நாள் தனியாக பயணம் இருட்டுக்குள் பறந்த விட்டில்ப் பூச்சியை போலத்தான் இருந்தது.

எட்டும், சாலினாவும் திருமணம் செய்து ஒரு மாதக்காலம் தான் ஆகின்றது, இப்போது எட்ட முன்பு போல் இல்லை என் மீது அதிக மதிப்பும் உண்மையான அன்பும் வைத்திருக்கின்றான், எனது நூலை தானே முன்வந்து ஆய்வு செய்ய வேண்டுமென்று இருவரும் இந்நிகழ்வுக்காக வருகின்றார்கள்.

இலண்டனிலிருந்து போமிங்காம் வருகின்ற அந்த எக்ஸ்பிரஸ் ரயில் வந்துவிட்டது. எட்ட மட்டுமே இறங்கி வருகின்றான், என்ன சாலினாவை காணவில்லை என்றேன், இல்ல பாப்பாத்தி சாலினாவுக்கு இன்று காலை வந்த கோள் ஒன்று பெரும் சஞ்சலம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. அவளது சொந்த ஊரில் நடைபெற்ற சாதி சண்டையில் அவளது இரண்டு உறவினர்கள் பலியாகியிருக்கிறார்கள், ஊருக்கு போக வேண்டிய தேவை இருப்பதாக அவள் உணருகிறாள் என்று கூறிக்கொண்டே காரில் வந்தமர்ந்தான் எட், அனேகமாக உன் னைப் போலவே அவனும் யோசிக்கின்றாள் மாற்றங்களை நமது வாழ்க்கையால் தான்

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

ஏற்படுத்தலாம், அப்படி ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் நாம் அங்கேயே வாழ வேண்டும் என்கிறாள் சாவினா, எல்லாம் உன் நூலில் இருந்து அவள் தேடிய தேடல் என்று கூறிவிட்டு, ச்சா என்ன சாதிய பிரிவுகள் மரணம் வரைக்கும் செல்கிறதே, இது தென்னாசிய நாடுகளின் சாபக்கேடு மட்டுமல்ல எங்களுடைய ஆபிரிக்க நாடுகளிலும் இருக்கின்றது என்றான். எட்ட எங்களைப் போன்ற இளைஞர்கள் படித்து முடித்துவிட்டு இங்கிலாந்தில் செட்டிலாகி விடுவதே வாழ்க்கையின் இலட்சியம் என்று யோசிக்கிறோம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட கனவுகளை அசிங்கமானவையாக உனது நூல் வெளிப்படுத்துகின்றது சரி போதும் இங்கே காருக்குள் ளேயே விமர்சனத்தை முடித்துவிட வேண்டாம் கொஞ்சமாவது மீதமாக இருக்கட்டும் நூறு பேர் உன் பேச்சைக்கேட்க வருகிறார்கள் என்று கூறிய போது நாங்கள் மண்டபத்தை அடைந்திருக்கின்றோம்.

அப்பாவும் அம்மாவும் வாசலில் நின்று வரவேற்கிறார்கள் ஒரு கலியாணவீட்டில் நிற்கும் பெற்றோரை போல அவர்கள் முகம் மகிழ்ச்சியில் இருக்கின்றது, சரியாக ஒமணிக்கு அத்தனைபேரும் மண்டபத்திற்குள் இருந்தார்கள். எனது பேராசிரியர்களில் மிட்சும் செல்டனும் முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தார்கள் அப்பாவின் தலைமையில் நிகழ்வு ஆரம்பமானது.

“A BOY IN THE STREET ” “தெருவில் ஒரு பையன்” என்ற நூலின் அறிமுக நிகழ்விற்கு வருகைத் தந்திருக்கும் நூலாசிரியரும் எனது மகனுமான பாப்பாத்தி அவர்களே, எனது மனைவி கணிமொழி அவர்களே, ஹாபர்

அடாம் பல் கலைகழக பேராசிரியர் கள் நூலின் ஆய்வரையாளர் எட்ட மற்றும் எனது பணித்தள நண்பர்கள் எனது இலங்கை உறவுகள் அனைவரையும் வரவேற் கிள்ளேன் என்றார்.

சின்ன வயசில நீ என்னவா வர விரும்புறாய் என்று நானும் எனது மனைவியும் கேட்டதுண்டு அவள் சின்ன வயசில் ஒரு வைத்தியராக வர வேண்டும் என்றவள் பின்பு ஒரு ஆசிரியராக வர வேண்டும் என்றவள் பின்பு ஒரு பொருளாதார நிபுணராக வரவேண்டும் என்றவள் இன்று தான் சிறந்த மாடுவளப்பாளராக வரவேண்டும் என்ற நிலைக்கு வந்திருக்கிறாள் என்றவுடன் அரங்கிலிருந்த சிலர் கைதட்டினார்கள். கைதட்டினவர்கள் வெள்ளைக்காரர்கள் மட்டும்போல என்பது போலிருந்தது ஆனால் என் மகள் உண்மையிலேயே இந்த உலகத்திற்கு மிகவும் தேவையானவள் என்ற போது அப்பாவின் குரல் தளதளத்தை உணர்கின்றேன். சற்று நேரம் அமைதி மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார் ஆம் அவள் இந்த உலகத்திற்கு ஒரு புது படைப்பு அவளைப்பெற்ற நானும் களிமைழியும் பெருமையடைகின்றோம். “தெருவில் ஒரு பையன்” என்ற இந்த நூல் ஒரு கதையைப்போன்றது ஆனால் அது அவளது வாழ்வின் மறுபக்கமாகவே நான் பார்க்கின்றேன் என்றார்.

புலம்பெயர்ந்து எமது நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்த நாம் இந்த நாட்டை நமது நாடாகக்கொண்டு வாழ்கின்றோம், ஆனால் எமது பிள்ளைகளை எமது பண்பாட்டுடன் வளர வாழ வைக்க விரும்புகின்றோம், பாப்பாத்திக்கு சிறிய வயதிலிருந்தே தமிழ்மொழியைக் கற்றுக்கொடுத்து தமிழ்

கவிதைகளை நாளாந்தம் படிக்க ஊக்குவித்தோம். அவள் சிறுவயதிலிருந்தே எமது இனத்தின் அழகிய இலக்கியங்களைக்கற்று தேர்ந்தாள், அதன் பலனாக எம் இனத்தின் வரலாறு, அதன் விடுதலை, சுதந்திரம், எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகள் அவனுக்கு எப்போதும் இருந்தது. அதன் விளைவாகவே அவள் இப்போது இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கின்றாள் என்றதும் மீண்டும் அப்பாவின் குரல்தளத்திலே.

பாப்பாத்தி எந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறாள் என்பதை அப்பா சொல்லவில்லை. ஆனால் எல்லாரின் முகங்களும் கேள்விக்குறியாக சுருங்கியதை நான் உணரக் கூடியதாக இருந்தது. அப்பா எட்டை அறிமுகப்படுத்தினார் எங்கள் பாப்பாத்தியை அதிகம் நேசிக்கின்றவர்களில் எட்டும் ஒருவர் என்று கூறியவுடன் எட்டை என்னை ஒரு முறை பார்த்தான்.

நிறைவேறாத ஒரு காதல் கவிதையாகவே இப்போதும் என்னைப் பார்க்கின்றான், ஆனால் அவனின் பார்வைகளும் உணர்வுகளும் என் மீது கொண்ட அன்பினால் உருவாக்கப்பட்ட ஈர்ப்பு மட்டுமல்ல என் மீது பாலியல் ரீதியான ஒரு காம ஈர்ப்பும் அவனுக்கிலிருந்த உண்மை, பல நேரங்களில் அவன் கவிதைகளில் அது வெளிப்பட்டுள்ளது.

**“உன் சுவாசக்காற்றில்
இந்த நெருப்பு எப்போது அணைவது”**

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

என்ற அவனது வரிகள் காமத்தீயில் அவன் கருக்கிய கவிதையாக நான் பார்க்கின்றேன், இப்போது அவன் ஆசையின் சிறுதுளி இன்னும் அவன் கண்களின் ஓரத்தில் இருக்கின்றது. என்னதான் சாலினாவின் சுவாசத்தில் இவன் முழ்கினாலும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் சுவாசிக்கும் கடைசி சுவாசத்திலாவது உன் முச்சுக்காற்று கிடைக்காதா என்ற ஏக்கம் இன்னும் அவன் மனதில் இருப்பதை அவன் பார்வைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

என் பெருமூச்சு ஒரு முறை வெளியில் வர, எட் பேசத்தொடங்கியிருந்தான் காலைப்பனி இந்த சித்திரையில் காணாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது, எங்கள் சூரிய தேவதை பாப்பாத்தியின் வருகைக்காக ஊரெங்கும் பூக்கள் பூத்துக்கிடக்கிறது என்று கூறியதும் ஒரே கரகோசம். நான் சிம்பாவே மண்ணிலிருந்து பாய்ந்து வரும் ஒரு நதி ஆனால் இந்த இங்கிலாந்தின் குளிர்காலத்தில் உறைந்து போனவன் எங்கள் காலத்தில் இங்கே ஒரு நதி இங்கிருந்து பாய்கின்றது, அது தேம்ஸ் நதியில் சங்கமிக்காமல் உலகத்தை நோக்கி பாயத்தொடங்கியிருக்கிறது அந்த நதியின் பெயர் “பாப்பாத்தி”, அந்த நதியோரத்தில் மலர்ந்திருக்கும் ஓராயிரம் பூக்களில் சில இங்கே “தெருவில் ஒரு பையன்” என்ற பூக்கூடையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றான்.

எட் எப்போதும் அடுக்கு மொழியிலும் கவிதை மொழியிலும் பேசுவான் அவன் எப்போதும் சொல்வது உன்னை பார்க்கும் போது எனக்கு கவிதை வருகிறது என்று இப்போது என்னை பார்த்தே தன் கவிதை மொழியில் உரையாற்ற தொடங்கினான். இந்த பூக்கூடையில் பதினாறு வகையான பூக்கள் இருக்கின்றன முதல் நான்கும்

பொருளாதார இன்பங் களும் அவை நிலை மாறும் நிலையைப் பற்றியவைகள், மேற்கத்திய செளபாக்கிய வாழ்க்கை முறைக்காக உருவாக்கப்படும் பொருளாதார கொள்கைகளும் வியாபார உத்திகளும் அவைகளால் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் சுரண்டப்படும் வளங்களும் பற்றி பேசப்படுகின்றது என்று கூறிய எட்ட, சீனாவின் அபரிமிதமான பொருளாதார வளர்ச்சியில் ஆபிரிக்க வானம் கழுத்துப்போகின்றது என்று கூறிய போது ஒரே கரகோசம், சீனா தனது பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காக தென் ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளை நோக்கி தனது வியாபார நிறுவனங்களை நகர்த்தி அங்கே வளங்களை சுரண்டுவதும் சுற்றுப்புறச்கழலை மாசுபடுத்துவதும் ஒரு புதிய வகை காலனித்துவ முறையாக பாப்பாத்தி இங்கே முன்வைத்திருக்கின்றாள் என்றான்.

தொடர்ந்து இரண்டாவது நான்கும் மேற்கத்திய நாடுகளின் கோட்பாடுகளும் ஏழை நாடுகளின் கலாசார விழுமியங்களும் என்ற தொனிப்பொருளில் எழுதப் பட்டுள்ளது உலகத்தில் முன்னெடுக்கப்படும் சமகால திட்டங்களில் “தன்னிறைவுக் கோட்பாடு” “sustainable development goal SDG-230” எவ்விதம் ஏழ்மைக் குறித்த அளவீடுகளும் மதிப்பீடுகளும் ஆசிய மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகளின் வாழ்வியல் முறைமைகளை கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. மேற்கத்தய நாடுகளின் வாழ்வியல் முறைக்கூடாகவே எல்லா அளவீடுகளும் அளக்கப் படுகின்றன. உதாரணமாக ஆரோக்கியமான உணவு ஒருவருக்கு இல்லை எனின் அவர் வறுமையில் வாழ்கின்றார் என்பதே அளவுகோல், ஆசிய ஆபிரிக்கா நாடுகளின் பாரம்பரிய உணவு பழக்க வழக்கங்களில்

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

காணப் படும் ஆரோக் கியம் குறித் து கவனம் செலுத்தவில்லை, நாளாந்தம் கஞ்சி குடிப்பவர் ஏழையாகப் பார்க்கப்படுகின்றார் அதே கஞ்சியை மேற்கூட்டியவர்கள் தமது ஆரோக்கியத்திற்காக இறக்குமதி செய்கின்றார்கள் போன்ற பாப்பாத்தியின் ஆழமான விளக்கங்கள் இந்த இரண்டாம் பகுதியில் காணப்படுகின்றது.

இந்த நேரத்தில் வோட்சப்பில் ஒரு மெசேஜ் சுரேசிட மிருந்து வந்திருந்தது.

“பாப்பாத்தி” உன் கனவுகள்
 சிறு விரிப்பதை இன்று
 காலை நீ பார்த்துக்கொண்டிருப்பாய்
 இங்கே உன் சிறுகள் – என்
 கனவுகளாகி என் வானத்தில்
 மேகங்களாகி சூழும் காற்றை
 தென்றலாக மேனியில்
 வாடியும் வியர்வையை
 தீண்டிடும் நேரம் – நீ
 நினைவுகளில் நிழலாகின்றாய்...

உடனடியாகவே சுரேசுக்கு ஒரு பதில் போட என் மனம் துடித்தது ஆம் உண்மை தான் என் கனவுகள் சிறு விரிப்பதை இப்போது நான் பார்த்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன். அந்த சிறுகுளுக்கு விசைக்கொடுத்தவனே நீயல்லவா என்று நினைத்துக்கொண்டு

இதமான நினைவுகளால்
 உள்ளாம் ஊஞ்சலாடுகின்றது – நீ
 இல்லாத நினைவுகளில்லை

இள விடுதலையின் தொடக்கமே சமூக விடுதலையிலிருந்து தான் தொடங்கி இருக்கின்றது.

என்ற வரிகளில் என் மகிழ்ச்சியை சுரேசிக்கு வானலையில் அனுப்பி விட்டேன் “எட்” இப்போது என் நூலின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

இந்த மூன்றாவது பகுதி பாப்பாத்தி சந்தித்த நான்கு மனிதர்கள் பற்றிய அழகான பகுதி. முதலாவது பகுதி மிகவும் உணர்ச்சிகரமானது எங்களுடன் படித்து தன் வாழ்வை தற்கொலையில் முடித்துக்கொண்ட ரமாட்டாவின் வாழ்வின் அனுபவங்கள் ரமாட்டா தன் வாழ்வின் ஆதாரமாக தன் சகோதரனை நம்பியிருந்தாள் அது சரிந்ததும் அவனும் சரிந்தாள். இரண்டாவது இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து இங்கிலாந்தில் வாழும் சாரதா அவர்கள் தன் தந்தையின் மரண வீட்டுக்கு செல்லும் போது சொன்ன கதை அருமையாய் பாப்பாத்தி பதிவு செய்திருக்கிறாள், வாழும்போது ஒருவரை சந்திக்காத ஒரு மகள் அவருடைய மரணத்தில் சந்திக்க மேற்கொள்ளும் பயணத்தை வாழும் வரை வாய்க்காத உறவுகள் வாய்க்கரிசி போடுவதற்காய் போக்கற்று நிற்பது ஏன் என்ற கேள்வியும், சமகால பொருளாதார காந்த சக்திகளாக மேற்கத்திய நாடுகள் இருப்பதால் வாழ்வின் ஊற்றாக இருக்கும் உறவுகள் பற்றிய பெறுமதிகள் தேய்ந்து போகின்றன என்ற வாசகங்கள் உள்ளத்தைத் தேடுகின்றது என்று எட் கூறியதும் அரங்கிலிருந்து ஒரே கரகோசம். பாப்பாத்தி இந்த மூன்றாவது பகுதியில் சிறுவன் ராகவனின் தெருவோர வியாபாரத்தை பற்றி அழகாக பதிவு செய்திருக்கிறார் வறுமை பற்றிய புதிய பார்வையை ராகவன் பற்றிய விடயங்களில் காணப்படுகின்றன. மேலும் பாப்பாத்தியின் வாழ்வின் முக்கிய நபராக விளங்கும் சுரேஸ்

பாப்பாத்திகள் நீந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

பற்றிய விடயங்களும் இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது சுரேசும் ராகவனும் யாரையும் எதிர்பார்காமல் தம் சூழலிலிருந்து தம் வாழ்க்கைக்கான வளத்தை கண்டு கொண்டு அதிலிருந்து இந்த உலகத்திற்கான உந்து சக்தியாக விளங்குகின்றார்கள் என்பதை பாப்பாத்தி அழகாக பதிவுசெய்திருக்கிறார்.

நிறைவாக நான்காவது பகுதி பாப்பாத்தியின் கனவுகள் தான் வாழுப்போகும் தேசத்தின் பொருளாதார, அரசியல், ஆண்மீக, கலாசார, விடுதலை குறித்த கனவுகள் பற்றி பேசுகின்றன இந்த பகுதிகளை நான் வாசித்த போது என் வாழ்க்கையின் அழகான பக்கங்களை நான் இழுந்து விட்டதாகவே நினைக்கின்றேன் என்று எட் சொன்னதும் எனக்கு நெஞ்சும் படப்படத்தது “எட்” அப்படியே சிறிது நேரம் அரங்கைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான், அரங்கிலி ருந்தவர்களும் விடை தெரியாதவர்களாய் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வளர்பிறை இல்லாத நிலைவே
என் வான்த்தில்
உன் பெளர்ணமிகளின்
நினைவுகள் மட்டுமே
நீ மீண்டும் இங்கு
முழு மதியாவதில்லை
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
எனக்குள் தேய்கின்ற நிலைவே
இரு நாள் நீ இல்லாத
இருட்டில் நான் தனியாகவிருப்பேன்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

பாப்பாத்தி ஒரு சமூகத்தின் பரிசு, யாருக்கு அவள் இதயத்தில் இடம் கிடைக்கின்றதோ அவன் உலகத்தின் உன்னத விருதை பெறுகின்றான் எனக்கூறி விடைபெற்றான்.

எட்டின் முடிவுரையிலிருந்த ஏக்கங்கள் எனக்கும் எனது பெற்றோருக்கும் மட்டுமே தெரியும் அரங்கிலி ரூந்தவர்கள் எட்டின் கவிதையை மட்டுமே இரசித்தார்கள் எட்திருமணம் முடித்தும் இன்னும் எனக்காகவே ஏங்குகிறான் என்பது என் மனதிற்கு அதிக சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தியது.

நூல் வெளியீட்டை பேராசிரியர் செல்டன் வெளியீட்டு வைக்க எனது நண்பி ரூத் முதல் பிரதியை பெற்றுக்கொண்டாள் அனைத்தும் நிறைவு பெற்று நாங்கள் வீட்டை நோக்கி புறப்பட ஆயுத்தமானோம் ரூத் “எட்டை” ரெயில்வே நிலையத்திற்கு அழைத்து சென்றாள் நாங்கள் காரில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்த போது எட்ட எனக்கு மேசேஜ் அனுப்பியிருந்தான்.

பாப்பாத்தி என் ஆழமான மனதிலிருந்து
நீ விடைபெற்றுக்கொள்
எத்தனை வசந்தங்களை நான்
கடந்திருந்தாலும் நீ மட்டும்
ஏனோ இன்னும்
அங்கேயிருக்கின்றாய் – விடைபெறு

என எழுதியிருந்தான் இந்த டிஜிட்டல் உலகத்தில் நாம் யாரிடமிருந்தும் விடைபெற முடியாத நினைவுகளால் அலைக்கழிக்கப்படுகின்றோம் என்ற நினைவுகளால் நான் அலைக்கழிக்கப்பட நான் விடைபெறுவதற்கான நேரம் வந்திருக்கின்றது என்ற உறுதியுடன் அது குறித்த நினைவுகளுடன் என் காரை வேகமாக செலுத்தினேன்.

அந்தியாயம் : 11

ஊன்ன கனிமொழி மகனுக்கு கெம்பஸ் முடிஞ்சுது இனி வேலை கல்யாணம் என்று உமக்கு ஒரே அமர்க்களம் தான் என்று வைதேகி இதோடு மூன்றாம் முறை சொல்லிப் போட்டா, ரேணுவினர் பேர் பாப்பாத்தி என்று மாத்திப் போட்டாள் என்று சொன்னதிற்கே என்ன உன்ற மகனுக்கு வன்னி காட்டுக்க போய்ட்டு வந்த பிறகு பேய் கீய் பிடிச்சி போட்டே என்று கேட்டவள். இன்றைக்கு அவளினர் மகளின் என்கேஜ்மென்டுக்கு போனா அவனும் விடமாட்டா வந்திருக்கிறவையும் விட மாட்டனம். என்ன நடக்குது என்று எல்லாருக்கும் விலாவாரிய சொல்லனும் நான் வரயில்ல நீங்களும் பாப்பாத்தியும் போட்டு வாங்கோ என்று கூறிய வார்த்தைகளோடு பெருமுச்ச கலந்திருப்பதை பாப்பாத்தி பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

அம்மா நான் எடுத்திருக்கிற முடிவு உன்னையும் அப்பாவையும் பாதிச்சிருக்கென்று எனக்கு தெரியது. நீங்கள் மற்றவைக்கு எப்படி பதில் சொல்றது என்று தான் கவலைப்படுறியள் ஏனம் மா மற்றவைக்காக நாங்க கவலைப்படுவான் வெளிக்கிடுங்கோ போவம் என்ற பாப்பாத்தியின் அதட்டலுடன் நான் வெளிக்கிட்டேன்.

நானும் சிவாவும் என்ற ரேணுவுக்கு பாப்பாத்திக்காக எத்தன கனவ கண்டநாங்கள் அண்ணன் மகனுக்கு கட்டிவைச்ச எங்களோட எங்கட பார்வையில வைச்சிருப்பம் என்று நினைச்சனாங்கள் ஆனால் என்னவெல்லாம் நடக்க போகுது, கனிமொழி நீர் என்கேஜ்மென்டுக்கு போட்டு

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

உம்மட அண்ணா வீட்டு போறதென்றால் நீர் உம்மட காரில தான் வர வேணும் ஏனென்றால் நானும் பாப்பாத்தியும் திரும்பி வந்து Tamil youth club னர் மீட்டிங்குக்கு போக வேணும் என்று சிவா கேட்டபோதுதான் அண்ணாவினர் வீட்டுலே நடக்கிற பிரச்சினை தீர்க்கிறதுக்கான பொறுப்பு எனக்கிருக்குது என்ற ஞாபகம் வந்தது.

வைதேகின்ற முன்றாவது மகனுக்கு இன்றைக்கு என்கேஜ் மென்ட் எங்கட பாப்பாத்திய போல இந்த பிள்ளைகள் இங்க வந்து பிறக்கயில்ல எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்தில பிறந்தவை மூத்த மகனுக்கு பத்து வயசும் இரண்டாவதிற்கு 6 வயசும் மூன்றாவதிற்கு 4 வயசுமாக பிள்ளைகள் கொண்டு வந்தவ என்றாலும் மூத்த மகனுக்கும் இரண்டாவது மகனுக்கும் மூன்றாவது மகனுக்கும் சம்பந்தக் கலப்பெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலதான். யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து மாப்பிள பொம்பிள எடுக்கிறதெண்டா அதுவும் அவையின்ற சாதிக்குள் எடுக்கிறதென்றால் அது பெரிய சாதனையா எல்லாரும் நினைக்கினம். ஏனென்றால் இப்ப இங்கத்த பிள்ளைகள் தாங்கட பாட்டிரை தாங்களே செலக் பண்ணுவினம் யாரை செலக் பண்ணினாலும் பார்த்து கட்டிவைக்க வேண்டிய நிலையில் கன பெற்றோர் இருக்கினம், இப்படிப்பட்ட சமூகத்தில வைதேகி மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் யாழ்ப்பாணத்திலயிருந்து மருமக்கள் மார இறக்குமதி செய்து போட்டா மூத்த மகனுக்கு டொக்டர் மருமகள் இரண்டாவது மகனுக்கு டொக்டர் மருமகள் மூன்றாவது பொடிக்கு இன்ஜினியர் மருமகள் அவாவும் பிள்ளைகள நல்லா படிப்பிச்சி போட்டு நல்ல வரன்கள எடுத்துப் போட்டா.

நானும் வைதேகியும் எங்கட பேர்மிங்கேம் தமிழ் பெண்கள் கழகத்தில் நீண்ட நாளா மெம்பராயிருக்கிறோம் நெடுகுவும் இந்த சம்மந்த விசயமா போய் போய் வந்தவள், ஏதோ இன்டைக்கு என்கேஜ்மென்ட் வார மாசத்தில கல்யாணம் ஆனா என்ற பாப்பாத்திய நினைக்க அழுகையா வருகுது என்னப்பா கண்ணெல்லாம் கலங்குது என்று சிவா கேட்டார், இல்ல தடுமன் தானே என்று சொல்லிக்கொண்டே காரை விட்டு இறங்கி வைதேகி வீட்டுக்குள் சென்றோம். வைதேகின்ற புருசன் இங்க சொந்தமா சாப்பாட்டுக்கடை வைச்சு உழைச்சு பெரிய வீடு வளவென்று வசதியாயிருக்கினம் நிறைய பேர் வந்திருக்கினம் எல்லாரும் நேரத்தோட வந்திட்டாங்க போல என்று கேட்க, எங்கட கிளிப்பின்ற தலைவி பானுமதி என்னடி கனிமொழி மகளின்ற பேர ஏனப்பா மாத்தினவள் பாப்பாத்தி என்றா என்னப்பா அர்த்தம் அது, அது பட்டிகாட்டுகள் வைக்கிற பேரல்லே என்று சொல்ல இஞ்ச அப்படி சொல்லாதேயும் பாப்பாத்தி என்றா வண்ணத்துப்பூச்சி, வண்ணத்துப்பூச்சி என்று யாருக்கும் பேர் வைக்க ஏலுமே அதுதான் அந்த காலத்தில பாப்பாத்தி என்று வைக்கிறவியள் என்றா நளினி அன்றி, இல்லையப்பா பாப்பாத்தி என்ற பேர் அனேகமாக இந்தியாக்காரர்கள் அங்க இலங்கையில எஸ்டேட் ஆட்கள் தான் வைக்கிறவ என்றா பானுமதி, அது சரி நீங்க பேரா வைச்சே ஆக்களின்ற ஊர் சாதி சமயம் எல்லாம் கண்டுப்பிடிச்சிடுவியள் அல்லே என்றார் எங்கட சிவா.

சரி சிவா என்ன, மகளின்ற கலியாண சாப்பாடு எப்ப போட போறியள் என்றா பானுமதி, அது அவகிட்டத்தான்

பாப்பாத்திகள் ஒந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

கேட்கணும் என்றார் சிவா, இதுவரை பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாப்பாத்தி பானு அன்றி என்ற கல்யாணத்திற்கு கட்டாயம் வருவீங்களா?

என்னாடி நீ கனிமொழியின்ற ஒரே புள்ள நிறைய கொடுக்க கிடக்கு வராமல் இருக்க முடியுமே என்றா பானுமதி,

அப்படி என்றா கிளிநொச்சி கந்தசாமி கோயிலுக்குத் தான் நீங்க வர வேணும் என்றா பாப்பாத்தி,

என்னாடி சொல்லுறாள் உன்ற மகள் என்றா பானுமதி நான் வார்த்தைகளின்றி தவிர்ப்பதை உணர்ந்த சிவா, ஓமக்கா பாப்பாத்திக்கு கிளிநொச்சில தான் சம்பந்தம் பேசியிருக்கிறோம் என்றதும் ஒருகணம் அமைதி நிலவியது.

என்னுடைய பல நீண்ட நாள் நண்பிகள் தூரத்து உறவினர்கள் பலர் அங்கிருந்தனர், இவை சும்மா பகிடி விடினம் என்றார் கனராஜ் அண்ண, அவரின்ற மகனுக்கும் போன கிழமைதான் கலியாணம் ஸ்தொக்கன் டெரண்டில நடந்திச்சி.

இல்ல இது பகிடியல்ல எங்கட பாப்பாத்திக்கு கிளிநொச்சியில தான் கலியாணம் நடக்கப் போகுது, வாரவ அங்க வாங்கோ என்று சொல்லிப்போட்டு சிவா அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தார் பாப்பாத்தியும் அவளது நண்பிகளோடு தூரத்தில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தா.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

என்னால் கனிமமாழி சொல்றா ஏன்ப்பா கிளிநெராச்சியில் சம்பந்தக்கலப்பு யார் மாப்பிள, மாப்பிள என்ன செய்ரார், யாரின்ர சொந்தக்காரர், மாப்பிளைய இங்க எடுக்க போரியளே, இப்படி நூறு கேள்விகள். எல்லாத்திற்கும் நான் மொனம் சாதித்ததை அறிந்த பலர் என்மீது தமது அனுதாபத்தைக்காட்ட தொடங்கினர். இன்னும் இந்த பதில்களை சொல்ல பக்குவ படவில்லை என்பதை மட்டும் என்மனம் பேசியது சிலருக்கு ஆச்சரியம் சிலருக்கு கொண்டாட்டம் சிலருக்கு திண்டாட்டம் ஆனால் பலருக்கும் ஏற்பட்ட கேள்விகளுக்கான பதில்களை எப்படியாவது பெற்ற மனம் துடிப்பதை அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

சிலர் பாப்பாத்தியோடும் சிலர் சிவாவோடும் கதைக்க தொடங்கினார்கள் அதற்குள் என்கேஜ்மென்ட் தொடங்கியது மிகச்சிறப்பாக நடைப்பெற்றது, பொம்பிள மொரட்டுவ பல்கலைகழகத்தில் படிச்சாவாம் அப்பா டாக்டர் அம்மா இன்ஜினியர் அண்ணன்மார் தம்பிமார் தங்கச்சிமார் என்ற பெரிய குடும்பம் எல்லோரும் அரசு உத்தியோகம் இப்படி எல்லாரையும் பற்றி வைதேகி ஒரு சிறிய அறிமுகம் செய்தா சிலர் வந்திருக்கினம் போல.

கொண்டாட்டத்தின் நிறைவில் மனம் கலங்கிய நிலையில் அண்ணன்ர வீட்ட நோக்கி புறப்பட்டன் ஆனால் சிவாவும் பாப்பாத்தியும் மலர்ந்த முகத்துடன் வீட்டை நோக்கி புறப்பட்டார்கள். எனக்கு அம்மா அப்பாவின்ர மரணத்திற்கு பிறகு மனோகரன் அண்ணன் தான் எல்லாம், தங்கச்சி கண்டாவிலும் தம்பி அவுஸ் ரேலியாவிலும்

செட்டிலாயிட்டினம் அண்ணாக்கு நிவேதன் மட்டும் ஒரு மகன் நல்லா படிப்பிச்சி டொக்டராக்கி போட்டினம், கலியாணம் வேண்டாம் இப்ப செய்யிறதில்ல என்ற பிழியில் இருக்கிற நிவேதனுக்கு என்ற அண்ணன் தான் இடைக்கிட ஏன் தம்பி ரேணுவ பேசுவமே என்று கேட்கிறவர், ஆனா அதற்கு அவன் ஓம் என்றும் சொல்றதில்ல என்றாலும் போன வருசம் தான் சரி பேசுங்கோ ஆனா அவள் படிச்சு ஒரு வேலை எடுக்கட்டும் என்று சொல்லிப்போட்டிருந்தவன். இப்ப பாப்பாத்தி எடுத்திருக்கிற முடிவ நிவேதனுக்கு நான் போனில சொல்ல, மாமி அவள் நல்ல முடிவெடுத் திருக்கிறாள் அப்படியே செய்யுங்கோ எனக்கு இப்ப கலியாணம் ஒன்றும் அவசரமில்லை என்று சொல்லிப் போட்டான் இதால அண்ணாக்கும் அண்ணிக்கும் ஒரே சண்டை அண்ணி அண்ணாவோட இப்ப இரண்டு கிழமையா கதைக்கிறதில்ல அதுதான் அண்ணா கூப்பிட்டவர் வீட்ட ஒருக்க வந்திட்டு போ என்று சரி பாப்போம் என்று காரை விட்டு இறங்கி வீட்டு கோலிங் பெல்லை அழுத்த அண்ணிதான் கதவ திறந்தவா அட சொன்ன நேரத்திற்கு வந்திட்டர் கனி, என்றவாறு வீட்டுக்குள் அழைத்துக்கொண்டு போனவ.

வீடுமேமுதும் அமைதியாக கிடந்தது, எங்க அண்ணா என்று கேட்க அவர் எங்க போனவர் என்று தெரியல்ல இப்ப கொஞ்ச நாளா நல்ல நிலங் பண்ணத்தொடங்கிட்டார் எண்டு கதைக்க தொடங்கினா, என்றாலும் கனி ரேணுன்ற முடிவுக்கு இமுபடுறது அவ்வளவு சரியில்ல, யார் எவர் எங்கத்தயர் என்று தெரியாமல் நீங்க செய்து கொண்டிருக்கிறது எல்லாம்

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

குப்பை வேலை, பாக்கியம் மாமியும் சுந்தரவிங்கம் மாமாவும் எல்லாம் சொன்னவ, அதாலதான் அவர் குடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார் என்றா அண்ணி. இதுவரைக்கும் பொறுமையாயிருந்த நான் எங்கட வீட்டுப்பிரச்சினைய பாக்கியம் மாமிக்கு போனுக்கு காசு போட்டு கதைக்க அவ்வளவு டேஸ்டா கிடக்குதே, அவனுக்கு ஒருத்தனிலை விருப்பம் என்றா நாங்க கட்டியே போடுறது, அவள் விரும்பினதை செய்யிறுதிற்கு நாங்கள் மட்டும் என்ன சம்மதமே ஓவ்வொரு நாளும் நினைச்சி நினைச்சி உருகிக் கொண்டிருக்கிறன், அண்ணன் குடிக்கிறதுக்கும் எங்கட வீட்டுப்பிரச்சினைக்கும் காரணம் என்டா, நான் இனி தூக்குப்போட்டு தான் சாகவேணும் என்று கத்த, இங்கே கனி இப்படி கத்தாதேயும் யாரும் யாரையும் கலியாணம் கட்டட்டும் எங்களுக்கென்ன என்றா அண்ணி, பேசிக் கொண்டிருக்க கோவிங் பெல் அடிச்சது உம்மட அண்ணன் தான் கதவ திறவும் என்றா.

கதவை திறந்தேன் உண்மை தான், பார்க்கவே தெரிந்து முகமெல்லாம் நல்லா சிவந்து கிடக்குது நல்லா மெலிஞ்சி போனார் என்ன இப்பத்தான் வந்தநீயே என்றார் ஓம் என்றன், வந்து சோபாவில் அமர அண்ணி எழும்பி உள்ளுக்குள் போனார், என்ன மனோ அண்ண நடக்குது ஏன் இப்படி செய்யிர நம்மட குடும்பத்தில யாரும் இப்படி குடிக்கிறதில்ல என்று தொடங்க நம்மட குடும்பத்தில இப்படியொன்றும் முன்னம் நடக்கிறதில்ல, இப்ப நடக்குது நாங்க என்ன செய்யிரது,

சரி எங்கட குடும்பத்தால் உங்களுக்கு பிரச்சினை என்றா எங்கள் ஒதுக்கி வைச்சிருங்கோ என்றேன், என்ன கதைக்கிற யார் சொன்னது உன்ற குடும்பத்தால் எனக்கு பிரச்சினை என்று, இப்ப என்ற குடும்பத்திலதான் எனக்கு பிரச்சினை அதை தீர்த்து வைக்க ஒருத்தரும் இல்லை, என்ன அண்ண சொல்ல ஏன் என்ன பிரச்சினை சொல்லுவங்கோ என்றேன் இப்ப அண்ணியும் வந்திட்டா, ஓம் கேளும் கனி இங்க மூஞ்ச நீட்டிக்கொண்டு குடிச்சிக்கொண்டு சாப்பிடாம் இருந்தா யாருக்கு என்ன தெரியும், நான் நினைச் சனான் பாப்பாத்திக்காகத்தான் இவர் இப்படி நடக்கிறார் என்று.

“பாப்பாத்தி” எங்கட குடும்பத்தினர் தெய்வம் அவள் கலியாணம் கட்ட போற பெடியன் எங்கட குலத்திற்கு பேர்சொல்ல வந்த போராளி. அவன் இந்த தேசத்திற்காக சிந்திய இரத்தமும், இன்னும் அந்த மண்ணில் தன்ற குடும்பத்திற்காக அவன் படுறபாடும் ஓர் உன்னதமான மனுசனா எங்களுக்கு காட்டுது. ஆனா என்ற மகன் பொக்டருக்கு படிச்சு போட்டு இச்சி. என்னண்ண சொல்லு மேன் சொன்னாதானே தெரியும்.

அவன் ஒரு ஆம்பிளைய காதலிக்கிறானாம் அவன கலியாணம் கட்ட போராளாம் எனக்கு அவன் ஒரே மகன் நான் என்ன செய்யிறது. எனக்கு மூச் சடைத் தது போலிருந்தது அண்ணி அப்படியே உறைஞ்சி போய் நின்றா.

அந்தியாயம் : 12

ஓமசையில கிடக்கிற பார்சல் யாருக்கு என்றேன், உன்ற பேர் பாப்பாத்தி என்று கிடக்கு தானே என்றார் அம்மா, திருப்பி பார்த்தேன் சென்னையிலிருந்து வந்த பார்சல், சுரேசின் கவிதைப்புத்தகம் ஆ... வந்துவிட்டது திறந்தேன், ஆங்கிலமும் தமிழ் பதிப்பும் இரண்டும் வந்துவிட்டது. இந்த ஆறுமாத முயற்சியின் விளைவாக ஒரு பெரும் சாதனை அழகிய வண்ணப்படத்துடன். "பாப்பாத்தி" என்ற தலைப்பில் சென்னை கவிமணி பதிப்பகத்தினர் பதிப்பித்துள்ளனர்.

நான் ஏற்கனவே ஒழுங்குபடுத்தியது போலவே இலங்கைக்கு போவதற்கு முன்பு ஆங்கிலப்பிரதியை இங்கே வெளியிடுவதற்கான ஏற்பாடுகள் குறித்து பேராசிரியர் செல்லன்றுடன் கதைத்தேன், ஏற்கனவே கூறியது போல ஹபர் அடாம் பல்கலைகழகத்தின் பொருளாதார சமூகவியல் மாதாந்த ஒன்று கூடலில் அறிமுகப்படுத்துவதற்கு ஒழுங்கு செய்துள்ளதாக கூறினார்.

சுரேசுக்கு உடனடியாக கோல் எடுத்தேன் என்ன சுரேஸ் உன்ற கவிதை புத்தகம் வந்திட்டுது என்றேன். வழைமபோலவே எந்தவிதமான ஆச்சரியமற்ற ஆ.. அப்படியா கொண்டு வாங்கோ பார்ப்போம் என்றான். நீண்ட இடைவெளிக்கு பிறகு மனசுக்கு சின்ன மகிழ்ச்சியாயிருக்கு புத்தகத்தை யாருக்கு அர்ப்பணம் செய்திருக்கீங்க என்று கேட்டார் பாப்பாத்திக்கு என்றேன். நெஞ்சுக்குள் ஒரு சின்ன

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

சுகம் அவ்வளவு தான் நம்ம கவிதையெல்லாம் யார் வாசிக்க போராங்க என்றார் சுரேஸ், எத்தனை முறை சொன்னாலும் உங்களுக்கு விளங்குதில்ல நீங்க, எழுதின கவிதைகள் எல்லாம் ஒரு வரலாற்றை வாழ வைக்கப் போகும் கவிதைகள் என்றேன் எங்க புத்தகத்தில் இருக்கிற முதலாவது கவிதையை வாசிங்கோ என்றார்.

இப்பொழுது தான் அது நினைவுக்கும்
வந்தது,
காலவோட்டத்தில் கரைந்ததல்வா
அது,
அப்படியா! ஆம் நான் கண்ட
அந்த கனவு,
ஒரு மரத்தழியில் நிலாக்காலத்தில்
அந்தக் கூட்டாஞ்சோறு,
அந்த கஞ்சிப்பானைக்குள் விழுந்தது
அந்த கனவு!

இது தான் உன் முதலாவது கவிதை — தலைப்பு கஞ்சிப்பானை சில நேரங்களில் நாம் காணும் அழகான உலகத்தை நம் வாழ்வின் கிழிந்து போன பக்கங்கள் தான் ஞாபகப்படுத்துகின்றன. நிலாக்காலத்துக்கான கூட்டாஞ்சோறு தான் உன் கனவு, ஆனால் அதைக்கூட மறந்து போனாய் என் காலச் சுமைகளால், ஆனால் உன் கஞ்சிப்பானை அதை ஞாபகப்படுத்தி என் நிலாக்காலத்துக் கூட்டாஞ்சோற்று கனவுகளுக்கு கூட்டிச் செல்கிறது இது அற்புதமான படைப்பு என்றேன்.

எங்க இரண்டாவது கவிதையை வாசிக்கோ என்றார்.

தும்பியில் நான் கட்டிய நூல்
 அந்த வாலோடு இங்கே,
 தலையை காணவில்லை
 சிறகுகள் அந்தப்பணித் தூறலில்
 ஒட்டிக்கிடக்கின்றன

என்ன தொடர்ந்தும் வாசிக்கட்டுமா என்றேன் அமைதியாக இருந்தான், என்ன சுரேஸ், இல்லை இந்த சமூகம் கண்ட கனவுகள் எல்லாம் இப்படித்தன் என்றான், அது அவனது பெருமுச்சுடனான பதிலாகவிருந்தது இது உன் வாழ்க்கைப்பக்கங்களை பற்றி பேசுகின்றது என்றேன், இல்லை பாப்பாத்தி அது இந்த சமூகத்தின் இன்றைய நிலையாரோ கட்டிவிளையாடிய ஒரு தும்பி நாங்கள், தலையும் இல்ல இறகும் இல்லாது சிந்திக்கிடக்கின்றது என்றான், இப்போது அழுகை வருவது போலிருந்தது, சுரேஸ் இல்லை இந்த வண்ணத்துப்பூச்சிகளுக்கான வெட்டுப்புழுக்கள் இங்கே அடக்கிக்கிடக்கின்றன. வடக்கே இருந்து தெற்கு நோக்கி வண்ணத்துப்பூச்சிக் கூட்டம் பறந்து போவதை உன் இன்னு மொரு கவிதை பேசுகின்றது என்றேன், ஆம் என்றான், என்ன கடைசி பக்கத்திலிருக்கும் கவிதைகளை படிக்க மாட்டங்க போல என்றான், இல்லை உனக்காக ஒரு கவிதையை படிக்கின்றேன் நீங் க இங் கேயிருந்து வெளிக்கிடுறதுக்கு மூன்று நாளைக்க முன்பு எழுதிய கவிதையை படியுங்கோ என்றன் ஆ அந்த கவிதையா

தொழிலாளியே முதலாளி எப்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

தூரத்தில் நின்று
 நீயும் நானும்
 இன்னும்
 எவ்வளவு நேரம்
 பேசிக்கொண்டிருப்போம்
 அந்த பனிக்காலத்திற்கு
 முன்பு இங்கே வந்துவிடு
 முடிய பனியில்
 உன் முகம் தெரியாமல்
 போய்விடும்...

இந்த கவிதையின் நினைவில் சுரேஸ் தொடர்ச்சியாக
 அடுத்தப்பந்தியை வாசிஸ்கோ என்றார்.

என் முகமும் முகவரியும்
 நீ மட்டுமே
 தேய்பிறைக்குள்
 வானத்தை வைத்திருந்தேன்
 நீயோ வளர்பிறைக்காய்
 ஒரு வானமாய், வந்தாய்
 என் வானமே
 உனக்காகவே
 இந்த பெளர்ணமிகள்.

என்று வாசித்து முடித்தேன் என்னவாம் சுரேஸ்
 என்றார் அப்பா, இந்தா கதையுங்கோ என்று போனை
 கொடுத்தேன், தம்பி எப்படி மாட்டுப்பண்ணை என்றார் நல்லா
 போகுது பெரிய மாட்டுக்கு கொஞ்சம் மடியில்
 புண்ணிருந்தது நீங்க சொன்ன மருந்த பூசி இப்ப நல்ல சுகம்

என்றார் சுரேஸ், எப்படி பேங்கில இருந்து கடிதம் வந்ததே என்றார் ஒ ஓம் கடிதம் வந்திட்டு வார மாதம் வேலையை தொடங்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கினம் என்றார் சுரேஸ் தமிபி கொழும்பில இருக்கிற ஒரு இன்ன்சினியர கேட்டிருக்கிறன், அவர் வந்து சந்திக்கிறன் என்று சொன்னவர் உம்மிடபோன் நம் பரும் கொடுத் திருக்கிறன் என்றார் கதைத்துக்கொண்டிருந்த போதே போன் கட்டாகி விட்டது நான் நினைக்கிறன் கவரேஜ் இல்ல போல என்றேன்.

பாப்பாத்தி இன்டைக்கு தான் நானும் அம்மாவும் உன்னோட கொஞ்சம் டைம் எடுத்து கதைக்கலாம் என்று இருக்கிறோம் என்றார் அப்பா. ஓம் அப்பா அம்மா வெளியில இருந்து வந்ததும் கதைப்பம் என்றேன், மீண்டும் அழைப்பு சுரேசிடமிருந்து வந்தது பாப்பாத்தி சொல்ல மறந்து போனேன் நாங்க சொன்ன மாதிரி நூறு ஏக்கர் காணிய தாற்றிற்கு அரசாங்க அதிபரும் பிரதேச செயலாலரும் ஓம் என்று சொல்லிபோட்டனம் என்று அப்பாவுக்கு சொல்லுங்கோ என்றார், அடக்டவுளே இவ்வளவு கெதியா கிடைக்க போகுதே என்றார் நீங்க கிடைச்ச பிறகு அதற்கு மேல எது எனக்கு கிடைக்காது என்றார் சுரேஸ்.

நான் கிளிநொச்சில இருக்கும் போது நானும் அப்பாவும் சேர்ந்து தயாரித்த ஒரு திட்டம் தான் ஜநாறு மாடுகளை வளர்க்கிற திட்டம் இதற்கான மூனைவளம் மூலவளம் எல்லாமே சுரேஸ்தான் அதற்கான வங்கிக்கடன் காணி போன்ற விடயங்களுக்கான ஆலோசனையை பேராசிரியர் செனவரட்டன அவர்கள் வழங்கியிருந்தார், அவருடைய ஆதரவும் செல்வாக்கும் எங்களது கனவை வெகு விரைவாக நனவாக்கப் போகின்றது என்றேன் உடனே சுரேஸ்.

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே கிருப்பார்கள்.

என் வீட்டைச்சுற்றி
 ஒரு பூந்தோட்டம்
 செய்தேன் - நீயோ
 உக்கிற்கு ஒரு
 வளம் அமைக்க
 என்னை வட்டபிட்டாய்...

அப்படியா சுரேஸ்! இந்த கவிதையை இப்ப அப்படியே நின்று கொண்டு நீங்க சொன்னது, நீ பேசினாலே கவிதை என்றேன் அந்த கவிதைக்கு வரியே நீங்கள் தானே என்றான் என்னவாம் இராக்காயி பாட்டி என்றேன் அது ஏன் பேசுவான் வார போர எல்லார்க்கிட்டையும் பாப்பாத்தி எப்ப வரும் எப்ப வரும் என்டே கேட்டுக்கொண்டிருப்பா, இப்ப படுத்திட்டா நாளைக்கு கதைக்கக்குள்ள கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லிப்போட்டு போனை வைத்தார்.

என்ன பாப்பாத்தி சாப்பிடுவோமே என்றா அம்மா, வழுமையான மேசை ஆனால் அப்பா கொஞ்சம் சீரியசா இருந்தார், நான் என்ற பாப்பாத்திக்காக எல்லாம் செய்து போட்டன் இந்த மாதத்தோட என்ற வேலையை நான் ரிசைன் பண்ணுறன், கிட்டத்தட்ட என்ற எதிர்காலத்திற்கான பென்சன் இல்லாமல் போகுது ஆனால் என்ற எதிர்காலத்தின் ஆதாரம் பாப்பாத்தி என்ற உறுதியோட நான் பாப்பாத்தியோட இலங்கைக்கு வாற்தா முடிவெடுத்திருக்கிறேன் என்றார்,

டுவல் சிட்டசன்சிப் எப்படி இருக்கு என்றேன் அது எல்லாம் சரி நான் இந்த முறை கொழும்புக்கு போனதும் எனக்கு அடையாள அட்டை எடுக்கலாம் என்றார் அப்பா. அம்மா இன்னும் தனது தீர்மானத்தில் தளர்ந்த நிலையில்

உழைக்கும் சமுகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

இருக்கிற மாதிரி தெரியது நீங்க இரண்டு பேரும் போங்கோ நான் கொஞ்ச நாளிலை என்ற வேலை முடிச்சிப்போட்டு வாரன் என்றா, நீண்ட நேரம் உரையாடனேன் இராசன் சித்தப்பாவும் கோகிலா சித்தியும் கலியாண ஒழுங்குகள் பாக்கினம் என்றார் அப்பா நாங்க ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி மிக எளிமையாக செய்வதற்கான ஒழுங்குகளை செய்வதாக அப்பா கூறினார்.

இரவு தூக்கமே வரவில்லை மீண்டும் சுரேசின் கவிதைப்புத்தகத்தை தட்டினேன் தூங்காத இரவுகள் என்ற கவிதை தலைப்பை வாசித்தேன்.

இப்போதும் நான் விழித்திருக்கின்றேன்
என் கால்கள் சேற்றுக்குள்ளும்
உடல் தண்ணீருக்குள்ளும்
முழுகிக்கொண்டிருக்கின்றது
தலைக்கு மேலே பறக்கும்
நெருப்பு குருவிகள்
என் தலையில் கூடு கட்ட
குறிப்பார்க்கின்றன..

இது யுத்தக்களத்தில் சுரேஸ் எழுதிய கவிதை, எத்தனை போராட்டங்களை சுரேஸ் கடந்திருந்தாலும் அவன் உள்ளத்திலிருக்கும் மெல்லிய தாகமும் கனவும் ஆசையும் விருப்பம் யாருக்கும் தெரியவில்லை, ஆனால் என்னில் அவன் கண்ட ஆதரவும் அன்பும் தான் அவனது ஆசைகளுக்கு சிறு கொடுத்தது என்று நினைத்துக்கொண்டே நித்திரைக்கு சென்றேன்.

அத்தியாயம் : 13

சிறியளவிலான தேவீர் கொண்டாட்டம் என்று தான் தொடங்கிய நிகழ்வு வீட்டின் எல்லா கதிரைகளுக்கும் ஆக்கள் வந்திட்டினம் கதிரை இல்லாததால் அப்பா கொஞ்சம் கதிரைகளுக்கு ஒட்டர் செய்திருந்தார்.

நானெனக்கு காலையில எத்தனை மணிக்கு பிளைட் என்றா நளினி அன்றி பத்து மணிக்கு, எங்க கெனக்ட் பண்ணுநீங்க என்றா பத்மா அன்றி, பேமிங்காம் - கட்டார் - சென்னை - யாழ்ப்பாணம் என்றேன் ஒ இப்ப நேர யாழ்ப்பாணத்திற்கே பிளைட் என்றதால் பிரச்சினை இல்லை என்றா நளினி அன்றி.

அம்மான்ட பிறன்ஸ்சும், அப்பான்ர பிறன்ஸ்சும் என்ற கொஞ்ச பிறன்ஸ்சும் வந்திருந்தார்கள், இது ஒரு சிறிய தேவீர் விருந்து என்ற பாப்பாத்திக்காக கொடுக்கிற ஒரு விருந்து என்றார் அம்மா, என்ன சாப்பாடு போடுவீங்க என்று பார்த்தோம் என்றார் அப்பாவின் ஆங்கில நண்பர்கள் டேவிட் இன்னும் இரண்டு வருடத்தில் இலங்கையில நடக்கும் ஒரு முக்கிய நிகழ்விற்கு உங்களுக்கு பாப்பாத்தி இன்விடேஸ் அனுப்புவா என்றார் அப்பா, எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, அப்பாவும் டேவிட்டும் மிகச்சிறந்த நண்பர்கள் அப்பா என்ற கதைய முழுமையா சொல்லியிருந்தார், குறிப்பாக எங்கட உறவினர்கள் ஊராக்கள் இது எப்படி விமர்சிக்கினம் என்பதையும் சொல்லியிருந்தார்.

டேவிட் ஒரு புத்தகத்தை கையில் வைத்தார் இந்த புத்தகத்தை யாராவது பார்த்திருக்கிறீர்களா என்றார் எல்லாரும் திரு திருவென்று விழித்தார்கள் டேவிட்

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

பேசத்தொடங்கினார் இந்த புத்தகத்தை அண்மையில் நான் வாசித்தேன் இந்த புத்தகத்தை எனது நண்பன் சிவமாறனும் அவரது மனைவி கனிமொழியும் வாசித்த பின்பு தான் அவர் கள் தங்களுடைய மகளின் தீர் மானத் தை வரவேற்றார்கள்.

இந்த புத்தகத்தின் பெயர்; “The star in the strom” “புயலில் ஒரு நட்சத்திரம்” Diary of Harried Winslow. 1812ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க மசர் சுசட் மாநிலத்திலிருந்து தனது நண்பர்களுடன் புறப்பட்ட 17 வயது நிறைந்த ஹரியட் என்ற ஒரு இளம்பெண்ணின் டயரி குறிப்புக்கள்.

இன்று நீங்கள் கொண்டாடும் யாழ்ப்பாணத்திற்கான, யாழ்ப்பாணத்து பெண்களுக்கான ஒரு புதிய அத்தியாயத்தை இந்த பெண் னே எழுதினார், யாராவது கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா என்று கேட்டார் எல்லாரும் திரும்பவும் திருதிருவென்று விழித்தார்கள் என்ன யாழ்ப்பாணத்தின் வேர்கள் நீங்கள், உங்கள் வரலாற்றை மறக்கலாமா என்று கூறியவர் 18ஆம் நூற்றாண்டின் பகுதியில் தமிழர் தாயகத்தின் பெண்களுக்கான கல்வி குறித்த சிந்தனை மிகவும் மந்தமானதாகவே இருந்திருக்கிறது, நான் வாசித்த இந்த புத்தகத்தின் படி யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியிலும் உடுப்பிட்டியிலும் இரண்டு பெண்கள் எழுத வாசிக்க தெரிந்தவர்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள் 1814ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவில் புறப்பட்ட ஹரியட் என்ற 17 வயது சிறுமியின் கனவே யாழ்ப்பாண பெண்கள் சமூகத்திற்கான கல்வி ஒளியை கொடுத்தது அவர் உருவாக்கிய பெண்கள் பாடசாலையே தென் ஆசியாவின் முதல் பெண்கள் பாடசாலை உடுவில் மகளிர் கல்லூரி என்று அழைக்கப் படுகின்றது. இந்த பாடசாலையில் படித்தவர்கள் யாரும்

இருக்கிறார்களா என்று டேவிட் கேட்ட போது நளினி அன்றியும் மேனகா அன்றியும் கையை உயர்த்தினார்கள் எங்கள் வீடு இப்போது சிறிய கருத்தரங்கு களமாக மாறியிருந்தது.

அப்போது குறுக்கிட்ட பேராசிரியர் செல்டன், டேவிட் நீங்கள் வரலாற்றின் முக்கியமான ஒரு புத்தகத்தை எங்களுக்கு ஞாபகபடுத்தியதிற்காக நன்றி, வரலாறு எப்போதும் நம்மோடு பேசுவது மட்டுமல்ல அது நம்மை முன்னோக்கி அழைத்து செல்கின்றது. குறிப்பாக 21ஆம் நூற்றாண்டின் ஹரியிட்டாக நான் பாப்பாத்தியை பார்க்கின்றேன், தன் 24 வயதில் தன் சுயநன்மைகளை உதறித் தள்ளிவிட்டு மிகவும் கஷ்டப்பட்ட பிரதேசத்திற்கு சென்று வாழ விரும்புவது ஓர் புரட்சி என்றார், அப்போது குறுக்கிட்டு மன்னிக்கவும் நீங்கள் வரலாற்றின் மறுபக்கத்தை பார்க்காமலே கடைத்துக்கொண்டு போகின்றீர்கள் போலிருக்கிறது என்று பேராசிரியர் மிட்ச் கூறியதும் தயவு செய்து நீங்கள் அதை கூறலாமே என்றார் அப்பா.

18ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப்பகுதியில் இலங்கை அரசியல், சமூகவியல், பொருளாதார மாற்றங்களில் பேசப்படாத ஒரு பக்கத்தை நான் தொட விரும்புகின்றேன் டேவிட் குறிப்பிட்டது போல ஹரியிட் ஆசிய பெண்களுக்கான ஒரு ஜோதியாக பார்க்கப்பட வேண்டும், அது உண்மை ஆனால் அதே காலப்பகுதியில் ஹரியிட் பணி செய்த யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 200 மைல்களுக்கு அப்பால் கண்டியிலும் இரத்தினபுரியிலும் பெண்களும் சிறுவர்களும் ஆண் களும் தேயிலை மற்றும் இறப்பர் தோட்ட தொழிலாளிகளாக உருவாக்கப்பட்டார்கள். இந்த வெள்ளைக்கார காலனித்துவ மேலாண்மையில் அமெரிக்க

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்னில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

பணியாளர்கள் யாழ்ப்பாண சமூகத்திற்கு கல்வியையும் மலையகத் தில் குடியேற் றப்பட்ட பெண் களுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் பால் வெட்டும் முறையையும் தேயிலை பிடிங்கும் முறையையும் கற்றுக்கொடுத்தார்கள், கல்வி ஒரு சமூகத்தை வானளவு உயர்த்தியது போல, கல்வி மறுக்கப்பட்ட சமூக வரலாற்றில் இன்று வரை பாதாளம் வரை தாழ்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இலங்கையின் தமிழர் இனவிடுதலை போரில் இந்த இரண்டு சமூகத்தின் இளைஞர் யுவதிகளும் பங்குபற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதை பாப்பாத்தி தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் எழுதியிருந்தாள். குறிப்பாக மலையகத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வடக்கு, கிழக்கில் வாழும் இந்த மக்கள் போராட்ட வரலாற்றின் நாயகர்களாக விளங்கியிருக்கிறார்கள் என்று கூறிய போது நளினி அன்றி அம்மாவோடு ஏதோ கதைப்பதை அவதானித்த பேராசிரியர் மிட்ச் என்ன நீங்கள் ஏதும் சொல்ல விரும்புகிறீர்களா என்று கேட்டார்.

ஓம் நீங்கள் ஆச்சரியத்தைப்பற்றி பேசுகின்றீர்கள், நான் மகா ஆச்சரியத்தை குறித்து சொல்ல விரும்புகின்றேன் நானும் உடுவில் மகளீர் கல்லூரியில் பாத்த அதன் பழைய மாணவி என்ற பெருமையை தவிர வேறொன்றும் இல்லை. அந்த கல்லூரியின் வரலாற்றை முன்கொண்டு செல்ல முடியவில்லை என்றா. இன்றைய நாள் என் வாழ்வில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ள நாள், நான் நிச்சயமாக ஒரு புதிய பாதையை என் வாழ்க்கையில் திறக்க போகின்றேன், சரி அது இருக்கட்டும் நான் “மகா ஆச்சரியம்” என்று கூறியதைப்பற்றி என்ன நினைக்கின்றீர்கள்? என்று அமர்ந்திருந்த ஏனையவர்களை பார்த்து நளினி அன்றி கேட்டார், எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தார்கள் 18ம் நூற்றாண்டின் ஒரு நாட்டில் ஒரே மொழி, பண்பாடு, சமய

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

நம்பிக்கை கொண்ட ஒரு சமூகத்திற்கு கல்வியையும் அதே நாட்டில் வாழ்ந்த அதே சமூகத்தை சேர்ந்த சிலருக்கு கவ்வாத் வெட்டும் கத்தியையும், பால் வெட்டும் கத்தியையும், வெள்ளளக்காரர்கள் கொடுத்தார்கள் என்று பேராசிரியர் மிட்ச் கூறினார். அந்த தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து பறந்து வந்த “பாப்பாத்தி” ஒன்று ரேஜுகாவை ஒரு பாப்பாத்தியாக மாற்றியது மட்டுமல்ல இந்த பாப்பாத்தி இங்கிருந்து பறந்து சென்று அந்த தேயிலைத் தோட்டத்து குடும்பத்திலிருந்து தாயக விடுதலைக்காக போராடி தன் உடல் உறுப்புக்களை இழுந்து தன் உடலில் குண்டு சன்னங்களோடு வாழ்ந்து கொண்டு தான் நேசித்த அதே தாயகத்தில் தன் இதயத்தில் சுமக்கும் கனவை நனவாக்க பொருளாதார விடுதலையைக் கொண்டு வர மாடு வளக்கும் சுரேசும் இனையைப் போகிறார்கள் என்பது தான் இது மகா ஆச்சரியம்!

நளினி நீங் கள் சொல்லும் போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரிக்கின்றது என்று கூறிய அப்பா ஒரு இனம் விடுதலையடைய வேண்டுமானால் அது தன்னோடு விடுதலை உணர்வை சுமக்க வேண்டும் தன்னில் தானே விடுதலை உணர்வை சுவைக்காத ஒரு இனம் விடுதலை பெற்றதாக வரலாறு இல்லை இந்த நிமிடம் வரை தமிழர் தாயகத்தில் இருக்கலாம் அல்லது புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஊர்களில் இருக்கலாம் “தமிழர்” என்ற பொது அடையாளத்திற்குள் நாம் எழுந்து நிற்க ஆயிரம் தடைகளை நாம் நமக்குள் சுற்றிவைத்திருக்கின்றோம். நம்மை யாரும் பிரிக்கத் தேவையில்லை நாமே நமக்குள் பிரிந்து பிரிந்து அழிந்து போகும் ஒரு வெங்காயச்சலுகம். பிரதேசம், சாதி, சாதிக்குள் சாதி என்று நம்மை அழிப்பதற்கு நாமே நமக்கு பின்னிவைத்திருக்கும் கலாசார சுருக்கு வலைகள்.

விடுதலையை சுவைக்காத ஒரு இனம் விடுதலையைப் பெற்றதாக வரலாறு இல்லை.

தமிழர் தமது சமூக விடுதலைகுறித்து புதியபார்வை கள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளாத வரை இன விடுதலையைச் சுலைக்க முடியாது, ஏனென்றால் இனவிடுதலையின் தொடக்கமே சமூக விடுதலையிலிருந்து தான் தொடங்கி யிருக்கின்றது. நாம் இன்னும் அதை தொடவே இல்லை, பின் எப்படி இன விடுதலை குறித்து சிந்திக்க முடியும் என்று பேசி முடிந்தார் அப்பா. சபாஸ் சிவா என்றார் அப்பாவின் இன்னுமொரு நண்பரான கண்ணதாசன். கண்ணதாசன் சிறந்த வர்த்தகர் இவர் இங்கிலாந்தில் குடியேறி பல வருடங்கள். அவருடைய பின்னாகளில் இருவர் இங்கிலாந்தின் பிரதேச அரசியல் செல்வாக்கு மிக்கவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

என்னை பொறுத்தவரைக்கும் பாப்பாத்தி மற்றும் சுரேசின் இல்லற வாழ்வு என்பது இன்னும் மலையகத்தில் கூலித் தொழிலாளிகளாக தமது வாழ்வை இருட்டில் தொலைக்குத்துவிட்டிருக்கும் மக்களிற்குள் ஒரு ஒளியேற்றலாக இருக்கும், 200 வருடத்திற்கு மேல் அடிமைகள் போல் கல்வி சுகாதாரம் இருப்பிடமற்று வாழும் அந்த சமூகத்தின் விடுதலை வாழ்வு குறித்து வடக்கேயும் கிழக்கேயும் இருக்கும் தமிழர்கள் இதுவரை சிந்திக்காமல் இருப்பது சிவா சொன்னது போல நாம் தோற்பதற்கு அதுவும் ஒரு காரணம்.

அதுமட்டுமல்ல எனக்கு தெரியும் வடகிழக்கில் வாழும் மலையக தமிழர் எப்படி தமது அடையாளத்தை தாம் வாழும் அதே பிரதேசத்தின் அடையாளமாக கட்டியெழுப்ப எப்படியான சமூகவியல் பங்களிப்பு இருக்கின்றது, நான் யாழ்ப்பாணத்தான், நான் தீவான், நான் மட்டக்களப்பான், நான் வெள்ளாளன், நீ கோவியன், அவன் பள்ளன், இவன் நளவன், வண்ணான், சிவியான் என்றால் இவர்களை எங்கே

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியில் தத்துவம்.

சேர்ப்பது பகிடி என்னவென்றால் அவர்களைக்கொண்டு வந்து நம் எல்லாருக்கும் கீழாக வைக்க பார்ப்பது தான். தமிழன் என்ற அடையாள குவளைக்குள் இருக்கும் எவனும் அதை தாண்டி வேறு எந்த அடையாளத்தையும் பெற முடியாது நீ தமிழனா? அவ்வளவுதான். அதற்கு அங்கால தோன்றுவதை விடும் வரைக்கும் சிங்களவர் எங்கள் அவமதிக்கிறதை எந்தக் கொம்பனாலும் தடுக்க முடியாது என்று ஆக்ரோசமாக கூறி முடித்தார். எல்லாரும் மிக அமைதியாக இருந்தார்கள் பேராசிரியர் செல்டன் அந்த அமைதியில் எழுந்து நின்று ஒரு கவிதையை வாசித்தார்.

எங்கள் கால்களை
எங்கள் வீட்டுச் சங்கிலிகளால்
நாமே கட்டிக்கொண்டு
கதவுகளுக்கு தாழ்ப்போட்டுவிட்டு
கட்டவிழ்க்க கதறுகின்றோம்
இந்த மனநோய் சமூகத்தில்.

இது சுரேசின் கவிதை நூலிலிருந்து என் மனதை ஆழமாகத் தொட்ட கவிதை நான் நினைக்கின்றேன், ஒரு விடுதலை போராளியின் கவிதை, அவன் இன்னும் நினைக் கின் றான் விடுதலைக் கான திறவுகோல் சிங்களவரிடத்தில் அல்ல எங்களிடத்தில் தான் இருக்கிறது என்று கூறி அமர்ந்தார்.

அனைவரும் தேனீர் அருந்திய பின்பு புறப் பட்டார்கள், மாலை ஆறு மணியாகியிருந்தது சிலர் நாளை காலை வி மா ன நி லை ய ம் வரை வருவதாக வாக்களித்துச்சென்றார்கள் இரவு நித்திரை வரவில்லை மீண்டும் சுரேசின் கவிதைப்புத்தகத்தை திறந்தேன் இன்று

இன விடுதலையின் தொடக்கமே சமூக விடுதலையிலிருந்து தான் தொபங்கி இருக்கின்றது.

நான்காவது கவிதையை வாசித்தேன் இது மீள்குடியேற்றக் காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

இடியுதங்களை கழைந்த பின்னும்
யுத்தங்கள் ஓய்ந்த பின்னும்
புதைகுழிகள் மண் மூடிய பின்னும்
பின் நாத்தங்கள் ஓடிய பின்னும்
இன்றும் நான் குண்டுகளோடு
வலம் வருகின்றேன்.
கன்னத்திலும் காலிலும்
தொடையிலும் முதுகிலும்
நான் சுமக்கும் குண்டுகள்
நான் இரும்பு மனிதன்
என்ற புதிய அடையாளத்தின்
கருவாக உருட்பெட்டுகின்றேன்.
காலவோட்டத்தில் நான்
கரைந்தாலும் என் குண்டுகள்
கரையப்போவதில்லை...
அவை என் உயிரைக்குடிக்கும்
சின்னாங்கள்...

சுரேசின் ஆங்கில நூல் வெளியீட்டில் இந்த கவிதை அதிகமாக பேசப்பட்டது யுத்தம் முந்த பின்பும் இரும்பு மனிதர்களாக சுரேஸ் போன்றவர்கள் வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் உயிரைக்குடிக்கும் சின்னாங்களாக அவை இருப்பதை மாற்றுவது குறித்து சிந்திக்கத் தொடங்கினேன்.

அத்தியாயம் : 14

Lன்னியஸ்டர் விமான நிலையத்தின் முகப்பு வாசல் வழிமை போலவே சுறுசுறுப்பாக காணப்பட்டாலும் எங்களை வழியனுப்ப வந்தவர்களில் பலர் மிகவும் சோர்வுடனே காணப்பட்டார்கள். மாமாவும் மாமியும் அம்மாவுக்கு ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா இரவிரவாக அழுது முகம் வீங்கி போயிருந்தது. இங் கிலாந் திலிருந்து வன் னிக்கு ஒரு பொம் பள கலியாணத்திற்கு அனுப்பப்படுவது இதுதான் முதல் தடவை என்றார் மனோகரன் மாமா, இது நல்ல தொடக்கம் ஒரு புதிய தொடக்கத்தின் முதல் விதை அது விருட்சமாகி ஒரு வனமாகும் என்றார் நளினி அன்றி. எல்லோரும் அம்மாக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். எங்களின் தீர்மானப் படி மூன்று மாதங்களின் பின்பு அப்பா இங்கு வருவது, அம்மா அங்கு வருவதுமகாவே தீர்மானிக்கப்பட்டது. இப்ப என்ன ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்கைப்பில கதைக்கலாம் தானே கனி என்றார் மாமி. கட்டார் எயர்வைஸ் UL 23 க்குரியவர் களுக்கான கடைசி அழைப்பு கிடைத்த போது அனைவரும் கண்ணீர் விட்டனர். இப்போது தாங்க முடியாமல் நான் அம்மாவின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டு அழுதேன் முடிவில் அம்மாவின் முத்தத்தோடு விடைபெற்றோம் நானும் அப்பாவும்.

ஒரு பெண்ணாக பிறந்துவிட்டால் பெற்றோரை பிரிவது தவிர்க்க முடியாது ஆனால் அம்மாவின் ஏக்கம் எல்லாம் நான் அவர் கைக்குள் இருக்க வேண்டுமென்று ஆனால் அது நிலைமாறி போனாலும் ஒரு அழகான கனவுகளுக்காக காலம் விரித்திருக்கும். இந்த பாதையில்

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

என் பாதங்கள் பயணிப்பதை யாரும் தடுக்க முடியவில்லை என்பது தான் அம்மாவுக்கு நான் கொடுத்திருக்கும் உறுதியான நிலைப்பாடு.

டேவிட் அவர்கள் எனக்கு பரிசாக தந்த ஹரியட் வின்சலோவின் A star in the storm என்ற நூலை இன்று திரும்பவும் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். பாகம் ஒன்று பாகம் இரண்டு என இரண்டாக அவருடைய கணவர் வின்சலோ அவர்களால் 1842க்கும் ஆண்டு அந்நால் பதிப்பிக்கப் பட்டிருந்தது, பத்துமணித்தியால் விமானப்பயணத்தில் இரண்டு பாகங்களையும் வாசித்து முடித்த போது எங்கள் விமானம் மன்சஸ்டர் கட்டார் - கட்டார் - சென்னை சென் னை யாழ் ப் பாண் விமான நிலையத் தை வந்தடைந்திருந்தது.

சித்திரை மாதத்தின் மாரியில் யாழ்ப்பாணத்து செம்பாட்டு மன் நனைந்து தூங்கிக்கிடந்த பச்சை புல்வெளியை உசுப்பி விடவே தூரத்தில் நின்ற பனை மரங்கள் வரை பச்சை போர் வையால் மூடிக் கொண்டவளாய் யாழ்ப்பாண பூமித்தாய் வரவேற்றாள்.

மிக அண்மைக்காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த விமான நிலையத் தின் ஊடாக உலகத் திற் கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் ஒரு புதிய பாதை திறக்கப்பட்டிருந்தது அனேக வெளிநாட்டவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் அழகையும் இந்த மண்ணின் பண்பாட்டையும் இந்த மண்ணுக்கே உரிய உணவுகளையும் ருசிப்பதற்கும் இரசிப்பதற்கும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் போல.

விடுதலையை கவுக்காத ஓரு கிளம் விடுதலையைப் பெற்றாக வரலாறு கில்லை.

அனைத்து குடியகல்வு பணிகளும் நிறைவு பெற்றபின்பு வெளியே வந்தோம், இராசன் சித்தப்பாவும் சுரேசும் எங்களுக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் சுரேசில் நல்ல மாற்றம், நல்ல சிமாட்டாக வந்து விட்டார். இத்தனை சிமாட்டும் அழகும் உள்ளுக்குள்ளே தானே இருந்தது ஏன் தான் ஒளித்து வைத்திருந்தாயோ என்று நினைத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தோம் அனைவரும் வாழ்த்தி வரவேற்க புறப்பட்டோம் கிளிநொச்சியை நோக்கி...

ராசன் சித்தப்பா பலாலியிலிருந்து கிளிநொச்சிக்கு போற வழியிலேயா உடுவில் இருக்கு என்று கேட்டேன், இல்லையம்மா அது மற்ற பாதையில செல்ல வேண்டும் என்றார் சித்தப்பா. இந்த மண்ணிலேயே வாழ வேண்டும் என்று வந்திருக்கின்ற எனக்கு இன்டைக்கே ஹியட் அவர்களின் பாதங்கள் பட்ட மண்ணை ஒரு முறை தொட்டு வணங்க வேண்டும் போலிருக்கிறது என்றேன், அதற்கென்ன போட்டு போவோம் என்று எங்கள் வாகனத்தை உடுவிலை நோக்கி செலுத்தினார்கள், நான் சுரேசின் கவிதைப் புத்தகத்தையும் சுரேசுக்காகவும் அவருடைய வீட்டாக் களுக்காகவும் வைத்திருந்த பையை அவரிடம் கொடுத்தேன். புத்தகத்தை திருப்பி திரும்பி பார்த்த சுரேஸ் மீண்டும் ஒரு முறை என்னை பார்த்து விட்டு நினைத்ததை முடித்து போட்டிர்கள் என்றார். நினைத்திருப்பதையெல்லாம் முடிப்பதற்கு தான் இங்கே வந்து விட்டேன் இது தான் தொடக்கம் என்றேன்.

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

கோடை காலத்து
 சிறுவிதையாய்
 சிறைப்பட்டுக்கிடந்த என்னை
 சித்திரை சிறுமாரியை போல
 தட்சியமூப்பியவளே
 முத்திரை பதிக்கும் வரை
 இந்த கண்கள் நித்திரையாகாது...

என்று சிறு வரி கவிதைகளால் என்னை தாலாட்ட உடுவில் மண்ணில் கால் வைத்தோம். நான் என் வாழ்க்கையின் நாயகியாக கொண்டாடும் ஹரியட்டின் பாதங்கள் பட்ட மண்னை தொட்டு வணங்கினேன். உடுவில் மகளீர் கல்லூரி வளாகத்திற்குள் செல்லவில்லை கல்லூரிக்கு முன்பாகவிருந்த கல்லறைத் தோட்டம் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த வளாகத்திற்குள்ளேதான் ஹரியட்டின் கல்லறை இருக்கக்கூடும் என்று நினைத்துக்கொண்டு வீட்டை நோக்கிப்புறப்பட்டோம்.

வேனில் வரும் போது வைகாசியில் திருமணம் வைப்பது குறித்த ஆயத்தங்கள் குறித்து சித்தப்பாவும் அப்பாவும் பேசிக்கொண்டே வந்தார்கள் பகல் 12 மணிக்கு திருவையாறுக்கு வந்தடைந்தோம், கோகிலா சித்தியும் மீனுவும் எங்களை வரவேற்றார்கள் சித்தப்பாவின் வீட்டில் பல மாற்றங்கள் வீட்டுக்கு முன்பாக அழகாக படர்ந்திருந்த கறுத்தக்கொழும்பான் மாமரத்தைக்காணயில்லை என்ன சித்தப்பா மாமரம் எங்கே என்றேன். அதை ஏன் பேசுவான் பாப்பாத்தி நீ போய் ஒரு மாசத்தில் பின்னே கடும்மழுயுடன் இடிஇடிச்சிச்சு ரோட்டால் போன ரெண்டு பொம்பள்ளிகள்

வீட்டுக்க ஓடி வந்ததுகள் நாங்கள் கதவ பூட்டிப்போட்டு உள்ளுக்க இருந்த நாங்க அதுகள் கத்தியோட வேலைக்கு போட்டு வந்ததுகள் மரத்துக்கு கீழ நிக்க மரத்தில இடி விழுந்து இரண்டு பேரும் இதில செத்து போட்டுதுகள் என்று சொன்னவர் தூரத்த நின்ற சுரேசை பார்த்தார் பாப்பாத்தி செத்து போன ஆக்களை உங்களுக்கு தெரியும் நீங்க போன முறை வந்திருக்ககுள்ள கடைசியாய் நானும் நீங்களும் ஒரு வீட்டுக்கு போனோம் நிறைய கீரை வளர்க்கிறவ என்று நான் கூட்டிக்கொண்டு போனன் ஒ..ஒ அவை ரெண்டு பேரும் சகோதரிகள் தனியா இருந்தவை என்றார், அவை இங்க தான் தோட்டத்திற்கு வேலைக்கு வாறவை என்றார் சுரேஸ். நான் அவையின்ற வீட்டில இருந்த கீரைகள் எல்லாம் படம் எடுத்தனான். அந்த கீரைகளுக்காக நான் எழுதிய கட்டுரை பசுமைப்பெண்கள் “Green women” என்று போட்டிருந்தன் ஒம் பாப்பாத்தி நெடுகலும் உன்னைப்பற்றி விசாரிப்பினம் நீ அவையின்ற வீட்டில இருந்து கொண்டு வந்து நட்ட குழுட்டி கீரை செடி எங்கட வீட்டப்பற்ந்து போயிருக்கு என்றார்.

சரி சரி வந்ததும் வராததுமாக ஏன் அந்த துக்க செய்தியோட மின்கட்டுரியள் என்றார் கோகிலா சித்தி. இல்ல சித்தி போன முறை வந்திருக்ககுள்ள எங்கட நாட்டு கீரைகள் பற்றிய எனது தேடல்களுக்கு அவையள் உரமுட்டியவை கீரைகள் பற் றிய எனது ஆய் வகுக்கான களமாக அவர்களைத் தான் யோசித்திருந்தனான் என்றேன். பாப்பாத்தி நாங்கள் இங்க கீரைக்கான பெண்கள் என்ற ஒரு குழுவை தொடங்கியிருக்கின்றோம் என்றா.

முகம் கழுவிட்டு மதிய உணவிற்காக அமர்ந்தோம் சுரேசும் அப்பாவும் சித்தப்பாவும் நானும் சாப்பிடத் தொடங்கினோம். வாசலில் சுந்தரவிங்கம் மாமா வந்து

பாப்பாத்திகள் இந்த மண்ணில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

நிக்கிறார் என்று கோகிலா சித்தி சொன்னவா, உள்ளுக்க வர சொல்லுமேன் என்றார் சித்தப்பா. மாமா உள்ளுக்க வாங்கோவேன் இச்சி நான் வெளியே இருக்கிறன் நீங்க சாப்பிட்டு போட்டு வாங்கோ என்றார், நீ ஒருக்க இன்றைக்கு சுந்தரவிங்கம் மாமா வீட்ட போக வேணும் என்றார் சித்தப்பா. சாப்பிட்டு போட்டு வாசலில் அமர்ந்திருந்த சுந்தரவிங்கம் மாமா ஒரு விருதோடு அமர்ந்திருந்தார், பின்ன வந்திட்டியே அம்மா வாழுப்போற மகனே நல்லாயிரு என்றவர், புள்ள இந்த விருது நான் கோழி வளர்த்ததிற்காக நாற்பது வருசத்திற்கு முன்ன தந்தவை ஆனால் இன்றைக்கு வரைக்கும் இத தூக்கி திரியிறன் இந்த இடப்பெயர்வுக் கெல்லாம் கொண்டு போய் கொண்டு வந்த நான் நேற்றுதான் பார்த்தனான். இந்த மேலிருந்த வட்டம் தங்கமா கிடக்குது பாருங்கோ என்று சித்தப்பாவிடம் கொடுத்தார்.

இது மாமா ஜம்பொன், தங்கமில்ல எல்லாம் கலந்து செஞ்சது போல என்றார் அப்ப சுத்த தங்கமில்ல அப்படியே என்றார், இச்சி இதற்குள்ளேயும் கொஞ்சம் தங்கமிருக்கு என்றார் சித்தப்பா அப்ப விற்க ஏலாதே என்றார் ஜம்பொன்ன யார் வாங்க போயினம் என்றார். அப்ப ஒ சரியா சொன்ன சிவா கலந்து செஞ்ச சொக்க தங்கமும் செப்புத்தகடா போயிரும் என்று சொல்லிக் கொண் டே நடக்கத் தொடங்கினார்.

சித்தப்பா மெதுவா மாமா மினக்கட்டு வந்து நக்கல் விட்டுட்டு போரார் என்றார். சுரேஸ் சிரித்துக்கொண்டு நிற்க அப்பா விளங்கயில்ல என்றார், எவ்வளவு கிரந்தம் என்று பாருங்கோ என்றார். கோகிலா சித்தி, நானும் இது என்ன சொல்லுங் கோவன் என்றேன் எல்லோரும் அவை அவையினர் சமூகத்திற்குள்ள கலியாணம் முடிக்கணும்

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

என்று நாகக்காக சொல்லிப்போட்டு போரார் என்றார் சித்தப்பா. இப்போது தான் ஜம்பொன் கதை எனக்கு விளங்கியது என்று சொல்ல இப்படி நூறு நூறு கதை இங்க இனி சொல்லத் தொடங்குவினம் என்றார் சுரேஸ்.

அது சரி அவரின்ற கதையை விட்டுப்போட்டு நாங்க வந்த வேலையைப் பார்ப்போம் என்று சொல்லிப்போட்டு நீ வா சுரேஸ் என்று கூட்டாக்கொண்டு அப்பாவும் சுரேசும் வெளியே போனார்கள் நானும் கோகிலா சித்தியும் மீனுவும் முற்றத்தில் கதிரையில் அமர்ந்து பேசத்தொடங்கினோம்.

மீனுக்கு இப்ப வவனியாவில ஸ்கூல் அதால, ஒவ்வொரு நாளும் பஸ்ஸிலே போட்டு வாறவள் இப்ப கொஞ்ச நாளா ஆனாக்கு சரியான போராட்டம், வேலைய விடப்போற்றனர்களை நிக்கிறா என்றா சித்தி . எட்டாம் வருப்பு பின்னள்கள் கூட கஞ்சா குடிக்குது, பத்தாம் ஆண்டு பொடியள் விக்கிறாங்க, வகுப்பில சில நேரத்திற்கு வெறி காரங்களுக்கு வகுப்பு நடத்திறோம். கண்டிக்கவும் முடியாது, எங்கட ஸ்கூலிலேயே இரண்டு சேர்மாருக்கு ரோட்டில வைச்சு அடிச்சு போட்டாங்கள். பயமா கிடக்குது என்றா மீனு. மீனுவும் நானும் நீண்ட நேரம் உரையாடினோம் காலத்திற்கு காலம் சமூகத்தில ஏற்படுற மாற்றங்களுக்கு ஏற்றவகையில் எதிர்கொள்வதற்கான பொறியிறைகளையும் கற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகளும் இல்லை என்றா மீனு.

பொழுது சாய்கின்ற நேரம் நானும் அப்பாவும் சித்தப்பாவும் சுந்தரலிங்கம் மாமா வீட்டுக்கு போகிறோம், பாக்கியம் மாமி அன்போடு வரவேற்றா சுந்தரலிங்கம் மாமா பின்னுக்கு கோழியோட மின்கெக்கடுறார் என்றா மாமி வாங்கோ பின்னுக்கு வாங்கோ என்றா, மாமா மிக பெரிய

விடுதலைய சுலவக்காத ஒரு தினம் விடுதலையைப் பற்றந்தாக வரவாறு இல்லை.

வளவு மீண்டும் கோழி வளர்க்க தொடங்கியிக்கிறார் என்றார் சித்தப்பா.

பல்வேறு வகையான கோழிகள் நூற்றுக்குமேற்பட்ட கோழிகள் நிக்குது பிள்ளை, எனக்கு பிறகு இப்படி யாரும் கோழிவளக்கயில்ல என்றார் சுந்தரலிங்கம் மாமா ஆயிரம் இரண்டாயிரம் நாட்டுக்கோழி எப்பவும் என்ற பண்ணைக்க இருக்கும் என்று தொடங்கி தன்ற கோழிவளர்ப்பு பற்றி கதையை சொல்ல தொடங்கினார், இரவு எட்டு மணியாச்சிப் போகப்போறம் என்று வெளிக்கிட தம்பி சிவா நீ நல்ல ஒரு வெட்டாரி டொக்டர் தானே ஒரு மாட்டுப் பண்ணையை கோழி பண்ணையை போடலாமே என்றார் சுந்தரலிங்கம் மாமா, மாமா என்னை விட நீங்கள் தான் சிறந்த டொக்டர் உங்கட அனுபவத்தை மற்றவர்களுக்கு கொடுக்க வேணும் மாமா அதற்கான ஒரு சிறந்த களத்தை அமைக்க வேணும் என்றார் அப்பா. சரி எப்ப கலியாணம் வைக்க யோசிச்சிருக்கிறியல் என்றார் பாக்கியம் மாமி, நாள் வைக்கயில்ல மாமி வைகாசியில் வைக்கலாம் என்று யோசிக்கிறம் என்றார். அப்பா வீட்டு முகப்பில இருந்த படங்களை மாமி காட்டினா மாமியின் இரண்டு பிள்ளைகளின்ற குடும்பங்களும் கனடாவில் போய் செட்டிலாகி போட்டினமாம் இனி என்ன எங்களுக்கு என்றா மாமி அப்படி அவா செல்லுற போது அவாவின்ற முகத்தில இருந்த மகிழ்ச்சிய அளவிட முடியல, ஆனால் என்ற அம்மா இங்கிலாந்திலிருந்து வன்னிக்கு கலியாணம் கட்டியனுப்ப ஏன் தான் இந்த பாடு படுராவோ தெரியல்ல என்றேன், அது கனடா புள்ள இது காஞ்சிபோன ஊரல்லே என்றா மாமி. மாமி இந்த வன்னிய நோக்கி உலகமே திரும்பி வரும் என்று கூறிவிட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தோம் நாளைய வேலைகளின் நினைவுகளோடு...

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

அத்தியாயம் : 15

கல்யாண்திற்கான ஆயத்த வேலைகளை இராசனும் கோகிலாவும் மீனுவும் செய்து கொண்டிருக்க நானும் பாப்பாத்தியும் சுரேசும் எங்கள் மாட்டுப்பண்ணையின் வேலைகளை கிட்டத்தட்ட செய்து முடித்துவிட்டோம். பாப்பாத்தியின் கணவின்படி திருமணமும் மாட்டுப்பண்ணை திறப்பு விழுாவும் ஒரே நாளில் நடப்பதற்கான சகல ஆயத்தங்களும் நடந்து முடிந்திருந்தது. நானை காலையில் நீங்க முதலில் கோயிலுக்கு போங்கோ சிவா மச்சான். நாங்க பாப்பாத்திய கூட்டுக்கொண்டு வாரோம் என்றா கோகிலா, கலியாணம் என்றா வெறும் தாலிகட்டும் நிகழ்வு, மொத்தமாக ஜம்பது பேருக்குத்தான் சொல்லி யிருக்கிறோம் சுரேசின்ற சொந்தகாரர் முப்பது பேருக்கிட்ட வருவினம் எங்கட பக்கத்தால் ஒரு இருபது பேர் காலையில 6 மணிக்கும் 10 மணிக்கும் இடையில் தான் நல்ல நேரமாம் என்றதால் கல்யாணத்தை கோயில்ல நேரத்தோட முடிச்சிட்டு 9 மணிக்கு மாட்டுப்பண்ணையில் பால் காய்ச்சிற நிகழ்வும், பிறகு இராசன்ர வீட்ட சாப்பாட்டு நிகழ்வும் ஒழுங்கு படுத்தியிருக்கிறோம், குறிப்பாக பேராசிரியர் செனவரட்னவும் என்னுடைய நண்பர் மில்ரோடும் வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் சுரேசின் வீட்டில் தங்க வைப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தா பாப்பாத்தி. சித்தப்பா வந்தா சொல்லு நான் சுரேசின்ர வீட்ட போட்டு வாறன் என்று பாக்கியம் மாமி மாலை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறா என்று சொல்லு இல்லாட்டி இராசன் எங்கையாவது தேடித்திரிவான் என்று கூறிவிட்டு சைக்கிளில் திருவள்ஞவர் நகருக்கு புறப்பட்டேன்.

இன விடுதலையில் தொடக்கமே சுறுக விடுதலையிலிருந்து தான் தொடங்கி இருக்கின்றது.

சுரேசினர் வீட்டில கல்யாணவீட்டுக்கான உள்ளூர் ஆயத் தங் கள் பாட்டுச் சத்தத் தோடு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது தூரத்த போகும் போதே தெரிந்தது. முற்றத்தில் பேராசிரியர் செனவரட்ணமும் மில்ரோடும் அமர்ந்திருந்தார்கள் கடந்த இரண் டு வருடங்களில் பேராசிரியர் செனவரட்ணம் எங்கட குடும்த்தில் ஒருவராக மாறியிருந்தார் குறிப்பாக இந்த மாட்டுப்பண்ணை வடிவமைப்பிலும் உருவாக்கத்திலும் அவருடையதும் அவர்களுடைய நன்பர்களதும் பங்களிப்பு பெரியது.

மாலை வெயில் மங்கிக்கொண்டிருந்த நேரம் செனவரட்ண மிகவும் உற்சாகமாக வரவேற்று பக்கத்தில் அமரும்படி கூறினார். மூவருக்கும் சிங்களம் தெரியும் என்பதால் சிங்களத்திலே உரையாடத்தொடங்கினோம். சிவா இந்த ஒருவருடகாலத்தில் இந்த பண்ணையை இவ்வளவு பெரிசா உருவாக்க நீங்கள் எடுத்த முயற்சியை எப்படி பாராட்டுவதென்று தெரியல் என்று கூறினார். நீங்களும் மில்ரோடும் தான் இதற்கான தூண்கள் நீங்கள் இல்லை என்றால் பாப் பாத் தியின் இந்த கனவு நனவாயிருக்காது என்றேன். இல்ல சிவா நான் ஒரு பெளத்தன் மில்ரோடும் ஒரு கிறிஸ்தவர் நீர் ஒரு இந்து உன்ற மகள் ஒரு இங்கிலாந்து பிரசை சுரேஸ் ஒரு முன்னாள் போராளி உன்ற தம்பி இராசன் ஒரு மாவீரன்ட தகப்பன் நாங்க எல்லாரும் சேரந்து இந்த இரண்டு வருசத்தில் ஆயிரம் மாடுகள் 30 வேலையாட்களோடு இயங்கப்போற பண்ணை கட்டிய மூப் பியிருக் கிறம் என்றால் எங் கள் எல்லார்க்கிட்டையும் இருக்கிற ஒரே ஒரு பொதுவான இலட்சியம் இந்த நாடும் மக்களும் நல்லாயிருக்கணும் என்று நாம நினைச்சதால் தான் என்று சொல்லி தங்கட

பாப்பாத்திகள் இந்த மன்றில் பிறந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

உயிர்களைகொடுத்த இளைஞர்களின் பாதம் பட்ட மண்ணிலே இருந்து சொல்லுறந். அவையின்ற கனவு நாளைக்கு நனவாக போகின்றது, ஆனால் இந்த நாட்டில் இருக்கிற எல்லா அரசியல் வாதிகளும் தாங்களும் தங்கட குடும்பமும் தங்கட கட்சியும் நல்லாயிருக்க வேண்டும் என்று யோசிச்சதால் தான் இனவாதத்தை கக்கி அதிலே நீந்தி அரசியல் செய்யினம் என்றார் செனவரட்ன, எங்களுடைய கல்ந்துரையாடலில் சுரேசின் அப்பா கறுப்பையாவும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார் கறுப்பையாவும் நன்றாக சிங்களம் கதைக்கின்றார் என்றேன். கடந்த இரண்டு முறை நான் இங்கு வந்திருந்த போது சில நல்ல சிங்கள சொற்களை கறுப்பையாவிடமிருந்து தான் கற்றுக்கொண்டேன் என்று கூறினார் மில்ரோய். கறுப்பையா யுத்தத்தில் என்ன தான் காயப்பட்டிருந்தாலும் உள்ளும் உணர்வும் அப்படியே உறுதியாக இருக்கின்றது என்றார் செனவரட்ன. அதற்கு காரணம் வேரென்றும் இல்ல இந்த மண்ணும் எங்கட போராட்டமும் தான். எத்தனை முறை இடம்பெயர்ந்தோம், எத்தனை முறை குண்டு விழுந்துச்சி, எத்தனை முறை காயப்பட்டோம், எத்தனை முறை சொத்துக்கள் இழுந்தோம், ஆனா திரும்ப திரும்ப நாங்க விழுவிழு எழுந்தனாங்க, ஆனா இத தெரிஞ்சி கொண்டவை எங்கட வேர்கள் வெட்டுர வேலையை இப்ப செய்யினம் என்றார் கறுப்பையா வேர்களை வெட்டுரது என்றால் என்ன என்றார் மில்ரோய்.

யுத்தம் முடிந்த கையோட இன்னுமொரு யுத்தம் தொடர்க்கியது அது தான் எங்கட சமூகத்தின் வேர்களை

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

வெட்டுற யுத்தம். எங்கட வேர்கள் ஜந்து பாருங்கோ முதலாவது வேர் கல்வி, இரண்டாவது உழைப்பு, மூன்றாவது நேர்மை, நான்காவது சேமிப்பு, ஜந்தாவது ஒற்றுமை கறுப் பையா உங் கட பஞ் சசீத்தை கொஞ் சம் சொல்லுங்கோ என்றார் செனவரட்ன, கல்வி பாரம்பரியம் என்பது எழுத்துக்கல்வி மட்டுமல்ல எல்லாத்தையும் தேடி ஆராய்ந்து அறிந்து வாழ்தல் இதை தான் திருவள்ளுவர் "கற்க கூடற கற்க கற்றபின் நிற்க அதற்கு தக" என்றார் எல்லோரும் இத ஏட்டுக்கல்வியென்ற நினைக்கிறவ ஆனா அந்தகாலத்தில திருந்து தேடி ஆய்ந்து ஒழுகுதல் என்பது இந்த உக்கிற்கு புதிய நம்பிக்கையை, அறத்தை, ஒழுக்கத்தை, தமிழர் சமூகம் கொடுத்தது. சரி இரண்டாவது சீலம் என்னது சொல்லுங்கோ என்றார் மில்ரோய். உழைப்பு நாங்கள் தமிழர்கள் உழைத்து வாழ்பவர்கள் சாதாரணமாக ஏழையாக இருக்கலாம் எந்த தொழிலையும்⁵ தெய்வமாக மதித்து உழைத்து வாழ்ந்த சமூகம் ஆனால் இன்றைக்கு உழைக்கிற சமூகம் இல்லாமல் போட்டு களவு, கொள்ளள என்று எங்கட சமூகத்தை பெரும் கொள்ளளக்காரர்களாக மாற்றி உழைக்காமல் தட்டிப் பறித்து வாழும் ஒரு சமூகத்தை திட்டமிட்டு உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். கல்வியிலை படிச்சி பட்டம் வாங்கினா சரி அரசாங்கம் வேலைக்கொடுக்கணும் அரசாங்க வேலைக்கு தகுதிகிடைக்கல என்றா கஞ்சா விக்கிறது, கசிப்பு விக்கிறது, கொள்ளள அடிக்கிறது என்று இளைய சமூகம் உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது. ஒரு பெரு மூச்சடன் உண்மை தான் என்றார் செனவரட்ன, சரி சொல்லுங்கோ என்றார், மூன்றாவது வேர் நேர்மை, நேர்மை என்பது உயிருக்கு நேர் என்பதாக இருந்தப்படியால் தான்

கன் ணகியின் தீர்ப்பில் தவறியைழத்த பாண் டியன் உயிரிழந்தான் என்கிறது சிலப்பதிகாரம். ஆனால் காலையில் தூற்றிபேசும் அரசியல்வாதி மாலையில் அவனுக்கு மாலை போடுகிறான் அவன் சமூகத்தின் தலைவன் அவனை பின்பற்ற ஒரு கூட்டம் சொல்லும் சொல்லில் நேர்மையிருக்க வேண்டும் தமிழர் சமூகத்தில் சொன்னத செய்யும் ஒரு கலாசாரம் இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு அது இல்லாமல் போய்விட்டது எங்கட அரசியல் வாதிகள் பொய் சொல்ல பழக்கப்படுகிறார்கள், அவர்கள் எங்கட மக்களையும் கொள் கைகளையும் மாற்றி விடுவதற்கு தூண் டி விடுகிறார்கள், கடைசியாக ஒரு நேர்மையில்லாத சமூகமாக நாம் உருவாக்கியிருக்கிறோம் என்றார். நல்லா பேசுற்றுக் கறுப்பையா கேட்டுக்கொண்டிருக்க ஆசையாக இருக்கிறது என்று கூறினேன் நான்காவது பாருங்க சேமிப்பு, சேமிப்பு என்பது பணம் நகை பொருள் மட்டுமல்ல நல்ல உறவுகளை சேமித்தோம். ஆனால் இன்றைக்கு பொருளுமில்ல உறவுமில்ல எல்லாரும் யாரும் கொடுத் தால் வாழ்ந்திட்டுபோவும் என்ற கையேந்தும் நிலைய ஒரு பெருமையான விடையமாக கொண்டாட வருகிறார்கள், தன் சொந்தப்பணத்திலும் உழைப்பிலும் வாழ்வதை விட யாரும் தருவதில் வாழ்வதை ஒரு பெசனாக வைத்திருக்கும் ஒரு நிவாரண சமூகமாக மாறியிருக்கிறோம் இதற்கான பொறுப்பை தொண்டு நிறுவனங்களும் ஏற்க வேண்டும் என்றார் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது தேயிலைத் தோட்டத்தில் பிறந்தாலும் கல்விக்கான வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஒரு தெளிவான உகை பார்வையோடு தத்துவார்த்தமாக பேசுகின்ற மாண்பை

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

கேட்க ஆசையாக இருக்கிறது, ஜந்தாவது பாருங்கோ ஒற்றுமை, ஒற்றுமை என்பது எல்லாரும் ஒன்றாக இருப்பதல்ல எல்லாறையும் எல்லாரும் மதிப்பது தேசத்தின் ஒற்றுமை என்பது எல்லாரும் ஒரேகொள்கையை பின்பற்றுவதல்ல, எல்லாக் கொள்கைகளையும் எல்லா மார்க்கங்களையும் தன்னை விட உயர்வாக மதிப்பது, அப்படி மதிக்கின்ற போது கிடைப்பதுதான் ஒற்றுமை. ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று திரு மூரை சொன்னபோது எல்லாரும் எல்லாவற்றையும் விட்டுப்போட்டு வாங்கோ என்று கூப்பிடவில்லை உன்னை விட மற்றவனை மேலோனாக பார் என்று தான் கூறினார். இன்றைய ஒப்பீடுகள் எல்லாம் என்னை விட மற்றவனை எப்படி கீழ்மைப்படுத்தலாம் என்று பார்க்கிற கலாசாரத்தை ஊக்குவித்து என்றுமில்லாதவாறு தமிழர் தாயகத்தில் பிரதேசவாத அரசியலும், சாதி, மதவாத, அரசியலும் கட்டவிழ்த்தப்பட்டு அந்த நெருப்பில் குளிக்கவும் ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என்று முடித்தார்.

கறுப்பையா நீங்கள் சொன்னது எல்லாம் உண்மை ஆனால் ஒருவிடயம் இன்னும் எனக்கு புரியவில்லை யார் இந்த வேர் அறுப்பவர்கள் என்று கேட்டார் மில்ரோய். யார் என்ற கேள்விக்கான் பதில் ஒரு ஆளைக்காட்டாமல் ஒரு கொள்கையை காட்ட முடியும். தன்னெழுச்சி பெற்று போராட்ட வெறிகொண்ட சமூகத்தை யுத்தத்தினால் மட்டும் வெல்ல முடியாது. யுத்தம் நிறைவு பெற்ற பின்பு அதன் தன்னெழுச்சி போராட்ட குணத்தை அடுத்த தலைமுறைக்கு கொண்டு செல்லாது தடுப்பதற்கான கொள்கைகள் யுத்தம்

குறித்த திட்டவகுப்பாளர்கள் உருவாக்கியிக்கிறார்கள் என்பதை ஒரு பேப்பரில் படித்தேன் என்றார் கறுப்பையா. கறுப்பையா சொல்வது உண்மை தான் அதுதான் இந்த பத்துவருடமாக இங்கு நடைப்பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்றார் செனவரட்ன.

இந்த யுத்தத்தில் வெல்வதற்கான ஆயுதங்களாக தமிழின் சமூக நிறுவனங்களான அரசியல் கட்சிகளும் ஆண்மீக தளங்களும் சமூகசேவை நிறுவனங்களும் சரியான முறையில் செயற்படவில்லை. இன்று வரை நிவாரணம், உரிமை போராட்டம், என்ற சமூகத்திற்குள் இவர்கள் யாவரும் சிகிச்கவைக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்றார் செனவரட்ன.

அது தான் பெரிதான உண்மை, இது குறித்து நானும் சிவாவும் பல தடவை பேசியிருக்கிறோம் என்று கூறிய மில்ரோய், அண்மையில் நடைப்பெற்ற ஜனாதிபதி தேர்தலில் தமிழர் தரப்பிலிருந்து முன்வைக்கப்பட்ட பதின்மூன்று அம்சக்கோரிக்கைகள் மிகவும் பலவீனமான கோரிக்கை களாகும்.

இன்றைய இலங்கையின் தமிழர்கள் வைத்திருக்க வேண்டிய கோரிக்கைகள் பின்வருமாறு அமைந்திருக்க வேண்டும். முதலாவது இலங்கையில் அனைத்துப் பகுதியிலிருந்தும் மக்கள் குடியிருப்பிலிருந்து இராணுவம் ஒதுங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இலங்கை முழுவதும் காணமல் ஆக்கப்பட்ட அனைத்து இனத்தவரகளுக்கும் பொறுப்புக் கூறவேண்டும். அனைத்து இன அரசியல்

கைதிகளையும் விடுதலை செய்ய வேண்டும். இலங்கையின் ஒன் பது மாகணங்களுக்கும் பொலிஸ் மற்றும் காணிஅதிகாரங்கள் வழிபாட்டு தளத்தையும் யாரும் ஆக்கிரமிக்க முடியாது. வடக்கிற்கான கால்நடை மற்றும் மீன்வள பல்கலைக்கழகம் வேண்டும், கிழக்கிற்கான சுற்றுலாப் பல்கலைக்கழகம் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பன்மைத்துவ கோரிக்கைகளுக்குள் தமது நியாயமான உரிமைகளைப் பெற்றெடுக்க தமிழர்கள் போராட தொடங்கும் போது கணிசமான சிங்களவர்களும் தமிழர்களோடு கைகோர்ப்பது மட்டுமல்லாமல் அரசியல் வாதிகளுக்கு இனவாதம் பேச இடமில்லாமல் போய்விடும் என்றார் மில்ரோய்.

நீண்ட நேரம் உரையாடலின் நிறைவில் சுரேசின் வீடு முழுவதும் வண்ண வண்ண கற்ற மின்விளக்குகள் ஏரியத்தொடங்கியிருந்தது இரவு சாப்பாட்டுக்காக சுரேசின் அம்மா வன்னி ரொட்டி சுட்டிருந்தார், முன்பு கேள்விப் பட்டிருந்தேன் இன்று தான் முதலில் சாப்பிடுகின்றேன் இப்படி ஒரு ரொட்டியை என் வாழ்நாளில் முதல் முதல் சாப்பிடுகிறேன் என்றேன், அம்மா கையில் கறி அகப்பையுடன் என்னுடைய வாழ்க்கையின் முதல் தடவையாக என் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு கலியாணம் நடக்க போகிறது என்று கூறினார். சில தொடக்கங்களுக்கு நாம் காரணமாக இருப்பதைவிட இந்த உலகத்தில் வேறென்ன கடமையிருக்கிறது என்ற யோசனையுடன் இராசனின் வீட்டுக்கு சைக்கிளில் புறப்பட்டேன்.

உழைக்கும் சமுகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

அத்தியாயம் : 16

(இ) ப்பத்தான் எல்லாம் நடந்து முடிந்தது போலிருக்கிறது என்றேன். பக்கத்தில் படுத்திருந்த சுரேஸ் என்னைக் கட்டிப்பிழித்து ஹப்பி ஜந்தாவது கலியாண வாழ்த்துக்கள் என்று கூறியபோது சுரேசின் கலியாண வாழ்த்துதலினும் அணைப்பிலும் குதூகலித்தான் கருவிலிருக்கும் என் மகன், இப்போது காலை ஜந்து மணியாகின்றது இந்த ஜந்து வருடத்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடந்துவிட்டது. இராக்காயி பாட்டி கலியாணம் நடந்து ஆறு மாதத்தில் இறந்து போயிட்டா, ஆனால் பாப்பாத்தியை பற்றி அவாவுடைய அத்தனை ஆசைகளுமாய் அந்த ஆறு மாசமாய் நான் இருந்தேன், பேராசிரியர் செல்டனுடன் அவருடைய மனைவியையும் எங்கட மாட்டுப்பண்ணையை பார்க்க வந்துவிட்டு போனவே. அம்மா இரண்டு முறை வந்து இருந்து விட்டு போனவா திரும்பி ஒரேயடியாய் வரப்போரா, அப்பா இங்கேயே மாட்டுப் பண்ணையில் மெனேஜிங் டிரைக்டராக மாறிட்டார். எங்கட மாட்டுப்பண்ணை ஜந்து வருசத்திலே கால்நடை பயிற்சி கல்லூரியாக மாறியிருக்கிறது. 1000 மாடுகளோடு தொடங்கிய பண்ணை இரண்டாயிரம் மாடுகளோட ஆடு கோழி என்று அனைத்து கால் நடைகளும் இருக்கிற இடமா மாறிட்டுது. எல்லாத்துக்கும் மேலா முதலாவது வருசத்தி லேயே இலங்கையின் யனாதிபதி எங்கட பண்ணைக்கு நேரில வந்து பாராட்டிப்போட்டு போயிட்டார், இப்படி எத்தனை மாற்றங்கள். மகிழ்ச்சி மன்னிறைவு எத்தனை உறவுகள், நட்புகள், இந்த வன்னி மண்ணே எனக்கு ஒரு வீடாக மாறியிருக்குது. என்னம்மா பாப்பாத்தி இன்னு மொருக்கா வாழ்த்தினா தான் எழும்புவீங்களோ என்று கேட்ட சுரேஸ் என்னை கட்டிப்பிழித்து காதுக்கள் ஒரு கவிதை சொன்னார்.

விடுதலையை சுவங்காத ஒரு இளம் விடுதலையைப் பற்றந்தாக வரவாறு கிள்ளல்.

இங்கிலாந்தின் வெண்பனியே
 வன்னி காட்டுக்குள்
 நீ உருகியோடி
 நதியாகிப் போனாய்
 உனக்குள் நான்
 தேழிய முத்து
 இன்னும் உள்ளுக்குள் தான்,
 இன்றோ நாலௌயோ
 முத்தான முத்துக்கள்
 இரண்டு ஒன்று நீ
 மற்றொன்று நானும்
 நீயும் சேர்ந்து செய்த
 இவன்... என்று

நிறைமாத வயிற்றை ஒரு முறை முத்தமிட்டார்.
 உண்மை சுரேஸ் நீ தான் இந்த மண்ணுக்குள் கிடந்த
 மாணிக்ககல், நீ இல்லாத வாழ்க்கை இத்தனை அழகாக
 மாறியிருக்காது, இங்கிலாந்தின் ஒரு முலையில்
 குளிருக்கும் பனிக்குமிடையில் பயணிக்கும் ஒரு வேகமான
 இரயிலில் அதைவிட வேகமாக என் வாழ்க்கை
 ஓடியிருக்கும்.

வாழ்க்கை பீட்சாவோடும் சான் வீச் சோடும்
 ஓடியிருக்கும், நான் கட்டிய கணவருக்கும் எனக்குமான
 சந்திப்புக்கள் இரவுக்கான கூடல் களாக மட்டுமே
 இருந்திருக்கும் பகலில் அவருக்கு வேலை இரவில் எனக்கு
 வேலை அந்த இரவுக்காக மட்டும் நாங்கள் சந்திக்கக்கூடும்.
 இத்தனை உறவுகள் இன்பங்கள் யார் எனக்கு இங்கிலாந்தில்
 தந்திருப்பார் என்றேன், இல்ல பாப்பாத்தி நீ இந்த
 உலகிற்கான ஒரு குறிகாட்டி இந்த ஜஞ்சு வருசத்திலே நீ

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

எத்தனை மாற்றங்களை இந்த மண்ணில ஏற்படுத்திப்போட்ட, ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கீரக்கான பெண்கள் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கால்நடைக்கான இளைஞர் யுவதிகள் வீடுகள் தோறும் சிறு பண்ணைகள் உண்ணால் ஏற்றப்பட்டதீபம் அல்ல அது அணைந்து விடும் நீ ஒரு தீபமாகவே பிறப்பெடுத்தாய் என்று சொன்ன சூரேஸ்

தீபமென பிறந்து
பட்டொளியாய் பற்றந்து
தொட்ட இடமெல்லாம்
ஏற்றிய தீபங்களின்
நடுவில் பெருஞ்சுடராய்
நீ ஏரிந்து கொண்டேயிருப்பாய்.

என்று மீண்டும் ஒரு முறை முத்தம் இப்படி எத்தனை அணைப்புக்கள் எத்தனை முத்தங்கள் எத்தனை பரிசங்கள். இந்த அன்பிலும் அரவணைப்பிலும் ஊறி முகிலும் என் குழந்தை இந்த உலகிற்கான ஒரு மகானாகவே பிறப்பான், மகானாகவே வாழ்வான் நீண்ட பெருமுச்சுடன் சூரேஸ் நான் ஏற்றிய தீபமல்ல நீ ஏற்றிய தீபம் என்று தலைவாரி முத்தம் கொடுத்துவிட்டு படுக்கையை விட்டு எழுந்தேன்.

வழுமை போன்று இன்றை நாளுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலை அப்பா வோட்சப் பில் அனுப்பியிருந்தார் காலைத்தொடக்கம் மாலை வரைக்கும் பல்வேறு நிகழ்வுகள் மூக்கியமாக பேராசிரியர் செனவரட்னவும் உயர்கல்வி அமைச்சரும் இங்கு வருகிறார்கள் எங்கட கால்நடை பயிற்சிக்கல்லூரியாக இருக்கும் எங்கள் கல்லூரியை ஒரு தனியார் பல் கலைக் கழகமாக இன்று அறிவிக் கிருக்கிறார்கள்.

இன விடுதலையில் வதாடக்கமே சமூக விடுதலையிலிருந்து தான் வதாடக்கி இருக்கின்றது.

அதனை தொடர்ந்து ஒரு வருடமாக பயிற் சிபெற்ற மாணவர்களுக்கான சான்றிதழ் வழங்கும் நிகழ்வு நிறைவில் சுரேசின் கவிதை நூல் வெளியீடும் எங்கள் திருமணநாள் நிகழ்வும் நடைபெற இருக்குது, இத்தனைக்கும் நடுவில் அம்மாவும் நளினி அன்றியும் இன்டைக்கு வருகினம். அவர்களோட மூத்தும் ஒரு மாதகால அவுட்டிங்காக வாரா மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி. என்று நினைத்துக்கொண்டே வீட்டுக்கு வெளியே வந்தேன், எனக்கு பின்னாக சுரேசும் வந்தார். வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு கேக் அதை சுற்றி என்ன சொல்றது எங்கட உறவுகள் இந்தக்கிராமத்து பெண்கள் வந்திருக்கிறார்கள். கிராமம் என்றாலே ஏரிச்சல் பொறாமை தூற்றுறது குளிவெட்டுறது குனியம் செய்யிறது என்று இருக்கத்தான் செய்யது. ஆனால் அதெல்லாத்தையும் தாண்டி ஒரு மானசீகமுள்ள உறவுகளை இந்த ஒரு வருசத்தில் கொண்டாட முடிந்திருக்கு என்றால் அது சுரேஸ் இந்த ஊருக்குள்ள வாழ்ர வாழ்க்கை முறை என்று தான் சொல்லனாம். ஒரு போராளியா சாதிக்க முடியாம் போன தன் கனவுகளை ஒரு முன்னாள் போராளியா இந்த மன்னுக்கும் மக்களுக்கும் செய்து வாழ்ந்து வருகிற வாழ்க்கைக்கும் இந்த உறவுகள் எங்களுக்கு கிடைத்த பரிசு என்று நினைக்க, எங்கட இராத்தி அக்கான்ற மகள் ஒரு பெட்டிய பரிசாகக் கொண்டு வந்து தந்தா ஏய் செல்லமே நீங்க தான் எங்கட பரிசு என்று கூறி முத்தும் கொடுத்து விட்டு எல்லாருக்கும் நானும் சுரேசும் நன்றி கூறி கேக்கை வெட்டினோம், எல்லாருக்கும் காலையில் இஞ்சி தேனீர் அம்மா கொடுத்தா எல்லாரும் நிகழ்வுகளில் ஆயத்திற்காக விடைப்பெற்றார்கள். நானும் சுரேசும் எங்கள் பாப்பாத்தி கால்நடை பல்கலைக்கழகத்தை நோக்கி செல்கின்றோம் இன்றைய நிகழ்வுகளுக்காக.

திருவள்ளுவர் நகரிலிருந்து கிழக்கு பக்கமாக இரண்டு மைல்கள் A9 வீதி அங்கிருந்து கிழக்குப்பக்கமாக 3 மைகள் சென்றால் இரண்மடு குளத்திற்கு தெற்கு பக்கமாக கனகராயன் ஆற்றுக்கு மேற்கு பக்கத்தில் தான் அந்த நூறு ஏக்கர் காணியை தொண்ணாறு வருட லீசிங்கிக்காக அரசாங்கத்திடம் வாங்கினோம். வேலை தொடங்கும் போது சுரேஸ் சைக்கிலில் சென்றுதான் பண்ணை வேலையை தொடங்கினார், ஏலாத காலோட ரோட்டும் இல்லாத காட்டுக்குள் தானே ஒரு ரோட்டாகமாறி தொடங்கிய பண்ணை இந்த ஜந்து வருடத்தில பல்கலைகழகமாக மாறும் என்று சுரேஸ் நினைத்திருக்கவே மாட்டார். ஆனால் நான் எப்ப முதல்முதல் சுரேச சந்தித்தேனோ அன்றைக்கு தீர்மானித்தேன் இந்த மண்ணில் ஒரு புதிய பொருளாதார போராட்டத்திற்கான போராளியாக சுரேச மாற்றனும் நானும் போராளியாக மாறனும் என்று இந்த இரண்டு போராளிகளோட பல தேசப்பற்றாளர்கள் பேராசிரியர் செனவிரட்டன, சுந்தரலிங்கம் மாமா, இராசன் சித்தப்பா, கோகிலா சித்தி, மில்ரோய் அங்கிள், கறுப்பையா மாமா, சரஸ்வதி மாமி, என்று இத்தனை தேசப்பற்றாளர்களோட என்ற அம்மாவும் அப்பாவும் இணைந்த இந்த போராட்டத்தால் எத்தனை மாற்றங்கள் இன்டைக்கு நடந்திருக்கிறது, என்ன பாப்பாத்தி ஒன்றும் கழைக்காம வார என்றார் சுரேஸ். இல்ல பேசாம இருக்கிற நேரத்தில் தான் என் கனவுகளுக்கு சிறு கொடுப்பேன் அதில் பறக்க பறக்க என் செயல்களுக்கு வீரியம் கிடைக்கும் என்றேன், சரி இப்ப எங்க வரைக்கும் பறந்தீங்க என்றார் கடந்த ஜந்து வருச்சுத் தயோசிச்சன் என்று கூறி பல்கலைக்கழக வாசலுக்கு வந்துவிட்டோம்.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

கடந்த ஒரு மாதமா இங்காலப்பக்கம் வரயில்ல, என்னப்பா எத்தனை மாற்றங்கள் ஒரு மாட்டுப்பண்ணை பல்கலைக்கழகமாக வடிவமைக்கப்பட்ட பல மாற்றங்களும் தோற்றங்களும், காரை விட்டு இறங்கிப்பார்க்கின்றேன் அழகான முகப்பு வளைவுவேலை முடிந்திருக்கின்றது. "பாப்பாத்தி கால்நடை வளர்ப்பு தொழில் முயற்சிகள் பல்கலைக்கழகம்" என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

வாசலில் நின்ற செக்ரிட்டி கார்ட் பக்கத்தில் வந்து பாப்பாத்தி அம்மா இன்றைக்கு எனக்கும் விருது கிடைக்குத்தம் என்றார். அப்படியோ வாழ்த்துக்கள் ஜயா என்னத்திற்கு என்றேன் சிறந்த ஆடுவளர்ப்புக்கான இரண்டு வருட படிப்பை முடித்து வெற்றிகரமான ஆட்டுப்பண்ணை நடத்துவதற்காக என்றார். ஒரு வாசல் காவலனாக வந்த என்னை ஒரு இலட்சாதிபதியாக ஜந்து வருசத்தில மாத்திட்டங்க அம்மா, வாழ்த்துக்கள் என்று கூறிவிட்டு நானும் சுரேசும் அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்தோம் எங்கட வளாகத்தில் வேலை செய்யிற எல்லாரும் கலியாண வீட்டுக்கு வெளிக்கிட்ட மாதிரி பட்டுச்சாரிகளோடையும் தலையில் பூவோடையும் இருக்கிறத பார்க்க சந்தோசமாக இருக்கு என்றேன், பாப்பாத்தி நாம போட்டதிட்டத்தில மிகப்பெரிய வெற்றி என்றா இங்க வேலை செய்யிற எல்லாரும் படிக்கிற எல்லாரும் கட்டாயமாக ஒரு பண்ணை தொடங்க வேண்டும் என்றதுதான். இருநூற்றிருபது பேர் வேலை செய்யிறாங்க எல்லாரும் தங்கட வீட்டில் சிறிய அளவிலேயோ பெரிய அளவிலேயோ பண்ணையாளராக மாறியிருக்கிறார்கள் என்றதுதான். சுரேஸ் உங்க வேலையே அந்த பண்ணை முகாமைத்துவம் செய்வது தானே உங்கட சாதனை என் னுடைய சாதனை இல்லை என் று கூறிக்கொண்டே அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தோம்.

காலை 8.55 மணியாக இருந்தது மெணிக்கு அமைச்சர் வந்து விடுவார் என்றார் பேராசிரியர் செனவரட்ன. சொல்லி வாய் மூடயில கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சர் கலாநிதி மாற்க் திலகரத்னா அலுவலகத்தினுள் நுழைந்தார், நான் அவரை மலர்க்கொத்து கொடுத்து வரவேற்றேன். 9.00 க்கு நாங்கள் யாவரும் மண்பத்தினுள் நுழைந்தோம். சரியாக 9.01 மணிக்கு தேசிய கீதம் இசைக்கப்பட்டது நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகியது.

முதலாவது நிகழ்வாக பாப்பாத்தி கால்நடை மற்றும் தெழில்முயற்சிகள் பல்கலைக்கழகத்தை உத்தியோக பூர்வமாக அறிவிக்கும் நிகழ்வு நடைபெற்றது. அதன் அறிமுகத்தை பேராசிரியர் செனவிரட்ன வழங்கினார்.

இற்றைக்கு 7 வருடங்களுக்கு முன்பு சிரப்ள்செயார் ஹாபர் அடம் பல்கலைக்கழகத்தில் கருமேகங்களை விலக்கிக் கொண்டு ஒரு நட்சத்திரம் சூடர் விடத் தொடங்கியதை என் கண்கள் கண்டது. ஆனால் அது இந்த மண்ணில் நிலைபெற்று உதிக்கும் என்று நானும் கணவிலும் நினைக்கவில்லை, அந்த நட்சத்திரத்தின் பெயர் “பாப்பாத்தி” பாப்பாத்தி என்பது ஒரு நபரின் பெயர் மட்டுமல்ல அது ஒரு தத்துவம் உங்களில் பலருக்கு தெரியும். இந்த பாப்பாத்தி எங்கிருந்து வந்ததென்று திருவள்ளுவர் நகரில் ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு சிறுமி தன் பெற்றோரோடு இணைந்து மாடு வளர்க்கின்றாள், மாட்டை நேசிக்கின்றாள், தான் நேசித்த இந்த மண்ணுக்காக தன் உயிரையே கொடுக்கின்றாள். அந்த பாப்பாத்தி மறைந்து விட்டதாக எல்லாரும் நினைத்தார்கள், ஆனால் ஆயிரம் ஆயிரம் கனவுகளோடு மரணத்தை தழுவிய அந்த பாப்பாத்தியின் கனவுகளில் ஒன்றை தன் கனவாக மாற்றிய ரேணு தன்னை

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம்.

பாப்பாத்தியாக மாற்றிக் கொண்டு தன் அனைத்து வசதிகளையும், சௌபாக்கியங்களையும் தூக்கியெறிந்து விட்டு இந்த வன் னிக்காட்டுக்குள் வந்து சுரேசின் மாட்டுப்பண்ணையில் பால்கறந்து, சாணம் அள்ளி போட்டு ஒரு பொருளாதார புரட்சி செய்யத்தொடங்கிய போது இந்த உலகிற் கு ஒரு கோட்பாடாக மாறினாள். அந்த கோட்பாடுதான் இந்த பாப்பாத்தி கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும் தொழில் பயற்சி பல்கலைக்கழகம் என்றார்.

ஒரு பெண் னாக தன் வாழ்க்கையை எப்படி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும் தருணத்தில் தான்சார்ந்த சமூகத்தை வாழ வைக்க வேண்டும் என்று ஒரு பெண் தீர்மானித்துவிட்டால், அந்த பெண்ணின் ஒர்மத்தை ஒருவரும் தடுக்க முடியாது. ஒரு மாட்டுப் பண்ணை பல்கலைக்கழகமாக 5 வருடத்தில் மாறியதற்கான காரணம் பாப்பாத்தியின் தொடர்பாடவும் வாழ்க்கை முறையும் தான், இன்றும் இந்த நிறைமாத கர்ப்பினி பெண் இந்த பல்கலைக்கழக மாட்டுப்பண்ணையில் சாணம் அள்ளிப்போடுகின்றாள் என்றால் அதுதான் பாப்பாத்தி என்று சொன்னவுடன் அரங்கம் அதிர ஒரு கரகோசம், திரும்பி பார்த்தேன் அம்மாவும், நளினி அன்றியும் பின்வரிசையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். தொடர்ந்தும் பேசினார் பேராசிரியர் செனவிரட்டன், எனவே இதுவரை கால்நடைப்பயிற்சி கல்லூரியில் ஒருவருட பயிற்சி முடித்து சொந்தமாக நாடு முழுவதும் 326 பண்ணையாளர்கள் சிறப்பாக பண்ணையை நடாத்திக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இலங்கை வரலாற்றில் இது ஒரு மாபெரும் பொருளாதார புரட்சி என்று உலக வங்கி தனது சென்றவருட அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளது. எனவேதான் உலகவங்கியின் உதவியுடன் இந்த வளாகம் கடந்த மூன்று வருடத்தில் கால்நடை பல்கலைக்கழகத்திற்கு

ஏற்றவகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போது இங்கு 2004 மாடுகளும், 6100 ஆடுகளும், 7206 கோழிகளோடு, 26 வகையான பல்வேறு கால்நடைகளாக மொத்தம் 20620 கால்நடைகள் வளர்ந்திரன. நூறு ஏக்கரில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பண்ணை இன்று 176 ஏக்கராக காடுகளை அழிக்காமல் விரிவுபடுத் தப் பட்டுள்ளது. கனகராயன் ஆறு இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தை ஊடறுத்து இரண்ணமடு குளத்திற்கு செல்கின்றது என்று கூறி, பல்கலைக்கழக பட்டயத்தை வழங்கும்படி அமைச்சரை அழைத்தார்.

அமைச்சர் கலாநிதி மார்க் திலகரட்ன உயர்கல்வி அமைச்சராக இருந்தாலும் தான் கால்நடை வளர்ப்பை தொழிலாக கொண்ட ஒரு குடும்பப்பின்னணியைக் கொண்டவர் எனக்கூறி இந்த பல்கலைக்கழகம் ஒரு தனியார் பல்கலைக்கழகமாக செயற்பட்டாலும் அரசாங்கத்தின் 40 வீதம் நிதி ஒதுக்கீட்டை தனது வருடாந்த செலவிற்கு பெற்றுமிடியும் எனக்கூறி உத்தியோகபூர்வ பட்டயத்தை பெறுவதற்கு என்னை மேடைக்கு அழைத்தார்கள்.

அனைவரும் எழுந்தநின்று கரகோசிக்க நான் மேடையில் ஏறினேன், கேட்டும் என் கையில் கிடைத்தபோது ஓங்கி ஒரு உதை, ஏன் வயிற்றில் விழுந்தது. அப்படியே அமரவேண்டும் போல இருந்தது. யாருமில்லை சுரேசின் முத்து வயிற்றுக்குள் இருந்து குத்துகின்றான்.

தொடர்ந்தும் சான்றிதழ் வழங்கும் நிகழ்வு, விருது வழங்கும் நிகழ்வு நடைபெற்றது. கடந்த ஜெந்து வருடங்களாக சிறந்த சேவையாற்றிய பலருக்கு விருது வழங்கப்பட்டது. குறிப்பாக சுந்தரவிங்கம் மாமா தனது தள்ளாத வயதிலும்

கோழிப்பண்ணையாளர்களை உருவாக்கியமைக்காக கெளரவ கலாநிதி பட்டம் முதலாவது எமது பல்கலைக்கழக பட்டமாக வழங்கப்பட்டது. நிறைவில் சுந்தரலிங்கம் மாமா உரையாற்ற அழைக்கப்பட்டார்.

என்னத்த சொல்லுறது வானம் திறந்து தேவர்களும் தேவதைகளும் இந்த மண்ணில் வந்தது போலிருக்குது. சாக முதல்ல ஏன் இந்ந உலகத்தில நான் வாழ்றன என்பதற்கு இந்த அஞ்சுச் வருசத்தில் அர்த்தம் தந்தவள் தான் பாப்பாத்தி. இச்ச என்ன கேடுகெட்ட வாழ்க்கை பாப்பாத்திய நான் சுந்தித்திருக்காவிட்டால் நீ அவன் இவன், அவன் அந்த சாதி ஓ நீ இந்த சாதியே என்று சாக்கடையில் உயிர்விட்டிருப்பேன். தமிழன் என்பது ஒரு அடையாளம் தமிழன் என்பவன் ஒரு சாதி அதற்குள் ஒரு சாதியும் இல்லை அது துரோகிகள் வச்ச சதி அந்த சதியை உடைத்தவள் இந்த பாப்பாத்தி என்று கூறியபோது மீண்டும் கரகோசம். சரி நான் போட்டு வாரேன் எல்லாரும் நல்லா இருங்கோ என்று கூறிவிட்டு கருப்பையா மாமாவின் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தார் சுந்தரலிங்கம் மாமா.

நிறைவில் பல்கலைக்கழக நினைவு மலர் வெளியிடப்பட்டு அதுகுறித்து மேலும் மில்ரோய் அங்கிள் உரையாற்றினார். ஆசியுரை, வாழ்த்துரை, அறிமுக உரையை சுரேஸ் தன் கவிதைகளில் வடித்திருந்தார். பின்பு வரலாற்றுப் பார்வையை பேராசிரியர் சென்வரட்ன அழகான ஒரு நீண்ட கட்டுரையாக எழுதி இருந்தார். தொடர்ந்து பண்ணை வளாகமும் பிற கேச பொருளாதார மும் குறித்து அப்பா எழுதியுள்ள கட்டுரை மிகவும் சிறப்பானது, இலங்கையில் ஒரு தன்னிறைவு பல்கலைக்கழகமாக இந்த பல்கலைக்கழகம் விளங்கப்போகின்றது.

உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

ஏனென்றால் இந்த பல்கலைக்கழகத்தின் வளாகத்தில் 14 தொழில் மற்றும் உற்பத்தி நிறுவனங்களான பால் உற்பத்தி, பால் உணவுப் பொருள் உற்பத்தி, இறைச்சி வியாபாரம், தோல் பொருள் உற்பத்தி, முட்டை உற்பத்தி, நாட்டுக்கோழி முட்டை கேக் உற்பத்தி, கோழி இறைச்சி கறி உற்பத்தி, கோழி இறகுகள் தலையணை உற்பத்தி, கால்நடை கழிவுகள் கேஸ் உற்பத்தி, நஞ்சற்ற மரக்கறி உற்பத்தி என்று தொடர்ச்சியாக பல தொழில் நிறுவனத்தினால் மொத்தம் வருபாந்தம் 100 கோடிக் கு மேல் நிதி கையாளப் படுகின் ரது. இப்பல்கலைக்கழகத்தின் உற்பத்திப் பொருட்களை மேற்கத்தைய ஜரோப் பிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்கான சகல ஈசன்சுகளும் பெறப்பட்டுள்ளதால் மிகப் பெரிய வருமானம், அத் தோடு இந்த பல்கலைகழகத்தின் கிளை நிறுவனங்களாக 326 பண்ணைகள் நாடு முழுவதும் இயங்குகின்றது. அதன் உற்பத்திப் பொருட்களும் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவது சிவாவின் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்தவகையில் சொந்தப் பணத்தில் இயங்கும் ஒரே ஒரு பல்கலைக்கழகமாக இலங்கையில் இருக்கும் பல்கலைக்கழகமாக இது இயங்க போவது வரலாற்றில் பொன் எழுத்துக்களால் பதியப்படும் என்றார்.

மேலும் ஒரு முக்கிய குறிப்பை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். இந்த 14 தொழில் நிறுவனங்களையும் முகாமைத்துவம் செய்து 200 க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர் களின் குடும்பங்களை வாழ வைப்பதாக சுரேஸ் திகழ்வதை இந்த தொழில் நிறுவனங்களில் வேலை செய்யும் சரவணன் எழுதிய கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்று சொன்ன போது சுரேஸ் சுரேஸ் சுரேஸ் என்ற கோசமும் கரகோசம் இணைந்து எழுந்தது. அந்த கோசத்தின் அதிர்வுகளை

தாங்க முடியாமல் என் மகன் துள்ளத் தொடங்கினான், பக்கத்தில் இருந்த சுரேஸ் பார்த்து வயிற்றுக்க நோகுது என்றேன். அம்மாட்ட சொல்லட்டே என்றார். கொஞ்சம் பொறுங் கோ நிகழ் வ குழம் பிவிடும் கடைசியாக பாப்பாத்தியின் படத்திற்கு மாலை போட்டு விளக்குக் கொளுத்திற நிகழ் வ இருக்குது என்றேன்.

மில்ரோய் அங்கிள் பேசி முடித்தும் அப்பாவின் நன்றியுரை நடைபெற்றது. அப்பா பேசமுடியாமல் உணர்ச்சி ததும்ப நின்றார். நான் அப்பாவை பார்த்தேன் அப்பா மேடையில் இருந்து இறங்கி என்னை நோக்கி வந்தார். நான் எதிர்பார்க்காத நிலையில் என் கால்களைத் தொட்டு வணங்கினார். என்னப்பா என்று எழுந்து கட்டிப்பிடித்தேன் தேம்பி தேம்பி அழுதார். எனக்கும் இதுவரை அடக்கிய என் கண்ணீர் பீரிட்டு வந்தது அரங்கமே அமைதியானது அப்பா மீண்டும் மேடைக்கு ஏறினார்.

விடுதலைக்கான போராட்டம் காலத்திற்கு காலம் வெவ்வேறு வடிவங்களில் இந்த மண்ணில் எழுச்சி பெற்றது. அத்தனை வடிவங்களும் அடக்கி நொருக்கப்பட்டது. ஆனால் இப்படியும் ஒரு போராட்டத்தை செய்யலாம் என்பதை சுரேசும் எங்கட பாப்பாத்தியும் இணைந்து போராட தொடங்கும்போது எல்லாரும் எள்ளி நகையாடினார்கள், தூற்றினார்கள். தூற்றுவார் தூற்றட்டும் நீ போராடு என்று நானும் என் மனைவியும் என் மகனோடு சேர்ந்து இந்த மண்ணுக்கு வந்தோம் இன்று உலகிற்கே பாப்பாத்தி ஒரு விடுதலையின் குறியீடாக மாறி இருக்கின்றாள். என்று கூறியதும் மீண்டும் கரகோசம். படித்து தொழில் தேடும் மனிதர்களை உருவாக்கும் பல்கலைக்கழகங்கள் மலிந்து கிடக்கும் இந்த மண்ணில் படித்து வேலை வழங்கும்

தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தக்தவம்.

மனிதர்களை பாப்பாத்தி உருவாக்கி இருக்கின்றாள். உலகத்திற்கே தூய்மையான உணவு வழங்கும் ஒரு சமூகத்தை இந்த நாட்டில் கட்டியெழுப்பி இருக்கின்றாள்.

நாடு முழுவதும் இருக்கும் அனைத்து ஊடகங்களும் பாப்பாத்தி குறித்து பேசுகின்றன. நாட்டின் அனைத்து பகுதி இளைஞர் யுவதிகளும் முதலாளிகளாக மாறி வருகின்றார்கள். தொழிலாளியே முதலாளி என்பது தான் பாப்பாத்தியின் தத்துவம் மற்ற மாதிரி சொல்ல வேண்டுமானால் முதலாளியே தொழிலாளி என்று கூறினார். சுரேஸ் எனக்கு கூட வயிற்று குத்துது அப்பாட்ட போய் சொல்லுங்கோ பேச்ச சுருக்க சொல்லி என்றேன். அப்பா பேசி முடித்தார் யாவரும் அலுவலகத்திற்கு வெளியே விருந்தினர் வரவேற்பகுதில் பெரிதாக அமைக்கப்பட்டிருந்த பாப்பாத்தியின் உருவப்படத்திற்கு முன்பாக வந்தோம். சுரேஸின் அப்பாவும் அம்மாவும் விளக்கேற்றினார்கள். இராசன் சித்தப்பாவும் கோகிலா சித்தியும் மாலை அணிவித்தார்கள். சந்தர்லிங்கம் மாமாவும் மாயியும் பாப்பாத்தியின் நெற்றியில் பொட்டு வைத்தார்கள். சுரேஸ் வீரிட்டு அழுதார். எல்லோரும் அழுதார்கள் நான் சுரேஸை என் தோள்களில் அனைத்துக் கொண்டேன் அந்த அமைதியில் அம்மா என்று கத்த வேண்டும் என்ற அளவுக்கு வயிறு குத்தத்தொடங்கியது. எல்லாருக்கும் தெரிந்து விட்டது காரில் ஏற்றுவதற்காக என்னை அவசரப்படுத்தி அம்மாவும் நளினி அன்றியும் என்னை அழைத்து சென்றார்கள். நான் பாப்பாத்தியின் படத்தை திரும்பி பார்த்தேன் சுரேஸின் வாசகம் பாப்பாத்தியின் படத்திற்கு கீழ் எழுதப்பட்டிருந்தது.

**“எங்கள் பாப்பாத்திகள் இந்த மண்ணல் பறந்து
கொண்டோம் நுப்பார்கள்.”**

நாலாச்சரியர்ன் கிரான்ட் நால்கள்

01. ஒரு நதியின் ஊற்று

02. மண்

03. மலையில் கசிந்த உதிரம்

04. கரிக்காட்டுப்பூக்கள்

05. மெளனத்தின் வலி

06. அழகான காலங்கள்

07. சாமி

(2018ஆம் ஆண்டின் சிறந்த இளையோர் சிறுக்குதைக்கான தேசிய விருது கிடைக்கப் பெற்றது.)

குறிப்பு

உழைக்கும் சமுகமே தனது உரிமை குறித்துச் சிந்திக்கும்.

மனித விழுமியங்களை விரும்பும் வண் T.S.யோகவா

யோகவா ஒரு மதத்துறை ஆய்வினும் இந்தப் பாப்யாத்தி நாலோடு தனது எட்டாவது நாலோடு வாசகர் மதத்திற்கு வருகிறார். சென்ற ஆண்டு சாமியைப் படித்த எனக்கு இவ்வள்ளு பாப்பாத்தியைப் படிக்க முயற்ந்தது. படைப்புலகல் “பாப்பாத்தி” கண்சிமிட்டும் தாரைக் போல் எல்லோரையும் கவர்ந்து கொள்ளப் போகிறது. இவரது இலக்கிய உலக்நிதி வருவேம்.

“வசன காவியம் மனிதனின் தெயவீக்கத் தன்மையையும் இலட்சிய புருசனையும் பற்றியுமே ஏழுதகின்றது நாவல் மனிதனை அவனுடைய குன்றன்றன் அவனுடைய சிறுவன்களுடன் அவனுடைய குன்றன்றன் அப்படியே மனிதனை மனிதனாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. வசன காவியத்தின் மேலே அதனுடைய இலட்சிய சிறுந்துத் திறமையைப் பொறுத்து இருக்கிறது.” - இது புதுமைப் பித்தனின் கூற்று.

புதுமைப்பித்தனின் இந்தக் கடுத்து போல், வண்பிதாவின் துணிச்சல் மிகக் கம காலப்பார்வையில் வரலாறு உள்ளமைகளை யதர்த்த நிலையில் ஆணித்துறைக் கூறுவதற்கு இந்தப் பைப்ஸு சாஸ்தியங்களிற்குத் தெரியும் திறுமைக் குன்றன்றன் அவனுடைய விழிச்சிகளுடன், அவனுடைய குன்றன்றன் அப்படியே மிகக் கடுத்து நிறிச்சலோடு நேர்த்தியாகத்தந்து. சமகால வரவாறு தொடர்பாக சகலங்குக்கும் இனம். மதம். மொழி கடந்த. ஒரே நிலையில் உண்மையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார். இது இவரின் இலக்கிய ஆரையையைப் பொறுத்து நிறுத்துகிறது. துணிச்சலைப் படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“உடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி ஆழி இனையகலைகளில் ஆபுட்டென்றும் நட்பவர். பிற்க சன நிலைகண்டு துறைஞ்சுவார்.” புகக் கவி பாரதபின் கூற்று. இது இவருக்கு மிகவுமிக பொருத்தப்பாராகவே உள்ளது. கவிதையிற் கூறிய ஆடுதல் பாடுதல்... எல்லாவற்றிலும் கடுபட்டு எல்லோரையும் மனதால் விலங்கட்டு. ஆகக்கரமித்த ஒரு இலக்கியவாதி இந்தப் பாப்பாத்தி மூலம் இந்நாட்டின் நிலை அரசியல்வாதிகளின் சுண்டதனத்திற்கு இருயாகிப் போய்வதையும் வாழ மிகக் கடுத்து எடுப்பதையும், தன் மக்களை நிம்மதியாகவும் அமைத்தபோடும். ஆனந்துமாக வாழ வைக்கத் தவறிய நிலைகளையும் அப்படியே பட்டவர்த்தனமாகப் பட்டுப் பட்டு வைக்கின்றார்.

“உழைக்கும் சமூகமே தனது உரிமை குறித்து சிந்திக்கும்”

“விடுதலையைச் சுவைக்காத ஒரு இனம் விடுதலையைப் பெற்றதாக வரலாறு இல்லை” என்றெடு யோகவாவின் கடுத்து

இதுவே வாலூரில் நிலைத்து நியந்தும் அரசியல் மேதைகளின் கடுத்துறைக்கும். இந்த மதர்த்த வாத மேதைகளால் வகுக்கப்பட்ட ஒரு நிலையில் யோகவா அவர்கள் நினை துணிச்சலோடு தனது மனித மேம்பாட்டுக்கான முழுமையை, முழுமையின் தேடலாகத் கொண்டு. மிகக் கடுத்து கொண்டு துணியும் உணை ஏற்கு படைப்பாளியாக நிற்பது நம் எல்லோருக்குத் தெரும நிலையாக காணுகின்றேன். ஆகத்திகம் என்பது மக்கள் துயராய் இனை கருமான வாழ்வை என்பதை நிலைநிறுத்தி தமிழ் வாசகர் மதத்திலில் நிற்கிறது நிற்கிறார் யோகவா. மனித விழுமியங்களை பெற்றும் விரும்பும் இவரைப் பாராட்டுகிறோம். வாழ்க வளமுடன்.

இவரது இந்த பார்வையும் படைப்பும் இன்னும் இன்னும் மேலான படைப்புக்களையும் வாசகர்களுக்குத் தரவேண்டுமென வேண்டுவோமாக.

வளவுவாவவள்
அறிவியன்நகர் வடக்கு

ISBN -978-955-7825-03-8
Bar Code -9789557825038